"Türkiye'nin Hedefi/
Hedefteki Türkiye"

OKTAY SİNANOĞLU

HEDEF TÜRKİYE

ALFA

DAYATMALAR KÂBUSU

Bugünlerde hep, yıllar önce gördüğüm bir kâbusu hatırlıyorum. 1960'lardaydı. Bir gece, ateşim de çıkmış, baygın gibi uyuyakalınca bir kâbus gördüm. Korkulu rüyamda kendimi 40 yıl sonra İstanbul'da buldum. Zaman değişmiş, sokakta yürüyorum, tüm dükkân isimleri İngilizce. Girip bir dükkâna sordum:

Hayrola, bu dükkân kırk yıl evvel de vardı, ne oldu? Güzel bir isminiz vardı; Gül Bahçesi gibi bir şey. Şimdi Beauty Land olmuş. Yoksa el mi değiştirdi? Yeni sahibi Amerikalı mı?

Hayır, dedi dükkâncı, o zaman babam vardı, ben oğluyum.

Peki, bir çok iş yerinde de böyle adlar fark ettim. Tuhafıma gitti, yıllardır burada yoktum da.

Muhatabım, yarı, İngilizce adları garipsediğime şaşırır, yarı da hafif hüzünlü bir ifâdeyle izah etti, eksik olmasın:

Ben okuldayken bir 'Kolej', bir 'Anatolia (Anadolu) Lisesi' furyası başlamıştı; herkes çocuğunu, Türkçe ile eğitim yerine tüm derslerin İngilizce olarak verildiği okullara göndermeğe can atıyor, çoluk çocuk, giriş sınavlarına hazırlanıyoruz diye, akşam karanlıklarında, hafta sonları, dershaneler önünde sefil oluyorlardı. Babam Türk geleneklerine ve de Atatürk'e çok bağlı bir insandı, uzun müddet direndi. O okullara, 'İngiliz taşoronu yerli Hıristiyan misyoner okulları'

diyordu. Orta okulda, ben Türk okuluna (yâni Türkçe eğitimli okula) gittim. Gerçi bundan çok utanıyordum; konu komşu, arkadaşlar, beni küçümsüyor, bazıları bu talihsizliğime acıyorlardı.

Liseye başlayacağımda, babam bir de baktı ki, Türk Lisesi kalmamış. Topunu İngilizce yapıvermişler. Mecburen ben de "The New Byzantium College"a gittim. Okul, devletin "Küresel Eğitim Bakanlığı"na aitti, nispeten ucuz. Fakat derslerden hiç bir şey anlamadığım, İngiliz edebiyatına, Amerikan 'tarihine, Amerikan pop şarkıcılarının uyuşturucularla sona eren hayatlarına pek meraklı olmadığım için, kısa süre sonra okulu terk ettim. O gün bugün dükkânımızda çalışıyorum.

Adı Ali'ymiş, ben hayretle, tedirginlikle dinliyorum. O da anlatacak adam arıyormuş herhalde.

Bir çay getirdi, sallama Lipton çayı, yurt dışındayken nefret ettiğim, ne tadı, ne kokusu olan, plastik bardakta boya bir "çay". Allah Allah, diyorum, bizim nefis Rize çaylarına ne oldu?

Demedim tabii, ayıp olur. Sonradan öğrendim ki, çay üreticileri, "küreselleşme", "özelleştirme",

"devleti küçültme" laflarıyla batırılmış, Tekel idaresi dağıtılmış. Bu çay bozuntusu da Amerika'dan ithal. Onu da herkes alamıyor, kaynatıp çay niyetine sıcak su içiyormuş halk.Ali, (adı da artık "Âly" diye yazılıyormuş, duvardaki İngilizce, belediyeden ruhsat tabelâsında gözüme ilişti), devam etti:

Her gün basmyayında, ki çoğu yabancıların elindeydi, İngilizce bilmeyenin adam olmadığı, Türkçe diye bir dil kalmadığı, Afrika'daki kabilelerin dili gibi bir dil olduğu, küresel olmak için resmi dilimizin İngilizce'ye dönüştürülmesi gerektiği anlatılıp duruyordu. Çevremde bir tek babamın kahrolduğunu görüyordum. Kimsenin umurunda değildi. Önce dergilerin, gazetelerin isimleri İngilizce

oldu, sonra sayfalarının bazıları, derken tümü. Zaten içlerinde pek okunacak bir şey de yoktu ya. Okuyup kısmen anlayacak da azdı. TV'lerde öyle, bilgilendirici, ülke sorunlarının tartışıldığı, açık oturumlar, söyleşiler azaldı azaldı, sonunda tamamen kalktı. TV'ler tümüyle yabancı şirketlerin olmadan önce bile, öyle programların, hele Türk kültürü, tarihi, Kurtuluş Savaşı, Atatürk gibi konuların sessizce bir yerlerden yasaklandığını haber aldık. Açık saçık programlar, uyuşturucuya özendiren filimler, vahşi yaygaralardan ibaret yabancı "rock"

müzikleri, yabancı bira ve alkollü içki reklâmları arttıkça arttı. Orta okul çocukları, gençler ellerinde, gazozdan daha ucuza satılan büyük bira şişeleriyle dolaşır oldular. Bir genç alkolikler ordusu türedi, uzun saçlı, küpeli, dövmeli, gece yarıları sokaklarda bağrışan bir ordu. Duruma itiraz edenler, meslek sahibi iseler, aforoz edilip bir kenara atıldılar. Yazanların, konuşanların bazıları, "irticacı", "tedhişçi", "yeni dünya düzeni karşıtı" gibi yaftalarla hapishanelere atıldılar.

"Yahu nasıl olur? Yıllar önce ben buradayken hiç öyle şeyler yoktu, gençler saygılı, terbiyeliydi, dedim.

"Ah, sorma Bey'im" dedi Ali, "daha neler oluyor, bilsen alışamazsın."

"Peki," dedim, "ilk soruma dönersek, sizin dükkânın adı niye Türkçe olarak kalmadı? Babaoğul o kadar bilinçli olduğunuza göre. Kusura bakma, seni mahcup etmeğe çalışmıyorum."

Ali: "Yok, iyi ki soruyorsun. Derdimi anlatacak kimseyi bulamıyorum" deyip ekledi:

"Önce konu komşu esnaf özendi. Öyle ya, okula gitmişse yarım buçuk Tarzan İngilizce'sinden başka bir şey öğrenmemiş. Yalnız İngilizce bilen, adamdan sayılıyormuş ya, o da itibar kazanmak için, "kolej"e falan gitmiş olduğunu belirtmek için, veya öyle zannedilsin diye, dükkânının üstüne, çoğu kez mânâsını bilmediği bir takım İngilizce lâflardan tabelâ astı. Kısa sürede bu öyle yaygınlaştı ki, İstanbul'da Türkçe adlı dükkân, işyeri parmakla gösterilecek, sayılacak kadar azaldı. İşin garibi, memlekette, ata köyümüze kadar aynı durum olmuş. Babam direndi, illâ değiştirmeyeceğim diyor, "Ulan, burası sömürge oluyor" diye bağırıyor. Fakat bir gün, kapıya, kasketlerinde "New Byzantium Municipality" yazan, "Yeni Bizans Belediyesi" demekmiş , iki tane zabıta geldi; bize 2500 dolar ceza kestiler. Babam çırpınıyor, korkuyorum, kızıp götürecekler. "Sakin ol baba", diyorum. Sonra bir hışım, "on gün içinde İngilizce tabelâ asmazsanız, dükkânınız kapatılacak ve müsadere edilecektir" deyip gittiler. Tanıdık bir avukata sorduk. "Aman hemen dediklerini yapın, yoksa işiniz kötü, bilinçli olarak direniyor derlerse hapse bile atılabilirsiniz. KKMF'nin ("Küresel Kraliyet Para Fonu") üç ay evvel dayatıp apar topar geçirdiği yasalar arasında bu da var. Ha, ona göre!". Ne yapalım dövünmekten başka; üstelik bize hak verecek bir tanıdık bile bulamıyoruz. Sonunda biz de, bir sürü masraf edip, nah şu gördüğün rezil tabelâyı astık. Allah hâlimize acısın."

Vah vah, dedim Aly'e, ne diyeyim? Üzülme, Allah büyüktür, bu dünya kimseye kalmaz. Sonunda hainler er geç belâlarını bulacaklardır, gibilerden teselli etmeğe çalıştım, tabii kendimi de.

Vedâlaşıp ayrıldım. Kadıköy iskelesine doğru yürüyorum. Belki denize bakarsam içime biraz huzur gelir.

Yıllar önce denize nazır, kalabalık, tabureli çaycılar vardı. Kalmamış, simitçiler de görünmüyor.

Yıkıntı bir duvar üstüne iliştim, bir iki tane yolcu motoru. O Şirketi Hayriye'den beri devam edegelmiş şehir vapurları da ortalıkta yok. (Bir ara birine sordum sonra, o da özelleştirildikten sonra batırılmış). Kadıköy'ün eski canlılığı yok. Melül melül dolaşan hirpanî bir kaç kişi.

Caddeler tenha.

Arkadaki benzin durağının önünde kırık dökük, paslı, her biri en az on beş yıllık bir arabalar kuyruğu. Benzin bulunmuyormuş. Kışın da ahali bayağı bir yakıt sıkıntısı çekmiş. Neyse ki şimdi hava iyi. Gene sonradan sorduğum biri durumu aydınlattı: KKMF'nin dayattığı bir dizi yasa hemen geçmeyince, dış güçler hem taşyağını (yâni neft, petrol), hem de doğalgazı kesmişler. Âdi kömür, linyit bile bulunamamış, eskiden Türk Devi eti'nin olan tüm madenler arasında bunlar bile

"özelleştirilip" yabancılara yok pahasına satılmış olduğundan. Onlar da linyiti bile vermiyor.

Zaten artık, o eskiden bildiğim dış güçlerin tamamı "Küresel Kraliyet" tarafindan idare ediliyormuş. Fakat sorduğum kişinin dediğine göre, hükümet yakınlarda KKMF'nin dayattığı son dizi yasaları da geçirivermiş de, sıkıntı biraz giderilecekmiş. Haber doğruysa. Bu basma güvenilmez diyor adam. Zaten KKMF de dayatmaları yapılınca daha borç veririz falan diye vaad edip edip, istediği olduktan sonra sözünü tutmazmış. Yeni bir dizi dayatmalarla gelirmiş. Böyle yapa yapa hiç bir şeyimizi bırakmamışlar. En son yasalaşıveren dayatmalar arasında, resmî dilin

"küresel ingilizce" (sulandırılmış Tarzan, yahut Afrika İngilizce'si demek oluyor) yapılması, gizlice çocuklara Türkçe öğretmeğe kalkışanlara ağır ceza müeyyideleri, Türkiye'deki Türkçe kent, kasaba, köy, dağ, dere, tepe isimlerinin Lâtincemsi ya da eski Yunanca'yı andıran İngilizce isimlere acilen çevrilmesi, şahıs ad ve soyadlarının ilk aşamada İngilizce imlâya göre yazılması zorunluluğu ("Aly"de olduğu gibi), kişisel arsa, bina, ev, veya apartıman dairesi konutlarına dolar cinsinden ağır vergiler konması, yabancıların bu mallan satın almak istemeleri hâlinde kendilerine öncelik tanınması, vb.. Yeni bir dizi dayatma yasası da yoldaymış, vay canına. Çok yerde yabancılar için yerleşim bölgeleri seçilmiş, oralarda hükümet KKMF'den alacağı yeni kredilerle yabancılar için konutlar, daha alt tabaka yabancılar için de toplu konutlar inşa edecekmiş....

Yatakta ateş içinde sağa sola çırpınırken kan ter içinde uyandım. Ne kâbus, ne kâbus. Bari korkulu bir rüyadan ibâretmiş, diye sevindim ama, günlerce, aylarca bu kâbusun etkisinden kurtulamadını. 1960'lardan sonra, belki '90'lara kadar kâbus zaman zaman aklıma geliyor, sanki o kâbusu bir daha yaşıyordum. Bir titreme alıyordu vücudumu. Son bir kaç yıldır artık unuttum zannediyordum Ama, son bir kaç aydır çok sık aklıma gelmeğe başladı. Bazan uyumadan önce âdeta niyetleniyorum: Bir rüya daha görsem, Türkiye'de tüm halkın uyandığını, milli birlik ve beraberliğin yeniden tesis ediliverdiğini, ulusal hedeflerin saptanıp oralara doğru devlet millet elele hızla yüründüğünü, şanlı tarihimize yaraşır itibar ve haysiyetimizi dünya yüzünde yeniden kazandığımızı düşlesem bari bu gece, diyorum. Nasip olur inşallah.

Oktay Sinanoğlu

3 Mayıs 2001, Kadıköy

HEDEF, PLAN, EĞİTİM, ARAŞTIRMA

ve İktisâdın Çekici Gücü: BİLİM / TEKNİK 1

Oturum Başkanı: Devlet Planlama mensubu arkadaşlarım ve sayın basın mensupları: Malûmlarınız olduğu üzere bu yıl Devlet Planlama Teşkilatı 40'ıncı kuruluş yılını idrak edecektir.

2000 yılında bu vesileyle bir seri etkinlikler düzenliyoruz. Konferans türünde tertiplediğimiz etkinliklerin ikincisini Sayın Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu'nun konferansı ile sürdüreceğiz.

Bugünkü toplantımız ülkemizin yetiştirdiği, insanlığın ufkunu açan ve çağdaş bilimin yaratıcılarından olan medarı iftahânmız Sayın Profesör Doktor Oktay Sinanoğlu'nün konferansı ile biraz daha aydınlanacak.

Dünyamız gelişen bilimin ve teknolojinin öncülüğünde geçmişte hayal edilemeyen seviyelere yönelmiştir. Bu yönelişte işin bütün özü bilgi temelinde şekillenmektedir; bilginin ana unsurları olan bilim, teknoloji, yüksek öğretim, ve araştırma ile iktisadi unsurların en uygun bileşiminde yatmaktadır. Halkımızın arzu ettiği seviyelere gelinebilmesinin yolu aziz Atatürk'ün belirttiği gibi, "bilimin öncülüğünde olacaktır."

İşte halkımızın asırlardır düşündüğü ve ulaşmaya çalıştığı çağdaş seviyeyi bulabilecek araçları Sayın Sinanoğlu gibi insanlığın müstesna değerlerinin yorumlarıyla çok daha sağlıklı ve dinamik olabilecektir. Kendisine şimdiden şükranlarımızı sunarken, insanlığa daha büyük hizmetler vermesini diliyorum. Kendisine sözü aktarmadan önce özgeçmişi hakkında sizlere kısa bilgi arz etmek istiyorum.

Sayın Profesör Doktor Oktay Sinanoğlu; dünyanın en genç yaşta profesör olmuş kişisi ve Nobel adayı. 1953 yılında Ankara 'da TED 'in Yenişehir Lisesini birincilikle bitirdi. O zaman lisenin eğitim dili tamamen Türkçe 'ydi, takviyeli yabancı dil dersleri vardı, sonradan kolej oldu. TED

tarafından Amerika 'ya burslu Kimya Mühendisliği için gönderildi. 1956 yılında Amerika Birleşik Devletleri Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley 'de Kimya Mühendisliğini birincilikle bitirdi.

1957'de Amerika Birleşik Devletlerinde MİT'den Birincilikle Yüksek Kimya Mühendisi oldu.

Alfred Sloan ödülünü aldı. 1959 'da Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley'de; Kuramsal Kimya Doktorasını yaptı, doktorasını yaparken iki ödül kazandı. 19591960 yıllarında Amerika Birleşik Devletleri Atom Enerjisi Merkezinde araştırmalar yaptı. 1961'de hem Hanvard, hem de Yale 'de kendisinin yeni Nicem ("Kuvantum ") Kim

yası ve fiziği üzerine teorileri hakkında üst düzey derslerde yeni buluşlarını anlattı. 1962 yılında Batı'nın 300 yılda en genç profesörü oldu (26 yaşında Yale Üniversitesinde; 1962 yılında Ortadoğu Teknik Üniversitesi mütevelli heyeti yalnız Oktay Sinanoğlu'na mahsus olmak üzere kendisine Danışman Profesör unvanını verdi. Türkiye 'de de kuramsal kimya bölümünü kurdu.

Ortadoğu Teknik Üniversitesinde eğitimin Türkçe olması için uğraş verdi Ama, tabiî olmadı.

1964'de Moleküler Biyoloji konusunda ikinci kürsüsüne Yale Üniversitesi'nde atandı. 1973'te Almanya'nın en yüksek Aleksander von Humboldt Bilim Ödülünü ilk kazanan kiŞ* oldu. 1975'te

Japonya'nın Uluslararası Seçkin Bilimci Ödülünü kazandı; yine 1975 yılında özel kanunla Oktay Sinanoğlu 'na ilk ve tek, Türkiye Cumhuriyeti Profesörü unvanı verildi. 1976'da Japonya'ya Türkiye Cumhuriyeti Özel Elçisi olarak gönderildi. Kendisi TürkJapon kültür, bilim ve eğitirfl ilişkilerinin temellerini atmıştır. Amerika Bilim ve Sanat Akademisinin ilk ve tek Türk üyesidir.

Hindistan 'm Devlet Misafiri olarak, Hintli Bafanlarla ve Cumhurbaşkanıyla görüşmüştür.

Meksika 'da aynı seviyede Üçüncü Dünya Bağımsızlığı için çalışmıştır. 1962 'den günümüze dek ilk TÜBİTAfC Bilim Ödülünü, ilk Sedat Simavi ödülünü, 1992 'de Bilgi Çağı, 1995 'te İLESAM

Üstün Hizmet Ödülünü, ayrıca Yılın Fikir Adamı, Yılın Bilim A(faifli ödüllerini aldı. Yıldız Teknik, Yesevi Kazakistan ve benzeri birçok kuruluşta profesör, mütevelli heyeti üyesi, Atatürk Kültür Kurumu aslî üyesidir. 250 kadar uluslararası bilimsel yayını, bilim kuramları, çeşitli dillere çevrilmiş kitapları vardır. Türkiye 'de de Türkçe pekçok yayın yapmıştır. Değişik ülkelerde iki kez Nobel 'e aday gösterilmiştir.

Şimdi sözü bu değerli hocamız, medarı iftiharımız olan Sayın Profesör Doktor Oktay Sinanoğlu'na bırakıyorum, buyurun Sayın hocam.

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Çok teşekkür ederim. Hedefsiz plân olmaz. Plân için araştırma gerekli. Araştırma için de ciddî bir eğitim düzeni. İktisâdın başını yeni teknolojiler çekiyor.

Teknolojiyi bilimsel buluş ve gelişmeler beslemekte. Gene araştırma, gene eğitim.

Ülkelerin Hedefleri

Her ülkenin hedefleri var. Devletler bu hedeflere doğru yürünmesinde öncülük ediyor.

Peki, Amerika'dan bize ihraç edilen bütün "devleti küçültme", "özelleştirme", "küreselleşme",

"serbest piyasa" edebiyatına bakarak A.B.D.'nin hedefleri olmadığına, devletinin bu işlere karışmadığına mı hükmetmeliyiz?

ABD'nin de hedefleri var mı?

Bir örnekle başlayalım: Biliyorsunuz, bundan 40 yıl önce ilk bilgisayarlar koskoca bir oda büyüklüğünde, milyonlarca dolar maliyetinde devâsâ şeylerdi.; vakum tüpleri o kadar ısı çıkarırdı ki, mekân sıcaklığının çok hassas bir şekilde denetlenmesi gerekirdi. Kapıyı bir açsan kapasan en cüz'î sıcaklık değişikliği bilgisayarın kendini kapatmasına yol açardı. Biz bilimde bunlarla başladık. Yirmi yıl sonra, bir baktık, Elma ("Apple") bilgisayarı çıktı, daktilo makinesi kadar.

Tabii o çıktıktan sonra birkaç yıl sürdü bunun ve PC'nin yayılması ve hakikaten sonunda herkesin bir bilgisayarı oldu. Türkiye de neredeyse o hâle geldi. Anadolu'yu dolaşırken görüyoruz, "kuş

uçmaz, kervan geçmez yerde", dağın tepesinde bir kasabada internet kafe var. Türkiye, dünyanın her yeri gibi gelişiyor.

Bu gelişmelere yol açan ne oldu? Bilgisayarın böyle ufalıp, ufaldığı da ne, iki salon dolusu bilgisayarın yaptığının, bugün elimizdeki defter bilgisayar, yüz mislini, bin mislini yapıyor.

Tabii bu gelişmeye yol açan Kennedy oldu,. J. F. Kennedy. O zaman hoppala diyeceksiniz; Kennedy 1963'de vuruldu biliyorsunuz, bunların çıkması ise 1980'den sonra.. Kennedy'nin ne dahli var bunda"? Bu serbest piyasa, herkes bildiğini okur, kovboy ülkesi Amerika zannedilen yerde hiç öyle olmadığını anlatmak için söylüyorum ve uca planlamaya dayanıyor. Kennedy milletine hedef gösterdi; dedi ki: "10 yıl içinde aya gideceğiz". O zamanlar herkes, "Olur mu?"

dediyse de, Kennedy bu hedefi gösterdi. Kaynak sağlandı; büyük çapta ve birçok sanayi, birçok üniversite,birçok araştırıcı, herkes, hedef için gerekli olan bir sürü bilim ve teknolojileri geliştirmek üzere çalışmaya başladı. Şimdi, füzeleri göndermek için biliyorsunuz bir güdüm sistemi lâzım ve bunu da yönetecek bilgisayarlar lâzım. Şu iki oda dolusu bilgisayarı füzeye koyarsak yerinden kımıldayamaz, onun için küçük olması gerekiyordu. O sıralarda zaten

"geçirgeç" yani "transistor" icat edilmişti; onu da kullanarak çok küçük, ama güçlü bilgisayarlar yapıldı, bu uzay meselesi için, ve bu gelişme sırasında bir sürü yan sanayii doğdu, bir sürü yan gelişme oldu., Ay'la hiç alâkası olmadığı hâlde.

Birey ve Toplum için hedefin önemi

"Hedef lâfi bana bir yerde okuduğum bir Musevi atasözünü hatırlatıyor. Diyor ki, "Ülküler bir yıldıza benzer, belki o yıldızı tutamazsın ama oraya doğru yürürsün". İnsanoğlu ve insan topluluklarının bir özelliği var: Böyle bir topluluğa topyekûn gidecekleri bir hedef gösterildiği zaman ve buna inandıkları zaman o insan topluluğu, toplumlar, olağanüstü işler beceriyorlar.

Bizim tarihimiz de bunlarla doludur. Oralara doğru herkes yürürse, o millet çok büyük işler başarıyor. Ama böyle insanların kendileri dışında bir ülküleri ve topyekûn inandıkları ve oraya doğru gitmek istedikleri bir hedefleri olmadığı zaman aynı insan topluluğu, tek tek her ferdi sadece kendi çıkarı peşinde koşan, darmadağın, birbiriyle uğraşan, üniversitesiyse üniversitesinde sadece birbirine fesatlık, dedikodu, fitnecilik yapan, başka hiçbir şeye merakı olmayan, insan kalabalığından ibaret bir hâle geliyor. Bunun böyle olacağı adetâ bir tabiat kanunu.

Fizik ile Toplum Olayları Arasında Matematiksel Benzerlikler ve Hedef Kavramı Fizikteki birçok kanunlar, toplum olgularının altında yattığını kestirebileceğimiz ilkelere benzer.

İkisini de matematik yöntemlerle ifâde etmek mümkün.. Fizikte, bir kabın içinde gaz varsa ve ısıyı artırırsan o gazın içindeki moleküllerin her biri daha hareketlenir. Bu darmadağın hızlı hızlı hareketler rasgeledir.. Moleküller duvarlara çarptıkları zaman sen de elini oraya koyarsan bunu hissedersin, ısındı dersin. Ama, bu kabın kenarına bir piston koyarsan ve gazı ısıtırsan o gaz molekülleri darmadağın hareket ederken bir kısmı da boyuna pistona çarpar; hareket eder; örn.

bir ağırlığı kaldırabilir. Kuvvet çarpı mesafe, iş meydana gelir ve bu darmadağın hareket eden, bol bol erkesi, enerjisi olan gaz moleküllerinden bir iş olur. Moleküller, kısmen de olsa bir yere yönlenmişlerdir, dolayısıyla bir sonuç alınır.

İnsan toplulukları da aynen böyledir. O piston, işte hedeftir. O hedefi gösterirsen, oraya doğru bir yönlenme olur kısmen, askeri nizam herkes oraya doğru yürüsün değil. Herkes kendi hayatını yaşarken, herkesin kendi meşgaleleri varken, bir taraftan aklında daima oraya doğru da bir şeyler olursa, o zaman bakarsın oralarda bir şeyler başanlıyor. Sanayide olur, siyasette olur, şu olur, bu olur, bütün toplumlarda bunları görüyorsunuz

İnsanı Şöyle Tanımlayabilir miyiz acaba?

İnsanı tarif etmeye çalışmış toplum bilimciler. İşte o çeşitli tariflerin her birinde "insan" tanımını çürüten ters bir örnek buluyorlar. Şimdi bendeniz naçizane şöyle bir "insan" tanımı öneriyorum: Tanım: "insan" kendisinin dışında hedefleri olan yaratıktır.

Bu tanıma göre sâde kendi kişisel çıkarlarını düşünen, o çıkarlar peşinde koşmaktan başka gayesi olmayan zavallıya "insan" diyemeyiz. "Zavallı" diyorum, çünkü böyle bir kişi gerçek mutluluğu tadamamıştır; tadamaz da. İnsanın hedefleri kendisinin dışında ve üstünde, toplumuna, milletine, insanlığa yapabilecekleriyle ilgili olmalı.

Şimdi bu hedef işini nereden çıkardık? Bunu siz demezsiniz ne de olsa Planlama'da, DPT'deyiz; ama bana "Bu hedef lâfını da nereden çıkardın?" diyen kimdi biliyor musunuz? Amerikalı Mr.

Northrop.. Anlatayım:

Bir Telkin

1962'de Türkiye'den dışarıda sesi duyulmuş beş tane fizikçi vardı. Bu Ortadoğu da (O.D.T.Ü.), henüz barakalarda, meclisin yanında yeni kuruluyordu. Bizi de dışarıdan duymuşlar, sen de gel konuşma yap dediler, geldik. O zamanlar dedik ki: Şimdi beş kişiyiz, ileride birkaç bin olur.

Amerika'da devletin "Ulusal Bilim Vakfı".var.

(Hep Amerika'ya takılmışız;, aslında bütün ülkeleri karşılaştırmak gerek.) "Böyle bir kuruluş

ilerde Türkiye'ye de lâzım olacak; kurulsa..." dedik. Bir taslağını yazdım, birinci maddesi: "Bu kuruluş Türkiye'nin bilim, teknik ve araştırmada hedeflerini belirleyecektir."

Şimdi o sırada da Ankara'da meclisin hemen yakınında bir tane kocaman köşk var, içinde Amerika'nın Türkiye "Ford Vakfı" temsilcisi, Türkiye'deki Başkanı Mr. Northrop oturuyor. Mr.

Northrop duymuş; biliyorsunuz bu vakıflar bazı gizli servislerin örtülü kuruluşları gibi çalışırlar.

Mr. Northrop; bizleri akşam yemeğine evine davet ediyor; saray yavrusu, duvarda hakiki Hitit kabartmaları, Ankara'da. . Bize dedi ki::"Siz böyle bir şey kuruyormuşsunuz, biz de destekleyelim.". Sonradan, o zamanki paraya göre aslında devede kulak bile değil, simge bir rakam, 35 bin dolar vermiş. Birkaç kişinin Amerika'ya şöyle bir gidip gelmesinden başka bir işe yaramaz o para. Otuz beş bin dolar ne olacak? İlk kuruluşunda bile böyle bir devlet kuruluşunun bütçesi en azından birkaç yüzbin dolar yer, sonra milyonlar. (Üstelik, acaba niye veriyor?) Bir ara Bay Northrop dedi ki: "Ama burada hedefler, amaçlar, gayeler falan demişsiniz, bu ne demek?

Olur mu ya? Bilimde herkes bildiğini okur, bildiğini yapar, öyle olur bu işler." Ben biraz itiraz ettim; üstelik Amerika'da da bu işlerin aslında nasıl olduğunu biliyordum. Söylemesi ayıp, Amerika'da bu hedefleri tespit eden, kimsenin bilmediği üç beş kişilik kurullarda ben de bulunmuştum. [Ama Amerika'da çok bilimcinin haberi yok böyle hedefler tâyin edildiğinden; çünkü orada birtakım araştırma musluklarını açıp kapamak, giderek bazı şeyleri basın yayında moda etmek suretiyle muazzam bir yönlendirme ve güdüm vardır. Bugün de vardır, o zaman da vardı.]

Sonra o taslağın kanunu çıkmış (İsmet İnönü başbakan); biz Amerika'ya gitmiştik yine. O zaman da Türkiye fakir; şimdi pek fakir sayılmaz, hattâ zengince (Bütün Batı'nın ağzı sulanıyor, iyi pazar, hiçbir yerde satamadığın malları Türkiye'de satabilirsin, beş tane en büyük istikbal vâdeden yıldız pazarlardan biri. Çağdaşlaşacağız falan derken, çağdaşlaşmanın ötesine atlayacağız derken, herhalde Atatürk bunları kastetmemişti. "Çok iyi pazar olacak; Batı'nın ağzı sulanacak" dememişti. Ama şimdi biz bunlarla övünüyoruz, bak ne iyi pazar olduk diye.) Şimdi neyse o kanun çıkmış, biz gittik, artık kaçıncı derece saman kağıdıdır bilemem, kahverengimsi bir kağıda basılmış, geldi bana ve bir de baktım bizim taslağın hemen hemen aynısı, ancak iki şey eksik;: Birinci madde yok, "hedefleri falan tâyin edecektir", o yok. Bir de arkada bir danışma kurulu var, içinde adını duyduğun duymadığın herkes var, bir kalabalık, bir tek ben yokum. Bu kurul şimdiki hükümetteki partilerden bir tanesine bağlı biliyorsunuz, ama o kuruluş bunca yıldır ne yapmıştır, ne yapmamıştır, konunun ele alındığını daha görmedim.

Şimdi "saded"e dönelim; sadede gelmekle hedef arasında bir bağıntı var biliyorsunuz.

Teknoloji Gelişirken İnsanlık da İlerliyor mu?

Amerika'da televizyonun babası diye bilinen zat'la tanışıp ahbap olmuştum. Amerika'da kurduğumuz bir araştırma merkezine ziyaretçi olarak gelmişti; o zaman 80 yaşındaydı, epey sene oluyor. Bu zat televizyonu icat eden adam diye biliniyor. O zaman Amerika'nın yerli basınında yazdılar, televizyonun babası geldi, diye. Kendisiyle mülakat yapıyorlar. Sonra ben kendisiyle öğle yemeği yerken dedi ki: "Mülakatta bana sordular, benim icat ettiğim bu televizyonla ilgili,

"Senin icadın bu televizyonda en sevdiğin taraf ne?" demişler, O da demiş ki: "Düğmesi, kapatmak için.". Çünkü âlet başka, âletin ne için kullandığı başka. Bir de bu mesele var.

Teknolojiye bayılıyorum. Bir sürü yeni icat çıkıyor, yeni âlet çıkıyor. Telefon çıktı, televizyon çıktı, bilgisayar çıktı, şu çıktı, bu çıktı, biz bayılıyoruz bunlara. Bunların her biri bütün insanlığın son derece ileri gitmesi, kültürünün gelişmesi, eğitiminin çok gelişmesi için kullanılabilecek âletler. Ama ne için kullanılıyorlar? Televizyondan tut da müzik çalıcılarına, bugün bilgisayarına kadar, ne için kullanılıyor? Yamyam gibi çıkıp, dedeleri ......

gibi yüzlerini mor boyalarla boyamış, sarı saçlarına kireç sürüp dimdik havaya kaldırmış 2000

sene evvelki dedelerin aynı torunları İngiliz, Amerikan, bunlar vahşice birtakım hareketlerle, bağırtılarla müzik diye bütün dünyaya satıyorlar ve gençlik bunun peşinde. Her gün medeniyet biraz daha geriliyor. "Pop Top medeniyeti, teneke medeniyeti" hâline geliyor. Yâni bunlar için mi icat edildi o teknoloji hârikaları?

İnsanlık yeni bir karanlık çağa giriyor. Bunu Batı'da da söyleyenler var. Biz Batı'ya falan da karşı değiliz. Biz; haysiyetsizliğe karşıyız, yamyamlığa, barbarlığa, hunharlığa, birtakım milletleri soykırımdan geçirip de ondan sonra bir de insan hakları edebiyatı yapanlara karşıyız. Yoksa biz insanların hiçbirine karşı değiliz. Hakikî insan olan, ki düzgün hedeflere doğru da insanlar yönebiliyor, o insanların hepsinin yanında varız.

Her Ülkenin Millî Hedefleri Var

Şimdi her ülkenin, Asya'sından, Orta Amerika'sına, Avrupa'sından, her memleketine kadar hepsinin içiyle haşır neşir olmuşum; kısmet oldu Allah'a şükür, hani olayım diye de bir çaba göstermedim, kendiliğinden oldu Allah'ın bir nimeti ve bunları değerlendirdik, hiçbir yerde turist gibi gezmedik, hiçbir yerde alışveriş yapmadık. Millet gidip bavullar dolusu alışveriş yapıp gelirdi, biz böyle şeylerle hiçbir zaman alâkadar olmadık. Ama birçok ülkeyle haşır neşir oldum, en üstünden, en altına kadar. Gördük ki, aklı başında diyebileceğimiz her ülkenin bir kere milli hedefleri vardır, her sahada milli hedefleri vardır, her sahada siyaseti vardır, milli siyaseti vardır.

Northrop bize hedef falan araştırmada ne olacak demişti. Ama, ben size söyleyeyim. Dünyada her aklı başında ülkenin araştırmada da, bilim teknikte de, sanayide de, dış siyasette, hepsinin uzun vadeli hedefleri vardır kesinkes, ve uzun süre bunlar gider. Amerika'da cumhurbaşkanı dört senede bir değişir; onun son iki senesi seçim kampanyasıyla geçer; bir senesi herhalde "White House"m orasını burasını öğrenmekle geçer (tabii gene bir sene çok; çünkü bizde bakanlıklar malûm üç ay kadardır.). Bu adamın ne zaman, meselâ 117 memlekette Amerika'nın dönen birtakım dolaplarını öğrenmeğe vakti olur? Bunları anlatsalar, yahut eline rapor diye verseler, öğrenmesine imkân yoktur birkaç sene içinde. Ama, Amerika'nın bu siyasetleri 50 sene aynen hiç şaşmadan yürüyor, nasıl oluyor bu iş?

Her ülkenin planları, hedefleri var, Amerika'nın hepsinden fazla var. Ama serbest piyasa, herkes bildiğini okur edebiyatı bol bol yapılır. Kızılderilileri bu "medeni" İngilizlerin torunları soykırımdan geçirip dururken, (hâlâ da geçiriyorlar) , Kızılderililer bazan savaşlarda galip çıkmış; sözleşmeler, antlaşmalar imzalanmış Fakat birkaç yıl sonra o antlaşmaları "beyaz adam"

takmamış. Dolayısıyla Kızılderililer arasında bir tâbir var; diyorlar ki: "Beyaz adam çatal dille konuşur." Hakikaten öyledir: Bir ortaya çıkıp anlattıklarına bak, bir de dikkatle yaptıklarına; tam tersidir. Bu böyledir; Avrupa ülkeleri için de böyledir, Rusya için de tamamıyla böyledir. Onun için Amerika'nın öyle serbest piyasa dediğine bakma; muazzam hedefleri vardır.

Japonlar; meselâ 1980'de 10 senelik plan yaptılar, milli hedef tâyin ettiler. Dediler ki, beşinci nesil bilgisayarları ve cipleri biz üreteceğiz, biz yapacağız. Ve o planla dünyada bayağı öne geçiyorlardı, ama Amerika planı gördü , bir telaşlaonlar da hızlandı. Her ülkenin planları var, şu anda Amerika'da milli araştırma hedefi var mı, aya gitmek gibi? Şimdi tamamlanmak üzere bilim, araştırma hedefi var şu anda:, çok olmadı başlayalı. "İnsan genomu projesi". [Yazarın bu konuşmasından birkaç ay sonra projenin tamamlandığı Bşk. Clinton tarafından açıklandı da herkes duydu.] İnsanın kalıtımını, ırsiyeti sağlayan moleküllerin üstünde yüzbin tane gen var ve insanın her şeyini, hattâ huyunu suyunu bu genler belirliyor; gözünün rengin den, yürürken nasıl durduğuna kadar,, tabii ki bazı hastalıkları da. Ve bu genleri meydana getiren l milyardan fazla DNA takı molekülü "şifre"yi oluşturuyor. Bu l milyardan fazla molekül takısının hangisinin ve ne sırada olduğunu çözüp şifreyi bilgisayara koyacaksın, neresinde ne var, ne yapıyor göreceksin. Büyük bir tasarıydı bu ve yüzlerce, binlerce

bilim adamı Amerikan üniversitelerinde, araştırma kurullarında, sanayisinde bunun üzerine çalışıyor ve hemen hemen işi bitirdiler.

Düşünün ki, bir ülkedeki her ferdin kalıtım şifresi bütün ayrıntılarıyla bilgisayara geçmiş. Bunun hesabını yaptım,hatta bir gazete makalesi diye de yazdım (bkz. EK2). 100 milyonluk bir ülkede herkesin şifresini koyabilmek için ne kadar hafıza ve kaç tane bilgisayar lâzımdır? Ne kadara mâl olur?

İlk hesapta, olamaz, çok fazla, gibi çıkıyor. Sonra bunların birçoğunun ortak olduğunu da düşünürseniz, insanlar arasında temel benzerlikler ana yapıda var ya, onları düşersek rakam çok daha azalıyor, sadece farklılıkları kaydedersen her insanın genini bugünkü mevcut imkânlarla bilgisayara geçirmek mümkün. Peki bunu kim yapar? Bunu devlet yapar. Bu, indirgenmiş haliyle bile büyük kaynak isteyen bir şey.

Düşünebiliyor musunuz nereye gidiyor dünya? Önce kendi memleketinde, sonra dünyada veya elinin altında olan ülkelerde her ferdin kalıtım şifresi adamın bilgisayarında, istediği an, şu evsafta 100 tane adam bulayım; tık, oldu bitti. Düşünün, ne muazzam, ama ne korkunç bir hâdise.

Bilimkurgu dergilerinde okusa insanın uykusu kaçar. Bunlar nerelere varır? İnsanın özgürlüğü neolacak? Hepsi bilgisayarda, hattâ insanın kendisinin bilmediği özellikleri bile onun bilgisayarında. Kalıtımında ne olduğunu sen bilemezsin ki, yaşadıkça anlıyorsun, bende şu varmış falan diye, ama o bilgisayar biliyor.

Neyse lâfı uzatmayalım, o proje bitmek üzere [şimdi tamamlandı]. Bu büyük tasarımlar hedeflenip ortaya atıldığı zaman çoğu insan, hatta bilimciler diyordu ki: "Çok büyük iş. Olur mu?" Aya gitmek de öyle oldu;adam 10 sene dedi, 7 senede bitti.

Ya "Küreselleşme"? Ya "Yeni Dünya Düzeni"?

Türkiye'deki safdiller (ya da aldatılmış hâinler) diyor ki: "Dünya küreselleşti, dünya İngilizce konuşuyor". Cezayir, Tunus, Afrika kabileleri ise diyorlar ki: "Dünya küreselleşti, dünya dili Fransızca oldu". Eski Sovyetlerdeki sözüm ona bizim akrabalarımız olanlar da (oralara gidince görüyoruz), diyor ki: "Hayır efendim, dünya dili Rusça oldu, eğitim dili Rusça olsun". Her biri böyle bir şey diyor, hangisi doğru? Hepsi birden doğru olamaz, demek ki birilerine bir şeyler yutturulmuş.

Bugün gidin bakın, gazeteleri okuyun, ortalıkta dolanın, bizdekinden bile daha perişan olan Amerikan televizyonlarını seyredin, intiba edinin. Amerika küreselleşme havasına girmiş son sürat gidiyor falan, yahu öyle bir şey yok, öyle bir lâf yok, duyamazsın. Amerika'da, "Amerikan menfaatleri, Amerika şöyle yapıyor, Amerika dünyaya böyle yapıyor, Amerika dünyanın en güçlü devleti" den başka bir şey duyamazsın.. Ne küreselleşmesi?

Böyle bir lâf oralarda yok kardeşim. Tesadüfen bir iktisat gazetesinde okursanız küreselleşme lâfını, orada şundan bahsediyor: "Dünya pazarları açılsın, gümrükler kalksın, daha fazla ticaret olsun diye epeyi ilerleme kaydettik ve dünya pazarlarına Amerikan veya çok uluslu şirketler daha iyi girip çıkıyor oralara yayılıyoruz, oraları ele geçiriyoruz" anlamında "küreselleşme"den bahsediliyor; başka mânâsı yok "küreselleşme"nin oralarda.. Kimsenin milliyetinden, kimliğinden, dilinden,

kültüründen, vatanından vazgeçtiği yok.

Hedefli Dönemler / Hedefsiz Dönemler

Bazı ülkelerde çeşitli dönemlerde bulundum. Meselâ Amerika'da hedefsiz dönemler, hedefli dönemler gördüm. Kennedy zamanında aya gidilinceye kadar hedefli bir dönem vardı ve Amerikan halkına şöyle dikkatli bakarsak, sonradan, özellikle Kennedy öldürüldükten sonra bir moral çöküntüsü başladı, kimsenin devlete itimâdı kalmadı orada; biz de "Bu çöküşün başlangıcıdır dedik" hemen o gün. Birisi çıkıp yeni bir hedef tâyin edinceye, millete gösterinceye kadar böyle boş dönemler var. Öyle dönemlerde insanlar bildiklerini okuyor, yolsuzluklar artıyor, hırsızlıklar artıyor, insanların bütün kötü huylan ortaya çıkıyor aynı toplumda. Sonra birisi bir hedef daha gösteriyor, bakıyorsun insanlar düzgün oluyor, her şey tıkır tıkır işliyor ve herkes daha mutlu; çünkü insan birtakım ülküleri ve hedefleri olduğu müddetçe kendisinin dışında, gerçekten mutlu olabilir.

Kişinin sadece; teneke bir araba almak gibi basit hedefleri olursa ve bunu gerçekleştirirse sonra ne olacak? Bu sefer daha büyüğünü istersin; bakarsın ömrün geçer ot gibi. Tenekeli ot. Yâni insanlar kendilerinin dışında büyük birtakım dâvalar, büyük birtakım inançlar, ülküler peşinde koştukları zaman mutlu oluyorlar.

Atatürk devrinde ve ondan sonra en fazla belki 20 sene süren dönemde, (Atatürk dönemini biz görmedik ama o havanın son döneminde yetiştik ve o zamanki Türkiye ile, o zamanki hissiyatımız ile bugünkü arasında dağlar kadar fark var.) herkeste bir büyük umut vardı, herkeste bir büyük şevk vardı, şöyle olacağız, böyle yapacağız, dünyadaki yerimiz şöyle olacak diye.

Avrupa'dan öyle ufak tefek birileri gelsin de bize nasihat etsin de , illâ Avrupa'ya girelim de, IMF

bizi yönetsin de, böyle saçmalıklar yoktu. Niye bunlara saçmalık diyoruz?

Bakın şimdi bir memlekette 30 sene, 40 sene birileri çıkıp çıkıp illâ Avrupalı olacağız, illâ da olacağız der de, niye olacağız, bunu kimse anlatmazsa bu işte bir garabet var demektir Niye olacağız anlat faydasını, millete anlat. Şu faydası var, şu zararı var, ama işte faydası ağır basıyor, şöyle olacak, böyle olacak. Birileri çıksın anlatsın, kim anlattı şimdiye kadar? Hiç. İllâ da gireceğiz. Niye? Bir yerden emir mi aldınız kardeşim, ne bunu böyle papağan gibi ötüp duruyorsunuz; söyleyin, anlatın bakalım, niye giriyormuşuz, var mı anlatan? Hâlâ yok. Vay efendim, holiganlar bize şöyle yaptı, böyle oldu.. Sen holiganlan yeni mi öğrendin?

Holiganların ne olduğunu, o memleketin ne olduğunu, nereden geldiğini, kaç televizyonda, anlattık durduk millete. Sen Avrupalı olunca bütün bu holiganlar İstanbul'a doluşacak, hepsi; ve bunlardan iki üç tane yok, alt tabaka tamamıyla böyledir. En yamyam, en yabanî, en barbar insanlardır. Bunların hepsi buralarda dolaşacak, yapmadıkları rezillik kalmayacak. Sen gık dediğin anda tepene binecekler. Bunun için mi Avrupa'ya girmek istiyorsun? Bunları anlatan yok.

Onun için, insanların hedefleri olması gerektiği gibi, bir ülkenin, bir milletin de kendine has, bağımsız hedefleri olması gerekir. Başka ülkelerde var.

Şimdi diyeceksiniz ki, evet o zaman, Atatürk döneminde vardı ama şimdi yeni dünya düzeni çıktı,

küreselleşme olayı çıktı, dolayısıyla artık Amerika'da da yoktur. O lâflar oradan çıkmadı mı ya?

Yukarıda anlattım: Amerika'da, başka aklı başında ülkelerde bize burda yutturulan anlamda bir"küreselleşme" yok. Amerika'da gidip gezgin (turist) gibi değil, biraz gözünü açarak dolaşan görür..

Afrika'nın falanca kabilesi Fransız sömürgesi, hâlâ da öyle, bunların hepsi üniversite okumaya Fransa'ya gidiyor;, Türkiye'den de Fransa'ya gidilecek değil ya, bizden de Amerika'ya gidilir. Bu öyle olur. İngiliz sömürgesi kabileler, İngiltere'ye yönelir.. Tabiat kanunu. Eski Sovyet Cumhuriyetlerinde ahalinin aklı fikri Moskova'ya gitmekti.

Cihanşümul

Buraya geliyorsun, bizim kahvehaneci kalkmış dükkanının adını İngilizce yazmış. Diyor ki; dünya küreselleşiyormuş,. Hattâ, daha da küresel olduğunu ifâde etmek isterse, "globalleşen"

dünyada diyor. "Globalleşme" yerine biz tabii "küreselleşme" diyoruz; Türkçe'dir ne derseniz deyin. Ayrıca unutmuşuz bunun aslında "eski" Türkçe'sinin de olduğunu: "Cihanşümul".

"Küresel" demek. O lâfı kim icat etti? Bizim kurduğumuz bütün devletlerin hepsi cihangirdir ve

"Cihanşümul" olmak için çalışmışlardır. Dünyaya "Cihanşümul" luğu getiren atalarımızdır; Osmanlı ve öncekiler. Avrupa'ya sanki yeni mi gireceğiz? Avrupa'ya binlerce yıldır kaç kere girip oralarda asırlarca kalan, Avrupa'ya her defasında uygarlığı ve insanlığı öğreten yine bizim atalarımızdır.

[Adamlar diyor ki, bu Türkler, bunlar Müslüman; Avrupa'ya girmesinler... Peki, 2000 sene evvel girenler kimdi? Osmanlı döneminde gelenler kimdi?.,Daha önce gelenler kimdi? Hep Türk.. " Saf ırk", "Aryan " safsatasına inanmış olan Almanları git biraz kazı, altından Hun çıkar. Birçoğu Türkiye 'deki pek çok insandan daha fazla Asya tipidir; çekik gözlü, elmacık kemikleri yüksek.

Bunlar dedelerini beğenmiyor, yâni bizleri; boynuz kulağı geçti derler ya öyle bir durum var.

Avrupalı dediğin de kim oluyormuş?]

Ya Türkiye? Neden Hedefsizlik?

Her ülkenin hedefi var dedik; dün de vardı; bugün daha da fazla var. Birkaç tane büyük güç, başta bir tane, (öbürlerinden fazla ses çıkmıyor şimdilik, fakat göreceksiniz sonra ne olacak.) bunlar böyle bizimki gibi gariban ülkelere musallat olmuşlar.. (Aslında bir şeyimiz gariban değil Allaha şükür; ne tarihimiz gariban, ne dilimiz gariban, hattâ ne iktisadî durumumuz gariban; ne coğrafyamız gariban, ne insanımız gariban,. Ancak kafalar garibanlaşmış, hattâ perişan olmuş; çünkü kafalar köleleştiriliyor, kafalar sömürgeleştiriliyor.

Tarihte arasanız, böyle topyekûn, bu kadar köle ve sömürge olmaya can atan bir millet daha bulamazsınız. Çeşitli milletler köle olmuştur, sömürge olmuştur ama, birileri gelip tepeleriine binmiştir, doğramıştır da öyle olmuştur. Bizde millet kendi kendine oluyor.Tabii ne bilsin, kendisine yapılanları farketmesi gerçekten zor.

Gazetede okuyoruz: Clinton, Sayın Demirel'e telefon etmiş, "rica etmiş", bizim gazete öyle diyor: "Aman ne olur Heybeli'deki Papaz okulunu açın." Şimdi havadisin burası olağan; öyle ya, Amerika der, der. Haberin daha acı tarafi hemen altında:: İstanbul'daki adalarda devamlı oturanlar;esnaf, arabacılar vb. ayaklanmışlar, aman ne olur Heybeli'deki Papaz okulunu açın gezgin (turist) gelsin, diye.. İznik'te, Rumların harpte minarelaerini yıktıkları Barnabas Kilisesinin, camiinin daha doğrusu, etrafindaki bütün arazileri gitmiş; "Dünya Kilise Teşkilatları"

satın alıp açmışlar oraları. İznik'in ahalisi ki ilk Osmanlıların torunlarıdırlar; ilk Osmanlı kültürünü oralarda görebilirsiniz, bunların birçoğu demez mi "Aman ne iyi oldu, gezginler gelecek" diye.. Filistin'de ne oldu?, "Turist" geldi aynı şekilde....

Şimdi, her milletin hedefleri var da, Atatürk zamanında da bu milletin hedefleri vardı. O zamana kadar da bu milletin dönem dönem hedefleri vardı ve hedefleri olduğu müddetçe bu millet büyük işler başarmıştır. Ama, sonunda gayemiz serbest piyasa, hedefimiz dış ülkelerdekinden farklı anlamda küreselleşme mi oldu?

Serbest Piyasa

"Serbest piyasa" nedir ben size söyleyeyim:: Siz Amerika'da Türk..malı görebilir misiniz gidin bakın: Bazı büyük alışveriş merkezlerinde bir tek Türk malı görürsün, Ülker Bisküvi. (Dünyanın her yerinde var). Türkiye'de Ülker Bisküvi Şrketi'ne çok büyük ödül vermek gerekir.. Ama, en âdi tüm Amerikan mallarım, şimdilerde, ordakinden daha yüksek fiyatlarla Türkiye'de bulursun. O

hâlde, "serbest piyasa" ne demek oluyor? "Onlar bize istediğini satsın, bizden hiçbir şey almasın, kotalar koysun" demek herhalde. Böyle serbest piyasa mı olur ? Böyle enayi memleketi nereden bulacaklar? Başka ülkeler "karşılıklılık ilkesi"ne dayanmayan ilişkilere razı olmuyor.

Bilim, teknoloji, araştırma iktisadî gelişmenin baş motoru, o tespit edilmiş. Onlar yapıp bize satacaklar, biz de kullanacağız. Gittikçe fakirleşirsin, gittikçe borcun altına girersin; sonra da gelip toprağına varıncaya kadar neyin neyin yoksa elinden alırlar. Sen ne yapıyorsun ?

Hedefler gerekli ve bir milli siyaset gerekli. Küreselleşen dünyada ulusal hedeflerin olması daha da önem kazanmıştır. Ben küreselleşmeye taraftarım, aslında Türkiye'de araşan benden daha küreselini bulamazsın, daha evrenselini bulamazsın. Ama küreselleşme, evrenselleşme, eşit haklara sahip olan aşağı yukarı eşitler arasında olur. Biri her şeyi dayatıyor, diğeri de her şeye eyvallah demek zorunda kalıyorsa ve buna da alışıyorsa o zaman bu küreselleşme değildir. Bunun adına sömürgeleşmek denmez de ne denir?

Planımızı Uygulayabilir iniyiz?

Canım biz hedefleri buluruz, yazarız, çizeriz, planımızı da koyarız da kimse uygulamaz. Olabilir.

Ne dedik? "Bir yıldıza doğru yürümek." Hiç olmazsa böyle bir şey olmalı ki, insanlar bir gün belki bunları yapabilirim diye düşünüp, için için oralara doğru yürüme şevkinde olsunlar.

Uygulanabilir olsun, uygulanamaz olsun, uygulatırlar olsun, ne olursa olsun, oradan dayatırlar,

buradan dayatmazlar olsun, bizim millet olarak kendi hedeflerimizi, ne olmak istediğimizi, nereye gitmek istediğimizi genel ve ayrıntılı olarak bilmemiz gerekmektedir. Bu arada da planlamaya tabii çok büyük görev düşüyor. O vesileyle de tabii 40'ıncı yıldönümünüzü kutlarım..

Ondan sonra yine bu 5 yıllık planınızda parlayan bir yıldız olsun, herkes bna doğru gitmeye çalışsın..Hakikaten plânlamaya çok büyük görev düşüyor.

En Zor Şey Ne İstediğini Bilmektir

Ben düşündüm ki, insanın kendi hayatında, ki bu milletler içinde aynen böyle, en zor şey nedir?

Devamlı bilimsel araştırma yaparken hep sorarım kendime: Cenabı Hak dese ki sana; "ben sana her kabiliyeti, her imkânı veriyorum, araştırmada neye elini atsan altın olacak, neyi araşan bulacaksın, muazzam şeyler çıkacak. Ama bir tek şartım var; ne yapacağını kendin seç, kendin karar ver."

Şimdi araştırılacak sonsuz konu vardır. Bilimde birileri bir türlü tez konusu bulamaz, araştırma konusu bulamaz; ben böylelerine şaşarım: Hayret, kâinatın her tarafi sorun iken bazı bilimciler ondan bundan fikir çalmaya çalışırlar; yalnız Türkiye'den bahsetmiyorum, dışarıda böyle ahmak çoktur. Batılı olunca ahmak olmuyor mu? Daha da ahmak olabilir.. Böylesi çoktur ve ben bunlara şaşarım. Kardeşim, nereye baksan sorun, araştırma konusu, biraz uğraşınca bayağı merak sarıyorsun, vay canına, yepyeni ufuklar açılıyor, koca ummanı görüyorsun. Durum böyle iken diyorsun ki, peki ben hangisi üzerinde çalışsam? Hangi konuda araştırma yapsam?

Ben kendime sorardım hep küçük yaştan beri:: Böyle, "bana desinler ki istediğini yap, hepsi çıkacak, yalnız sen karar ver" gibi düşünürdüm. Değecek bir hedef seçmeye çalışırdım. Bu en zor şey.

Dikkat ediniz, şahıslar olarak da, milletler olarak da insanların büyük çoğunluğu asıl ne istediğini bilmez; bunu bilmek çok zordur. Çünkü hep ufak tefek gündelik şeylerle uğraşır; araba alacağım, taksitleri ödeyeceğim, veya bir ev alacağım, evi badana ettireceğim, çocuğu şu okula (misyoner okuluna!) göndereceğim, vb.; derken ömür geçer gider. [Hâlbuki insan ömrü bir mum gibidir, bir süre yanar, sonra biter. Ancak, o mum yanarken etrafina ışık saçmalı.]

Ben her şeyi yapabilsem ne yapmak isterdim? Ne olmak isterdim? Neler başarmak isterdim?

Bunu herkes kendine sorsa cevabını da bulmak zordur ama, çok insan dünyada bunu sormaz, onun için de öyle durur gider. Sormaması daha kolay.

Şimdi milletler için de bu böyle: Bence Türkiye'nin birinci sorunu, (biz de doğduğumuzdan beri bunları gecegündüz düşünüyoruz), ne "para şişmesi" (enflâsyon), ne Avrupa Birliği'ne bizi almamaları, ne o parti, ne bu firka. Birinci sorun hedefimizi şaşırmış olmamız. Milletçe sormamız lâzım: Atatürk'ten beri bu milletin hiçbir hedefi, gayesi var mı? Ne olmalı? Yoktur. Birileri dayatıyor, , "illâ küçük Amerika olacağız" derlerdi, sonra "illâ Avrupa'lı olacağız." Nedeni yok, başka bir şey yok; onun için de millet gittikçe dağılıyor, o zaman birbiriyle uğraşıyor. O zaman dışarıdan oyunlar çok kolaylaşıyor; sağ, sol, başörtüsü, ıvır zıvır falan bütün bunları çıkarıp milleti meşgul etmek, futbol maçı, seçim maçı, onu seçtik, bunu seçtik, o geldi, bu gitti. Bunlar kolay olur; çünkü milli bir hedef yok. İnsanları birleştiren bir şey yok, Atatürk'ten beri yok.

Bakın var mı söyleyin, nerede? Yok. Onun için milletçe şunu soralım: Bu millet Atatürk'ten beri kim olduğuna, ne olduğuna, nereli olduğuna, ne olması gerektiğine, ne istediğine karar veremez hâle geldi.. Milleti 1500 parçaya bölmüşler; kimi der biz Avrupalıyız, kimi kendini Yunanlı zanneder, kimi buradaki medeniyetlerin kalıntısı zanneder, onların da ne olduğunu bilmiyor ya, özendirilmiş; kimisi Arap değildir ama, Araplığa özenir; Böyle bin parçaya bölünmüş. Aslında kimseye artık öz târihi, Türk Edebiyatı, Türk Kültürü, Şerefli Asya kökenimiz öğretilmiyor da, onun için. Kimlik olmayınca, hedef nasıl olacak?

Biz hepimiz, bilhassa planlamacılar olarak, yani profesyonel plancılar ve amatör plancılar olarak şunu düşünelim: Şimdi bize her imkânı verseler, hükümetler dese ki, size tam yetki ve bana tam bir plan yapın; Türkiye'ye 50 senelik, 10 senelik, 20 senelik plân, ne isterseniz yapın, ama öyle esaslı bir şey çıkarın ki ortaya, bütün millet peşinden koşsun. Ne olmak isterdik?

Nasıl bir Türkiye hayal etmeliyiz?.

Yarın Avrupa Birliğine girelim; öbür gün Suriye'ye su verelim mi, vermeyelim mi? (Aslında öyle bir sorun da yok ya; birileri bizim suyu onlara veriyor, kimsenin haberi yok.) Dümensiz, yelkensiz, ummanda sallanan bir gemi..

Şimdi bunu bir düşünelim, bir hayal edelim bakalım. Daha hayalini edemediğimiz şeye nasıl ulaşacağız. Ama bunu önce genel, ondan sonra ayrıntılı yapalım. Ben yaptım, ben çoktan yaptım kendime göre.

Hedeflerimizi Bilelim!

Önce genel hedeflerimizi ve genel siyasetimizi tâyin etmeliyiz: Biz şöyle bir millet olmak istiyoruz, şöyle bir devlet olmak istiyoruz. Küreselleşmeye falan da karşı değiliz:; tamam, herkesle alışveriş olsun, herkesle etkileşim olsun, şu olsun, bu olsun, ama herkes kendini biliyor, biz de bilelim. Eşitler arasında olsun bu iş, kimse bize bir şey dayatmasın, biz de kimseye bir şey dayatmayalım, ama birileri bize gelip de bir şey dayatmaya çekinsin, ayıp olur desin, sonra bunların tepkisi olur desin. Şimdi alışmışlar her gelen bir şey dayatıyor Türkiye'ye; karşısında gık diyen yok.

Böyle baktığımız zaman: Türkiye'nin dış siyaseti ne olmalıdır uzun vâdede? Türkiye'nin dünyadaki yeri siyasette ve dış siyasette ne olmalıdır? Belli mi? Onu bir düşünelim. Arkasından hepsi zincirleme gelecektir. Bu da matematiktir, hepsi birbirine bağlı. Eğer sen temel olarak ne olmak istediğini, nasıl bir ülke olmak istediğini biliyorsan dış siyasetin belli olur; tabii ki usturuplu bir dış siyaset. Herkesle iş yapacaksın. Nerede görülmüş ki bir ülkenin bütün komşularıyla düşmanlığı var. Onlar bize düşman, biz kimseye düşman değiliz. Bizim herkese bağrımız açık, ama hepsi bize düşman. Çoğu da diyor ki; siz işte falancanın susu oluyorsunuz, biz sizinle nasıl dost olalım? Sen kendini bilsen herkes seninle dost olacak, herkes itibar edecek.

Kendine İtibarı Olana Başkası da İtibar Eder

Şimdi genel siyaset belli olunca, o genel siyaset içinde ayrıntılı hedeflerimiz de belli.olur: Nasıl bir sanayimiz olmalı? Tarım / hayvancılık siyasetimiz, bilim / teknik araştırma siyasetimiz, eğitim, kültür siyasetimiz, hepsi hepsi.. Küçük düşünmeyelim:. "Çağdaş dünyayı yakalayacağız; Batilinin bu günkü

düzeyine yirmi yıl sonra erişeceğiz" değil Atatürk ne demiş? Batı'yi geçeceğiz demiş; Ziya Gökalp de demiş. Biz bu kadar ufak adamlar mıyız ki, şu perişan, pejmürde Batı'ya yaklaşmaya çalışıyoruz?

Kim bu Batılı! Sonradan Batı üniversitelerinde tanınmış profesör olan birçoklarına afedersiniz ama bilimdeki o işleri ben öğrettim;, ite kaka doktoralarını yaptırdım, kaç ülkeden. [Bu sözden kasdım "ben, ben" demek değil, hâşâ! Bu sözdeki "ben", Büyük Türk Ulusu'nün bir cüz'ü olarak

"ben".].

(Alkışlar)

Fertçe ve Milletçe Kendine Güven Nasıl Geliştirilir?

Avrupa'da fazla bir şey yok, hiç korkmayalım. Buraya gelip cart curt eden Avrupalının devleti, Konya'nın yarısı olamaz hiçbir bakımdan. Hakikaten iyi bakın: İnsanlarına bakın, rakamlara bakın, gençliğine bakın. Pek bir şey yok. Hepsinden iyi oluruz. Onlar bunu biliyor, ödleri patlıyor, onun için bir sürü dümen çeviriyorlar. Şimdi bizim tek bir, ama temel derdimiz var: Ne iktisadî, ne siyasi, ne şu, ne bu. Türkiye'de bir tane sorun var: 200 senedir milletin içine adım adım işletilmiş, kılcal damarlara kadar inmiş, bu eğitim düzeniyle, bu ayarlı basınyaymla da körüklenen bir aşağılık duygusu var. Temel mesele işte bu. Biz aşağılık duygusundan kendimizi her birimiz fert olarak, ondan sonra millet olarak kurtaralım dünyanın üstün bir devleti oluruz; ikinci, üçüncü devleti, Avrupa'nın rahat birinci devleti oluruz. Hiçbir şey değil, Avrupa dediğin bir şey değil, ama aşağılık duygusu içindeyiz tepeden tırnağa kadar.

Sokaktan geçiyorum, havaalanında kantinci bana bir yılışık sırıtıyor. Hemen anlıyoruz ki bizi yabancı zannetmiş; derhal aşağılık duygusu yüzüne vuruyor. Aynı sırıtma, yılışmayı, bir devletin başkanı Amerika'ya gittiğinde onun suratında da görüyoruz. Aynı surat. Türkiye'nin birinci sorunu tepeden tırnağa kadar bu aşağılık duygusudur. Şimdi bundan nasıl kurtulursun? Millete her gün hoparlörlerle; senin şöyle bir tarihin var, söylesin, böylesin desen olmaz. Aşağılık duygusundan kurtulmaktan öte, kendine güveni olan insanlardan oluşan bir toplum yaratmak için ne yapmalı?

İnsanların kendine güveni nasıl oluşturulur?.

Araştırmacı Ruhta İnsanlar

İnsanların özgüveninin geliştirilmesinin yolu, birisi, planlamada olup plan üzerine çalışmak, o özgüven verir. İkincisi, araştırmacı ruhta insanlar yetiştirmek. Meselâ şu doktora yapmak var ya evrenkentlerde (üniversitelerde): Doktora yapmak araştırma yapmak demektir; çünkü en iyi eğitim bir işi yaparak öğrenmektir., Bir işi kendin yaparsan, bu nasıl yapılacak kafam karıştı, bilemiyorum, edemiyorum, uğraşayım diye debelleşirsin; sonunda işi çözdüğün zaman kendine güven gelir. Ondan sonra daha zor bir meselenin karşısında, "bunu da ben yaparım, uğraşayım"

hissi gelir. "Batı'da yapmışlardır, onlara soralım" özgüvensizliği gider.

Doktora yapmanın en büyük faydası belirli bir konuyu daha derinine öğrenmekten ibaret değildir; başarılı araştırmaların kiişiye kazandırdığı özgüvendir. [Aslına bakarsanız, bu doktora düzenini de

Batı bizim Selçuklulardan öğrendi. Avrupa'da ilk evren kentler 12., 13. Yüzyıllarda, bizdeki hem maddî, hem manevî her türlü bilimin yuvası olan Selçuk medreselerini taklit ederek kuruldu.

O ara "doktora" düzenini de aldılar. "Oxford Üniversitesi", "Karatay Medresesi" nden mülhem.]

Türkiye'de Doktora / Araştırma / Bilim

Bakıyorsunuz Türkiye'de gerçek araştırma pek nadiren var, o da tek tuk şahısların, çıkarılan binbir engele rağmen kahramanca gayretleriyle. Onun dışında araştırmanın sahicisi yok sayılabilir. Beş yıl önce olsaydı bunu demekte tereddüt ederdim, hâlâ vardır zannediyordum.

Şimdi iyice gördüm: Doktora var, doçentlik tezleri var, bir sürü patırdı var. Hattâ dışarıda yayın bile varmış, ne olacak dışarıda yayın? Dışarda, "Aa bak, bunlar da Avrupalı oluyor" desinler diye mi? Eğitimin, yükseköğretimin, YÖK'ün, TÜBiTAK'ın gayesi, dışarıda yayın sayımızı artırmakmış. Dışarıda yayın yaparsan "puan" alırmışsın, Türkiye'de, hele Türkçe bilim yayını yaparsan cezalandırılırmışsın. Bak şimdi. Hayret, bunlar bilmiyor mu? Çok önemli bir şeyler keşfedildiği zaman o işler hemen yayınlanmaz, sırdır. Önce o buluştan bir yağ çıkarılır, sonra bir kısmını yayınlarlar, bilimsel etkileşim olsun diye. Hâlbuki Türkiye'deki resmi siyaset: "Yayın yapacaksınız; dışarısı için." Ne konuda, ne maksatla araştırma yapacaksın? Hedef ne? Ülkeye, hattâ insanlığa faydası ne? O bilim dalında, yurtta yeni bir ekol mu yaratılıyor? Böyle şeyler yok;

"yayın yapacaksın, nasıl yaparsan yap. Ordan hurdan kopya çek, ucunun ucu bir şeyler yap, yaz, yayın olsun". Dostlar alışverişte görsün.

Bu nedir biliyor musunuz? Aşağılık duygusunun bîr başka türlüsü... "Efendim, işte Avrupa'da maç kazandık; vay, Türkleri herkes tanıdı, Avrupalı olduk" Ne olacak? Afrika kabileleri de maç kazanıyor. Bilmiyor musunuz?, Güney Amerika'dan, Afrika'dan en büyük futbolcular çıkar;onlar da Avrupa'da maç kazanır. Maç kazandı diye Avrupa o ülkelere itibâr mı ediyor? [Ama hiç olmazsa o ülkeler, "illâ da Avrupalı olalım" derdinde değiller.] Türkiye'deki "bilimsel yayın"

anlayışı da "maç" hikâyesi gibi. Açık konuşalım, bir ülkede gerçek bilim olup olmadığının ayracı,

"lâf olsun diye yayın" değil elbet.

Şimdi TÜBİTAK'takiler, TÜBA'dakiler itiraz edecektir, ama onlara gerçek bir ayraç söylenebilir: İstediğiniz ülkeye gidin; Rusya'sına, Amerika'sına, Avrupa ülkelerine gidin, Güney Amerika'ya, Japonya'ya gidin, "Türkiye'de hangi sahada ne araştırma yapılıyor? Hangi konuda yeni bir şey ortaya atılmıştır? Hangi konuda bir ekol yaratılmıştır?" Gidin sorun.. Ne Türkiye'den kimsenin haberi var, ne Türkiye'de bilimden, ne de Türkiye'de "bilim adamı" diye bilinip kilit noktalara, mercilere yerleştirilmiş "büyük" bilimcilerden Mevcut hükümet şu TÜBiTAK'la TÜBA'nın iç yüzünü bir incelese iyi olacak.

Asyalı mı, Avrupalı mı, Avrasyalı mı Olmak?

Amerikalı bana diyor ki; ceketi, kravatı beğenmiş, sen Avrupalısın diyor, İngilizsin herhalde dediği de oldu.. Orada Amerikalının, İngiliz demesi bir methiye. Çünkü o üst tabakayı kastediyor,

Normanlardan gelen tabakayı. Holiganları kastetmiyor. Sen Avrupalısın falan dediklerinde,

"Estağfurullah " diyorum, gerçi yarım saat ona "Estağfurullah"m ne demek olduğunu izah etmemiz gerekiyor, çünkü Batı'da böyle incelikli kavramlar yok ki, kelimesi olsun.. ("Gönül" lâfı bile yoktur.).. Hâşâ, ne demek; lütfen bana öyle demeyin. Ben Avrupalı değilim, "ben Asyalı'yım"

diye kasılıyorum. Peki ne oluyor, adamlar bana kızıyor mu? Hayır, adamların bana saygısı artıyor. Yabancı doktora öğrencilerinin hepsi, bir bakardım, ellerine "Türkçe Öğrenmek" kitabını almışlar, Türkçe öğreniyorlar. Ben hiç öyle bir telkinde bulunmadım, lâfını bile etmedim. Eloğlu Türkçe öğreniyor, illâ gelip Türkiye'de çalışacağız diyorlar. Türkiye'yi gözlerinde büyütmüşler.

Sen kimliğine, tarihine, diline, kültürüne sahip çıkarsan, kızmazlar; itibarın artar.. Türkiye desin ki; "Ben niye Avrupalı olacakmışım? Sizin tarihiniz katliamlarla doludur, 200-300 senelik bir tarihiniz var, o da böyle hunharlıklar, barbarlıklar, yamyamlıklardan geçer, bugün bile öylesin.

Birden elektronik âletler kullanmayı öğrenmiş, ama insanlıktan uzak barbarlar". Onları da küçümsemiyoruz da, şu Batılı'ya iyi bir bakın, tanıyın.. Ben niye onlar gibi olayım? Onlar benim tarihime, manevî değerlerime, dilime, derin kültürüme, insanlık anlayışıma özeniyor.

Aslında biz hem Asyalı'yız, hem Avrupalı, hem Orta Doğulu. Bundan büyük nimet mi olu?

Hangi millete nasip olmuş? Avrasya'nın, hattâ şimdi Amerika kıtaları dâhil kaç kıtanın en eski milletiyim; 10 bin sene ve daha öncesi; dili matematik gibi dil, (yeni giren İngilizcel bozuntuları hâriç), kültürü büyük, tarihi büyük. Kaç imparatorluk kurduk da ,onlar sadece öyle kılıç kuvvetiyle olmadı; üstün kültürümüzle oldu, bilim ve tekniğinizle oldu, idârî nizâmımızla, üstün maneviyatımızla oldu.

Avrupa'ya Çok Şey Öğrettik

Açın bakın: Orta Çağ sonunda bu Avrupa'ya, bu kara cahil, yobaz, temizlikten haberleri olmayan, vebadan kınlan perişan Avrupa'ya bilimleri öğreten Türklerdir. Matematiğin birçok dalını icat eden Türk matematikçileridir. Bir çok, bir tane değil. Uluğ Bey'i bilirsiniz, "logaritma",

"algoritma" lâf ve kavramlarının "El Harezmî", yâni "Harzemli"den geldiğini bilir misiniz?

Batı'nın kitapları yazıyor, ama bir türlü "Türk" diyemiyor; dili varmaz. "Arap matematikçisi El Harezmi" diyor da, sonra ekliyor: "Özbekistânlı'dır", yâni Türkistanlı. İnsaf artık. (Biz bu Batı'dan mı medet umuyoruz?).

Batı'ya cebiri de, kimyayı da, gökbilimi de, ruhbilimi de biz öğrettik. Kendimizi, tarihimizden, atalarımızdan aldığımız mânervî güçle, ileriye bakarak toparladığımız zaman Batı'ya, dünyaya, gene çok şey öğretiriz

Öbürleri teknoloji geliştirir, sonra binbir dalavereyle insanları gittikçe daha perişan, daha fakir köleler hâline sokarlar. Bizim tarihimizden gelen bir de "gönül" tarafımız var, insanlık tarafımız var. Batıya kaç kere öğrettik, yine unuttular, yine öğretmek bize düşüyor. Onun için biz en az onlar kadar ve daha da üstün duruma geleceğiz; gelmememiz için hiçbir sebep yok. Önümüzde de büyük imkânlar

var; sadece kafayı toparlamak, aşağılık duygusundan kurtulmak lâzım. Bunu yaptığımız zaman bu Batı'ya, " bu teknolojiler, bu gelişmelerle insanlık için nasıl çalışılır ve bütün insanlık için nasıl faydalı hale getirilir"! de gene biz öğreteceğiz; onlar yapamaz bu işi.

Bize Düşen İşler Çok

Bizim için durup dinlenmek, yılmak yoktur. Biz önce kendimizi toparlayacağız bir, ikincisi Türk Dünyası'nın toparlanmasına yardımcı olacağız. Ondan sonra şu İslam Dünyası'na da biraz yardımcı olalım; Batı'nın köleliğinden kurtulmalılar. Onların da şu aşağılık duygusundan, Batı'nın oyunlarından kurtulmalarına destek olmalıyız.. Diyelim o da oldu; ondan sonra Batı insanını bir daha yetiştir, bizim işimiz çok. Türk gençliği, üniversiteli gençlik sınıfta yok, laboratuarda yok, araştırma yok, düşünme yok, bir şey yok, hepsi kantinde. Kantinde ne yapıyorlar? Vatan mı kurtarıyorlar? Hayır; oturmuşlar duvara bakıyorlar, saatlerce. Dedim bunlar nasıl vakit buluyorlar? Bu gençliğe bu kadar iş düşerken, önüne bu kadar hedef çıkmışken, gençlik nasıl oluyor da saatlerce kantinde aylak aylak oturup duvara bakıyor? Nasıl vakit buluyorlar? Hayret.

Domates Tohumu

Ayrıntılara da girebilirdik: Efendim, moleküler biyolojinin kurulması ve o dalda belli başlı ülkelerden olmamız gerektiğini 35 senedir söylüyoruz. (Bu konuyla biraz ilgim var: Amerika'da ilk kurulan moleküler biyoloji bölümlerinden biri bulunduğum Yale Evrenkenti'ndeydi; bendeniz de onun ilk profesörlerinden.) 35 yıldır Türkiye'de diyoruz: Bak bu saha daha yeni çıktı, hızla gelişiyor, yakında başımıza bir sürü belâ çıkacak. Çıkmadı mı? Beş tır mal gönderiyorsun, bir kutu domates tohumu alıyorsun, ertesi sene bir daha domates çıkmıyor, haydi bir daha al. Basit bir şey bu moleküler biyolojide. O teknoloji az sermaye isteyen,ama kafa yoğun bir iştir, bilgi isteyen bir şeydir. Bunda dünyanın başta gelen ülkelerinden olmalıyız. Neyle? Hedefli, ciddî, millî ruhta ama evrensel eğitimle, araştırmayla, sahici ve onurlu bilimcilerle. Burnumuzun dibindeki ufacık devletler oluyor da, biz mi olamayacağız ? Niçin?

Birkaç Hedef Seçeceğiz

Bizim geleneksel hayvancılığımız vardı Asya'dan başlayarak. Hayvancılıkta, tarımda dünyanın gene önde gelen ülkelerinden olmalıyız. Bu devirde neyle olacak? Moleküler biyoloji ile.. Konu komşuyu, II. Dünya Harbi'nde Avrupa'yı, etle, buğdayla, sebze meyvayla biz besliyorduk. Şimdi et, sebze meyve ithâl eder olduk. Kuzuyu biz yiyorduk, sonra onu gezgine (turiste) yedirdik. Bu

"sanayisiz kalkınma modeli" ile sanayimizi, derken tarımımızı batırdık, Gezimden (turizmden) kazandığımız parayla yeni sanayiler mi kurduk? Yoo, "pringıl", Amerikan tütünü, muz ithâl ettik.

Hem muzır Amerikan yiyecekleriyle sıhhatimizi bozuyoruz, hem, yetmiyor, borçlanıyoruz. Sonra da yabancılar gelip neyin var, neyin yoksa, toprağın dâhil, elinden alıyor. Alsınlar diye birileri yasaları, anayasayı bile değiştiriyor. (Bu, 1980'lerde başlayan "kuzuya pringıl ekonomisi" ile öğünenler bile var. Tarımda, hayvancılıkta yün, deri sanayi de var işin içinde) tekrar kendi kendimizi de, konu komşuyu da besler hâle gelmeliyiz.

İki büyük yeni teknoloji var: Biri moleküler biyoloji, bio teknoloji, diğeri bilgisayar elektronik

iletişim teknolojisi. Bu dallarda ulusal hedeflerimiz olmalı, yüklenmeliyiz.

Savunmamamız da bunlara bağlı. (Yeni savaşlar bilgisayarla oluyor. Üstelik, uzaktan kumandayla uçaklann, taşıtların ciplerini etkilemek mümkün; bir ülkenin elektrik üretme merkezlerini, iletişim ağlarını felce uğratmak kaabil.).

Hedefler seçeceğiz, o hedeflerde dünyanın önde gelen ülkelerinden olacağız..

Bir ülke birkaç turistik otel yapsın sahillerde kumsallarda, "turist gelecek" safsatasıyla (turist onun için gelmez. Kimliğini, kültürünü bilen haysiyetli insanların ülkelerine gitmeyi tercih eder) atalarının Türkçe yer isimlerini Yunanca'ya çevirip memleketini uzun vadede satsın, olur mu?

"Siz bizden makine alın, kumaş dokuyun (başka işlere bulaşmayın)" ile bir ülke olur mu? Ne olacağı belliydi: Adam ertesi gün diyor ki, üç ülke beyanat veriyor halkına; "Türkiye'ye gitmeyin orası tehlikelidir" diyor. Ertesi gün gezim (turizm) şak diye kesiliyor, Bir günde bitti. İstanbul'da görürsünüz, bir sürü turist vapuru gelirken bakıyorsun ertesi günden sonra hiç yok; bir tane bile yok.

Ben senden kumaş almayacağım diyor. Ertesi gün o da bitti. Çin'den, Bangladeş'ten, Hindistan'dan, hattâ bu Birleşik Arap Emirliklerinden bile Amerika'ya giyim eşyası gidiyor. Bir tek Türk malı yok. Şimdi sen istikbalini nasıl böyle bir şeye dayayabilirsin, istediği anda senden almaz, daha ucuzunu 50 tane ülkeden alır. Böyle devlet siyaseti mi olur?

Dünyada nerelerde ne eksiklikler var, ne boşluklar var; bakıp oma göre ihracat üretimi planlamalıyız. Polonyalılar böyle düşünmüşle, ona göre tercihlerini yapmışlar, ve oralarda son sürat gidiyorlar; çok daha fakir başladıkları hâlde. Her ülke böyle.

Kendine güvenen, bir şeyler yapabileceğini bilen insanlar yetiştirilmelidir. Bugün iktisattaki en önemli büyümeyi sağlayan unsurlar arasında, kendine güvenen, iş bilen, yaratıcı ruhta yetişmiş

insan gücü yüzde 60 pay tutuyor.. Bu eğitim de tabii yabancı dille eğitimle, yabancı misyoner kafalı eğitimle olmaz. Böyle saçmalık, böyle bir ihanet düzeni, insanları sadece sömürge ruhlu yapar. Hiçbir şey de öğrenemezler, hiçbir şey de düşünemezler, (Bu konuda epey yazdık çizdik.

Meraklısı o yayınlarımıza baksın). Bu oyundan da kurtulmalıyız ki gerçekte herkes kendinin ne olduğunu bilsin, kim olduğunu bilsin, öğreneceğini ezberlemesin, gerçekten öğrensin.

Ulaştırmada, artık sırf yabancıların taşyağı (petrol) siyasetine hizmet etmekten vazgeçip kitle taşımım ile dengeli ulusal bir siyaset geliştirmeli, demiryolları, deniz taşımacılığı, kentlerde raylı sistemlere ağırlık vermeliyiz (Bkz. EK3).

Bunların hiçbirisi yapılmayacak şeyler değil; rahatlıkla yapabiliriz. Yeter ki o ruh değişsin; ordan burdan emir, en azından "nasihat" alan yöneticiler yerine, milletini herşeyin üstünde tutanlar gelsin. İşin temelleri buralarda. Bunları hâlledersek Türkiye dünyanın sayılı, en saygın, en başta gelen ülkelerinden birisi olur. Çok değil, 5 sene içinde olur. Ama dediğim işlerin temeliyle uğraşmak o kadar kolay değil. Derindeki ana sorunu anlayanların, ve de vatanını, milletini seven herkesin çok azimli olması lâzım.

Bilim + Gönül

Evet çok vaktinizi aldık. Diyebilirsiniz ki "Biz sadece teknik konular bekliyorduk, konuşmacı daha daha neler anlattı." Efendim, gönlü sağlam olmayan adamdan bilim adamı da çıkmaz, onun yaptığı yaratıcı bilim de olmaz; Ayrıca o bilimciden çoğu kez fayda değil, zarar gelir. Onun için bu temel meselelerde toparlanalım, bilim zaten o zaman keriîdiliğinden rahat rahat gelir.

(Alkışlar)

Oturum Başkanı: Çok değerli hocamız Sayın Profesör Doktor Oktay Sinanoğlu; "21 'inci yüzyılda bilim, teknik, yükseköğretim, araştırma ve iktisadi gelişmede hedefler" konulu konuşmasını, tesbitlerini yüksek heyetinize sundular ve çok değişik, çarpıcı bir üslup sahibidir hocam.

Şimdi sualler kısmına geçeceğiz, sualler kısmına geçmeden önce bir 15 dakika çay molası vereceğiz. Yalnız bu sualleri bu arada yazılı olarak kürsüye Sayın Karaman'a teslim edebilirseniz, ancak yazılı suallere cevap verilebilecek; çünkü hocamızın vakti bir hayli sınırlı, tekrar dönecekler. Şimdi gösterdiğiniz ilgi için hepinize tek tek teşekkür ederim; değerli hocama çok farklı bir üslupta dile getirdikleri tesbitleri ve farklı görüşleri için yüksek huzurunuzda teşekkürlerimi arz ediyorum. 15 dakika aradan sonra sizlerin de görüşlerini, düşüncelerini almaya vaktimiz olacaktır.

Teşekkür ediyorum. (15 dakika ara verildi)

***

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: (Bir katılımcının sorusu üzerine)

Nerede Türk Varsa...

Bakın şimdi bizim birinci ilkemiz ne olmalı: Dünyanın neresinde olursa olsun herhangi bir Türkün, (buralı, Türkiyeli, veya başka bir ülkeden Türk, yâni kültür ve dil olarak Türk), kılına dokunulsa, haksızlığa uğrasa bütün dünya Türklüğü ayağa kalkmalı. (Bakın komşumuz İsrail'e; onlar öyle yapmıyor mu? İbret alalım.) Türk'e yapılan haksızlıklar, zulümler, soykırımlar, her ortamda, her uluslararası kuruluşta gündeme getirilmeli...

Herkesin "insan hakları" var da Kuzey İrak'taki Türkmenlerin insan hakkı yok mu? Onları insandan saymıyor musunuz? Onların haklarına sahip çıkacak olan kimdir? Türkiye'dir. Hani nerede?, Var mı böyle bir şey? Yıllardır kimden duyuyoruz Türkmen lâfını? Az satılan bir iki gazetede bazen yazıyor, o kadar.

"Türkiyeli" Lâfı

"Türkiyeli" lafını Türk dememek için kullanıyordu içerde birileri biliyorsunuz; efendim, bir türlü

"Türk" diyemiyor; kendisi basbayağı Türk; başka dil de bilmiyor;, her şeyiyle Türk;, bırak soyunu sopunu, kültürüyle Türk. Adam tutmuş yazıyor "Türkiyeli"; "Türk demek olmaz; ırkçılık", ondan sonra kalkıyor orada başkaları için bir sürü edebiyat yapıyor; Türk'ten gayrı kimden bahsetse ırkçılık olmuyor.

Bizim bir hademe vardı Yıldız'da; ben hademelerle çok iyi anlaşırım; çünkü bu eğitimden geçmedikleri için kafa çalışır. Gelirler odama; çay da yapıp getirirler; otururuz sohbet ederiz.

Bizim millet bu yabancı, bu sahte eğitimden geçmeyince kafası çalışıyor.Adamcağız gelmiş bana dert yanıyor: "Bizim mahalle kahvesinde senin televizyon programını konuşuyoruz; bizimkiler, biz de gidip ziyaret edelim diyorlar" Ondan sonra diyor ki: "Oturuyorduk, bir tanesi dedi ki ben Kürdüm, öbürü Çerkezim falan dedi, ben de şaşırdım dayanamadım; "afedersiniz, kusura bakmayın ama ben de Türküm" dedim, diyor. "Beni az daha döveceklerdi" diyor; "vay ırkçı, alçak, faşist"..Şu acıklı duruma bakın; milleti bu hâle getirdiler.Böyle miydi bu? Ben size söyleyeyim, 1970'lere kadar, 1960'lara kadar bu böyle değildi. Bu nasıl oldu? Bunu işte "kültür mühendisleri" yaptılar, bilhassa Amerika'nın, İngiltere'nin kültür mühendisleri yaptılar bu işi.

Zaten bir ülke, bir millet içinden dağıtılırsa, topa, tüfeğe ihtiyacı kalmaz artık.. Onun için biz o

"Türkiyeli" lâfının anlamını değiştirdik;:

Sayın Namık Kemal Zeybek Bey'leYesevi Mütevelli heyeti olarak Kazakistan'a gitmiştik; orada ikimiz Kazak ve Türkiye Türkçelerini karıştırarak Kazak öğrencilere konuşma yapıyorduk; herkes de anlıyordu.. Orada o lâfı çıkardık: "Biz Türkiyeli Türk'üz, siz "Kazakistanlı Türk" dedik.

İşte bu suretle "Türkiyeli" lâfının mânâsı düzelmiş oldu.

Araştırmalar yapılmalı ve iç ve dış düşmanların böyle içinden yıkma oyunlarına karşı tedbirler geliştirilmelidir. Şimdi savaşlar bu tür cephelerde oluyor. Evet, top, tüfek, lazerli silâhlar, füzeler, vb. vb. de olmalı. Çünkü: Örneğin "Theodor Rozvelf'in çok güzel bir lâfı var: Yüzyıl kadar önce Amerikan emperyalizmini şahlandırıp Küba'yı, Portoriko'yu, Filipinleri gasp eden canavar bir cumhurbaşkanı, ama adam çok akıllı. Adamın dinlenmek için merakı dağlarda, ormanlarda ayı vurmak. Hep resimleri vardır; dört köşe bir adam, elinde bir çifte, ölmüş bir ayının üstüne basmış

poz veriyor. Bu adam ne diyor bakın; bu lafı çok beğendim ve hep kullanırım, keşke de uygulayabilsem. Diyor ki, "yumuşak konuş, ama bir sopa taşı"

Bu toplumun, bu milletin yeniden toparlanması gerekecek... Allah'tan Türkiye'nin her tarafında görüyoruz, binlerce insan tanıdım, hâlâ millî hassasiyeti, millî duygulan olan temiz insanlar var.

Bir katılımcı: İsraillilerden örnek alalım dediniz.

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Evet almalıyız.. Sonra dedik ya, oradan "Türkiyeli" konusuna geçtim; çünkü senelerdir bazen açıkça "Türk" demek adetâ suçtu. Çoğu zaman da resmen suç değildir ama başına gelmedik belâ kalmaz. "Türk" deyince de; ırkî, hamasî öyle şeylerden bahsetmiyorum.

"Kültür Mühendislerinin Marifetleri

Meselâ, "Türk Tarihi" deyiveriyorsun veya "Türk Dili" diyorsun, kimisi vay ırkçı diye kızıyor, kimisi de "Hocam ağzına sağlık, çok iyi söyledin Allah razı olsun; ama niye "Türk" dedin?

Ümmet deseydin ya.". "Türk" lâfı bir de, sessiz, kibar duran birilerinin gizli "yeni dünya düzenciliği

dini"ne dokunuyor.

Atatürk Ruhu yerine "Sahte Sağ / Sahte Sol"

Ne diyecektik? Evet: Önce, 19601970'lerde Amerika'nın yarattığı sahte sağ ve sahte solla bölündük ve millî değerlerden uzaklaştırıldık. Sonra filim değişti; kaynak aynı Batı, hikâye aynı; kıyafetler farklı: :Bu sefer de sahte "Atatürkçü", sahte "çağdaş" ve sahte "dinci". ("Dindar"la

"dinci" kavramlarını ayırmalıyız. "Dindar'"a büyük saygımız var.) Yetkili bir Amerikalı vaktiyle birgün dedi ki: "Destekleriz, ne olacak? Onlar (yâni 196070'lerde saf ahalinin "komünist" zannettiği sahte "sol") "liberal" (Yâni millî değil). Onları kullanarak Türk lâfını edilemez kıldılar. 1960'lara kadar Atatürk ruhu hâkimdi: Herkes "Türk"tü, herkes "Atatürk milliyetçisi" idi. Sonra hava değişti. Kimi zannetti ki "milliyetsizlik fikri" Rusya'dan geldi. Hayır efendim, sahtelerin ikisi de Amerika'dan geldi. Rusya'dan gelmez mi? Gelirdi elbet, ama Rusya'nın imkânı yoktu. Aynı oyunları Amerika kaç yerde yapmıştır, Güney Amerika'da vb... Her yerde bir sahte sağ, bir de sahte sol kurar. Tabii bilmeyen taban saf, bunların peşinden gider; istenilen anda bunlar birbirleriyle kapıştırılırlar ve o ara sessiz sedasız sömürgeci ülkeyi alttan götürür. Bu gayet standart bir şey., Meksika'da demiştim de, '70'lerin başlarında, Meksikalı vatanseverler bana güllmüşlerdi: "Sen yeni mi anlıyorsun? Burda herkes bilir; bütün Güney Amerikalı'lara hep böyle yapmışlardır."dediler.

1990'larda filmi, (kaseti, sahneyi; ne derseniz deyin.) değiştirdiler; "komünist", "faşist" lâfları kalktı, birçok ortaoyuncusunun da hakikî rengi ortaya çıktı. Bâzı sâfiyân diyor ki: "Efendim, bu adam vaktiyle komünist hücreler kurmuş, ordudan atılmış, şimdi Amerikancı kapitalist oldu. Be kardeşim, o zaman da Amerika'ya hizmet ediyordu, şimdi de. Farkı: Eskiden "komünist rolü yap"

denmişti, şimdi de "yeni dünya düzenci" kapitalist Adam aynı adam, değişmedi; rol değişti.. Bu durumlara iyi dikkat etmeliyiz.Bunlar hep"kültür mühendisliği" teknikleri.. Aslında Batı birçok ince taktikleri de Selçuk ve Osmanlı Türkleri'nden öğrendi. Biliyorsunuz Makyavelli kitabının dipnotunda der ki: "Bu numaraları Osmanlıların Bizans Tekfurları arasında düzenledikleri dolaplardan öğrendim." (Meğer aslında Nizamülmülk'ün kitabını da okumuşmuş.) İlâhi, biz Batı'ya neler öğretmişiz de, öğrete öğrete bizde kalmamış, unutmuşuz. Yoksa bizden öğrenmişler hepsi, biz daha insaflı gayeler için yapmışız, böyle milletleri yok etmek için falan değil. Öyle olsaydı şimdi oraların hepsi Türktü; çekildik pek kimse kalmadı. (Kalanları da hâlen

"uygar batı" soykırımdan geçiriyor. Türkiye, "insan hakları" deyip duran Avrupa'dan özür dileyedursun.)

Türkiye'nin Savunması

Dolayısıyla birinci ilkemiz: Dünyanın neresinde olursa olsun, oralı Türk, buralı Türk, nerede bir Türk'ün kılına dokunulursa bütün Türkler, bütün milletleriyle ve devletleriyle hemen seslerini duyurmalı, bütün uluslararası ortamlarda protestolar, bir sürü basınyayın faaliyeti.. Türkiye'nin savunması burada başlar: Balkanlarda binlerce Türk'ü kessinler, İrak'ın Kuzeyinde Türkmenlerin başlarını daha yeni hapse atsınlar (Kim atıyor? Barzani; Türkiye'nin desteklediği adam) orda Türkmenleri kessinler, surda Çeçenleri kessinler, şu olsun, bu olsun, Türkiye'den gık yok. Hâlâ Batıdan gelip, "İnsan Hakları" diyenlerden özür dilemek. Olur mu öyle şey? Nerede Türk varsa onun

hakkını hepimiz savunacağız. Uluslararası ortamlara gideceğiz, dâvalar açacağız, protesto edeceğiz, nota vereceğiz, ses çıkartacağız... Bir kere bu var; bunlar o kadar zor işler değil. Sadece çıkıp söyleyeceksin, bu kadar basit.

Bütün mesele; şahsiyete, haysiyete ve aşağılık duygusu yerine kendine güvenmeye dayanır.

Psikolojik bir şey, gayet te basit.

Eğitimin Hâli

Bir katılımcı: "Büyük hedeflerin gerçekleşmesi içın en ör\emij husus; eğitim siyaseti ve uygulamalarıdır. Mevcut ftğitim sistemiyle bu hedeflere ulaşmamız mümkün mü? Çözüm nedir?.."

Dr. Oktay Sinanoğlu: Dedim ya, mantıksızlığın büe matematiği vardır. Şimdi eğitimden Türkiye'

de herkes şikayetçidir; velisi de, öğrencisi de, üniversitelisi d^ Eğitimden şikayetçi olmayan kimse yoktur. (Aslında funyanın birçok ülkesinde de şimdi öyle; bakma Amerika 'daki orta öğretimden de orda herkes şikayetçi, ama Türkiye'de oradakini bir şey zannediyorlar.) Şimdi herkes şikayetçi, herkes, "Böyle mantıksız şey olur mu? Kredi sistemi koydular, kaldırdılar, tekrar koydular ve “eğitim sıfira doğru gidiyor,” diyor. Bizim zamanımı2da (1953'e dek) ortaöğretim hârikayd'ı. Nerden biliyorum,? O eğitimle gidip Amerika'nın en iyi üniversitesinde, ve Ankara'da tüm dersleri Türkçe olarak okuduktan sonra gider gitmez üç sene atladım, "imtihanları veririm; ben biliyorum bu konuları" dedim. Bizim sınıftan yarısı yapabilirdi aynı şeyi; şimdi kimse yapamaz, İngilizce eğitim gördüğü için. Anlamaz ki! Ezberliyor gidiyor.

Bizde çok iyi bir eğitim sistemi vardı, bunu kasıtlı olarak bozdular. Yabancı danışmanlar, yabancı ülkülerle donatılmış yerli yöneticiler... Bizim eğitim sistemi kendiliğinden bu hale gelmedi.

Milleti suçlayamayız; cahillikten oluyor diyemeyiz Hayır efendim, bunu bize yaptılar ve binleri de bunlarla hep işbirliği yapıyor. Eğitim şimdi o hâle

getirildi ki: Ne "Milli"dir, ne de "Eğitim"dir.

Daha iş bitmedi, ben size söyleyeyim; Türkiye'nin eğitim siyaseti nedir? Evet, plancılık için çok önemli bir mesele: Türkiye'nin eğitim siyaseti nedir? Bunu şimdi uzmanlara soruyorum, bakıyorum ki, böyle bir siyaset yokmuş gibi görünüyor. Aslında var; buldum: Türkiye'nin asıl söylenmeyen, (genelde söylenmeyen siyasetler önemli; değil mi? Kızılderililerin

"Amerikalı"ya dediğini hatırlayın: "Beyaz adam çatal dille konuşur". Sen söylediğine bakma, yaptığına bak, söylenmeyen siyasettir hiç değişmeyen, hangi parti gelirse gelsin). Türkiye'nin eğitim siyaseti, ilkokulundan, üniversitenin yüksek kısmına kadar aynı basit, temel ilkedir: Herkes 250 kelime Tarzan İngilizcesi öğrensin, başka hiçbir şey öğrenmesin.. Niye? İngiliz, Amerikan danışmanlarıyla bu iş biraz yönlendiriliyor, ne var işte, adamlar hayırsever ya bu Anglosaksonlar, diyorlar ki: Şu gariban Türkler biraz adam olsun. Nasıl olacak? Bunlar da İngilizce öğrensin, öylelikle gelişsin, ilerlesin. Bizim millet de bunu yutuyor.

İngiliz Milliyetçiliği ve Yabancı Dille Eğitim

Tilki, tavuk hikâyesi. İngilizlerin 250 yıldır yaptıklarına, yazdıklarına bakın.: Tarihte ve şimdi de Türk'ün en büyük düşmanı, adını silinceye kadar adam durmayacak, bunun için ant içmiş. Bu İngiliz senin İngilizce öğrenip de adam olmanı ister mi? Kafayı bir çalıştıralım. Tilki, tavuğun kendisi kadar güçlenip de tilkiyi yemesini ister mi? Olacak iş mi? Düşünelim, neden istesin?

Düşmanın, düşmanın bile olmasa, neden istesin, senin rakip olup karşısına çıkmanı, tıkır tıkır işleyen oyunlarını bozmanı? İstemez elbet.. Peki neden yapıyor? Hindistan'da yapmış, İrlanda'da yapmış ve canlarını okumuş.. İşin tekniğini iyice geliştirmişler..

Derler ki: "İngilizce öğrenin ve ondan sonra İngiliz Muhipleri Cemiyeti gibi dernekler vasıtasıyla bu işleri yayın". 1953'te Ankara' da tek bir Türk okuluna çengel atmakla başladılar, sonra çayır yangını gibi yaydılar. Millet sonunda yuttu., "Eğitimi Türkçe dilli yapalım" desen veliler sokağa dökülür, "İngilizce isterük." diye. Allah, Allah! Sanki ahali dedesini İngiliz zannetmeye başlamış.

Tabii 50 sene her gün ayarlı basınyayın, ayarlı kodamanlar bastırırsa millet te yutar. Aydın sınıfı gitmiş millet ne yapsın?

Hindistan'da ahaliyi kesmişler etmişler, yapmadıkları zulüm yok, açın okuyun İngilizler Hindistan'a gidince ne yaptı diye, tek kelimeyle korkunçtur.. Sonra onlara diyor ki: Siz İngilizce öğrenin ki adam olun., Kendine hizmet edecek bürokratlar yetiştiriyor orada. Mezun olmak için İngiliz imtihanından geçiyorsun, bizde de aşağı yukarı böyle olmaya başladı. Her kaymakam gitsin bir sene İngiltere'de kalsın devlet parasıyla, hepsi İngilizce öğrensin. Yahu kaymakam niye İngilizce öğrensin ki? Meraklıysa öğrensin, devlete ne? Yoksa Şımak'ı, kaymakamın İngilizce konuşmak zorunda olacağı bir yer olarak mı hazırlıyorlar?

Avrupa diretmiş, çok dilli, çok dinli, çok kültürlü ülke olun, diye. Yâni bölünün.

Pek yakında, "Ben çocuğumu Türkçe eğitim yapan bir okula göndermek istiyorum; çünkü ancak böylece bir şeyler öğrenebilir; ayrıca kimliğini de sapıtmaz", diyen birisi çıkarsa, böyle bir okul bulamayacak;, çünkü bitiriyorlar. Durum bu iken, "Doğu'da bilmem ne dilinden eğitim olsun"

diyenler! Yahu Türkçe'ile eğitim kalmıyor ki başka dilden de olsun. İngiliz, Hindistan'da bunu da yaptı. Sonra diyecek ki birileri; bunlar Türkçe olsun diyor, öbürleri bilmem nece olsun diyor, iyisi mi hepsi İngilizce olsun; tabii oyunun arkasında bu yatıyor. Türkiye'nin bütünlüğü, bölünmezliği tehlikede.. Bunlar topla, tüfekle savunulacak şeyler değil. Türkçe gitti mi Türkiye bölünür..

Bunlarla uğraşmak lâzım.

İngiliz milliyetçiliğinin temel unsuru İngilizce'yi dünyaya yaymaktır. Her İngiliz bu ülküyle yanar, tutuşur. Onlar açısından normal. Peki bizdekilere ne oluyor?

Milliyetçilik belli bir zümrenin, belli bir fırkanın vasfı olamaz. Diline, tarihine, kültürüne, haysiyetine, şerefine düşkün her Türk, Türk milliyetçisidir. İngiliz, veya Yunan milliyetçisi olacak

değil ya? Her Türk'ün temel ülküsü de Türk^ Dilini yaşatmak, hattâ bütün dünyaya yaymak olmalıdır. Üstelik öyle köklü, öyle yaygın, öyle türetken, öyle yetenekli bir dil ki.

Türkçe Düşmanı "Milliyetçi"ler, "Sağcı"lar, "Solcu"lar, "Atatürkçüler Türkçe'ye kızan, Türkçe bilim dergilerini yok eden, Türkçe ile bilim yapmayı âdeta yasaklayan, Türkçe yayın yapanları terfi ettirmeyen bir insan nasıl Türk milliyetçisi olabilir? Biri: "Canım işte antikomünisttir." deyince uyandık. "Milliyetçi eşittir antikomünist", ona indirgemişler milliyetçiliği bu kültür mühendisleri; 1970'lerden sonra milliyetçiliğin de içini boşaltmışlar.

Yunan milliyetçisi de antikomünist olabilir, değil mi ya? Hangi milliyetçilik olduğu nerden belli olacak?

Araştırmasız Üniversite Olur mu?

Türkiye'deki üniversitelerde biraz araştırma, biraz Türkçe ile eğitim kalmıştır diye, yok etmek için şimdi son sürat tedbirler alınıyor biliyorsunuz. Birçok üniversitede araştırma olmayacak; zaten başladı: A sınıfı, B sınıfı üniversite lâfları. Olur mu öyle şey? Araştırma olmayan yere üniversite denilemez.

Muz İktisadiyâtı

Türkiye'nin iktisadi sorunları da var; büyük bütçe açığı, dış borçlar almış gitmiş, dış ticaret açığı.

Ama biz muz ithal ediyoruz, hamburger ithal ediyoruz, pizza ithal ediyoruz; yabancı yatırım olarak bunlar geldi. Yabancı sermaye gelince Türkiye kalkınacaktı, kalkındık, Amerikan hamburgercileri çoğaldı. Amerika'nın işe yaramaz moloz mallarını doldur, hem kültürün, sıhhatin bozulsun millet olarak, hem de Amerikan şirketleri bu işten para kazansın. Gele gele böyle bir yabancı yatırım geliyor; üstelik bir getirirse, bin götürüyor.

Dolayısıyla iktisat her gün biraz daha batıyor, batmaması mümkün değil. Çünkü fizikte biliyorsunuz, Türkçesi ısıldevinge, termodinamik diye kanunlar var. Hiçbir şeyi yoktan var edemezsin; enerjinin sakinimi ilkesi vardır, erke (enerji) şekil değiştirir ama yok edilemez, yoktan da var edilemez Yani siz şimdi hiçbir şey üretmiyorsanız, gitgide sadece dışandakilerin malını pazarlıyorsanız, reklamını yapıyorsanız, gençler de bu işler için yetiştiriliyorsa (boyuna alıyorsun, hem de borçla; satacak bir şey yok, tesadüfen arada bir olsa bile almıyorlar ve bitiyor işin), bu durumda batmaman mümkün değildir; çünkü termodinamiğin birinci kanunu işliyor. Çatlasan mümkün değil; tabiat kanunu söylüyor bunu. Ben olsam, devletin başına gelecek, hükümetlerin başına gelecek insanların fizik ve matematikten de anlamalarını şart koşarım, o zaman kafa çalışır; tabiat kanunlarına ters lâflar söylenmez. (Ama, "bilim+gönül" formülümüzü unutmayalım; Kafa / akıl yetmez, gönül de lâzım. Yoksa....)

Elli yıllık, özellikle son yirmi yıllık iktisâdi siyasetimizi ve gidişatımızı iyice bir masaya yatırmalıyız. "Asya Kaplanları"ndan örnek alalım, başka ülkelerin başlarına gelenlerden ibret alalım.

"Hazırlık Sınıfı" ya da Kendi yurdunda Yabancı olmak Mersin'den Adana'ya gidiyoruz, acayip bir yol; felâket kaza yuvası. Bakıyoruz, tek tuk birkaç ağacı kalmış ufak bir arsa önünde bir tabelâ;

bilmem ne üniversitesi, vay canına, bir üniversite daha kurulmuş. Ne güzel.

İstanbul'da bir üniversite kurulmuş; bir apartman binasının iki dairesini tutmuşlar, bir rektör, bir araba, bir şoför, bir tane sekreter, bir de İngilizce hazırlık sınıfı. Neye hazırlanıyoruz diyorum, hazırlık sınıfi, kaçıncı sınıfindasın evlat, hazırlık sınıfi, neye hazırlanıyorsun?..

Hazırlık sınıfi diye bir olay dünyada yok biliyor musunuz? Bunu benden başka söyleyen, yazan da nedense olmuyor. Dünyada hazırlık sınıfi diye bir olay yok.; hazırlık sınıfi kim için var biliyor musunuz? Meselâ bir yabancı öğrenci ahmak bir ülkeden geliyordur, yabancı ülkede o öğrenci için hazırlık sınıfi vardır. Her ülkenin eğitim dili kendi dilinden olduğu için, İngilizce de bilse işe yaramaz o ülkede; dolayısıyla o ülkenin dilini öğrenip derslerine girebilmek için önce altı ay, bir sene"hazırlik sınıfi". Şimdi Türkiye'de nerdeyse her düzeyde, her okulda hazırlık sınıfi var.'.Dünya garabeti bir durum. Ama bundan ne sonuç çıkar biliyor musunuz? Demek ki Türk öğrenci kendi yurdunda yabancı öğrenci durumuna düşürülmüştür

Yerli Basında, Türk olan Herşeye Saldırı

Basında her gün Türk tarihine, diline, kültürüne, her şeyine küfreden büyük adam oluyor, bir de zengin oluyor. Milletten ses yok; kızanlar da, "kartel basın" diyenler de gidiyor o gazeteyi alıyor.

Kardeşim, önce o gazeteyi almayın, batsınlar. Bari bu.kadarını yapsın ahali.

Türkçe Öyle Bir Dildir ki...

Türkçe 2 bin kelimeymiş de, İngilizce 40 bin kelimeymiş. Sadece Kazak lehçesinde, yaşlı Kazak istatistikçi oturmuş, Kazak Türkçe sözlüğü hazırlamış, daha ilk çırpıda 80 bin kelime koymuş

bilgisayara.. Yüzbinlerce kelime var Türkçe'de, dünyanın en büyük dili ve en üretken dili ve bilimin her dalına yetecek, bütün terimleri türetme kabiliyeti olan başlıca dil, matematik gibi dil.

Dilimiz böyle bir dil iken, aydın falan geçinen sahtekâr, şeref fikarası adamlar gazetede her gün senin diline küfretsin ve kimseden de gık çıkmasın. Olamaz böyle bir şey, neredeyiz yahu?

Durum vahimdir, bunu bilmek lâzım. Kırk kere anlatıyoruz, dünyanın her yerinden misâl veriyoruz; gene de biri kalkıp "ben size katılıyorum ama,..." diyor. Bakıyorum, bir çeşit İngiliz Muhipleri Cemiyeti üyesi olduğu suratından belli. "Ama" dedi mi tamam; İngiliz papağanı standart lâfına başlayacak demektir. "Efendim, çocuklarımız İngilizce öğrenmesin mi?" Bre insafsız, bunu, bu akşam kırk türlü anlatmadık mı? İspat etmedik mi ki, İngilizce öğrenmek başka, yabancı dille eğitim bambaşka. İngilizce öyle. öğrenilmez, ayrıca, yabancı dil dersinde, kursunda, laboratuvarında öğrenilir. Adam aslında biliyor, ama mahsus ortalığı bulandırmak için böyle konuşuyor.

Herkesin Sahip Çıkması Lâzım

Bu işlere herkesin sahip çıkması lâzım. Bu işlerin düzeltilmesini, bu hâle gelmiş ülkelerde hükümetlerden bekleyemezsin, devletten bekleyemezsin, ondan, bundan bekleyemezsin. Durumu bilerek herkesin bir kere kendisi örnek olacak bir şekilde kendisinden başlaması lâzım. Türkçe konuşurken yarı İngilizce lâflar sokuşturmak marifet değil, kimliksizlik, haysiyetsizlik alâmetidir.

Türkçe'ye kakışlanan her İngilizce bozuntusu sözcük, benim böğrüme batırılmış bir dikendir. Her türlü Türkçe söz ise (eskisi, yenisi) ağzında bir bal damlasıdır. Bunu böyle bilelim. Zaten dosdoğru Türkçe konuşuyorsan, "Anglomanlıca" lâfların arkasına saklanmıyorsan, kendine güvenin var demektir. Esnaf arkadaş, sen önce dükkânının adını düzelt.

Yalnız İngilizce Bilmekle Adam mı Olunur?

Halk tepesindekine saygı duyuyor..Ama tepedekilerin çoğu milletine, Türk kültürüne yabancılaşmış. Oralardan hep bir yabancı hava esiyor: "İngilizce bilmeyen adam değildir" diye.

Halk ne yapsın? Kendisiinin de adam olduğunu göstermek için asıyor dükkânına bir İngilizce bozuntusu isim. "İtibârım artar" zannediyor; Ama artık öğrenmelidir ki: "Yalnız İngilizce bilmekle öğünmek, diline "Anglomanlıca" özenti lâflar sokuşturmak, işyerine İngilizce ad takmak, ve de bütün bulara temelden yol açan yabancı dille eğitime rağbet etmek, onu desteklemek" haysiyetini kaybetmişliğin, sömürge kafalı olmuşluğun baş göstergeleridir.

Biliyorsunuz Türkiye'de Bakanlar Kurulu sık sık değiştiği için, yeni bakanların resimleri çıkardı 20 sene evvel Milliyet Gazetesinde; Türkiye'ye geldiğimizde bakardık resimlere Vesikalıkların altında yazardı: "Evlidir, iki çocuk babasıdır, İngilizce bilir" diye. Biz de diyoruz ki, "Allah, Allah! Başka ne bilir acaba? Mühendislik bilir mi? İktisat bilir mi? Devlet idaresi bilir mi? Hukuk bilir mi? Bunlardan bahis yok. Demek ki İngilizce bilmek Bakan olmak için baş marifet sayılıyor! [Nev York'un Harlem mahallesinde bir sürü gariban zenci var, onlar da İngilizce biliyor...] Bir adam İngilizce biliyor diye methedilir mi? Biliyorsa bilsin bana ne? Meraklıysa bilsin; bilmesin demiyoruz. İşine yarıyorsa kolayca öğrenirsin gerektiği kadar. Ama, bana önce,

"senin bilimden, matematikten, bilgisayardan haberin var mı? Türk tarihini ne kadar biliyorsun?

Türk dilini iyi kullanıyor musun?" onlardan haber ver.

Adam Türk üniversitesine öğretim üyesi olacak, İngilizce'den imtihana giriyor. [Mesleğine İngilizce gerekseydi ve İngilizce bilmiyor idiyse, zaten araştırmalarından, meslekî başarı düzeyinden belli olurdu. İngilizce sınava, şu meş'um KPDS falan, herkesin işi gücü, mesleği bırakıp bir iki sene kurslarda sürünmesine ne gerek var?] Bakalım bir Türkçe'den imtihan et, aday Türkçe biliyor mu? Sözüm ona "Türk"" üniversitesi olan yerde Türkçe bilmeyen Hoca'nın işi ne?

Sadece Tarzan İngilizcesi bilmekle adam olunmaz, ancak bir AngloSakson sömürgesinde sömürgecinin hizmetkârı olunur.

Osmanlıca, Öztürkçe Derken .... Türkçe konusunda da milleti böldüler. Türkçe'ye meraklı olanların bile kafasını karıştırdılar:

Biri "Öz Türkçe" tutturmuş, öbürü "Osmanlıca". Bu kargaşada sonra birileri ("Cemiyet" üyesi) çıkar: "Canım işte, resmî dilimizi İngilizce yapalım da herkes rahat etsin" deyiverir. Behey gâfılân! Türkçe ile ilgileniyorum zannederken, bu millete, hem de Dünya Türklüğü'nün istikbâline ne büyük kötülük ettiğinizin farkında mısınız?

"Osmanlıca" sözünü geçen asır İngilizler icâd etti. Her dilde devletin idare dili, hukuk dili, ayrıca tıp dili, bilim dili ile halkın köydeki, kentteki gündelik dili arasında büyük mesafe vardır. Bu eğitimle kapatılmaz mı?

Ey Türkçe sevenler (yâni vatanseverler, Türk kimliğini sevenler)!

Şu ilkelerde kesinkes birleşmeliyiz:

o Birinci İlke: Osmanlıca, ÖzTürkçe diye bir aynm kabul edilemez. İkisi de Türkçedir. Türkçenin her lehçesine, her düzeydekine, eskisine, yenisine sıkı sarılalım o İkinci İlke: Tasfiyeciliğe "Hayır", zenginleştirmeye "Evet".

o Üçüncü İlke: Her yeni kavrama, her bilim / teknik dalına Türkçe terimler , Türkçe'nin matematik gibi keskin ve kudretli olan kurallarına göre türetilecek, türetilmiş olanlar kullanılacaktır. [Bu, aynı zamanda Atatürk Milliyetçiliğinin de temel ilkesidir.]

Türk vatanseverleri / yurtseverleri, Türk ve Atatürk milliyetçileri / ulusçuları: Türkçe'ye sahip çıkmak, Türkiye'ye, Türk Kimliğine, Kültürüne, Türklüğe sahip çıkmak demektir.

Birbirimize düşmekten vazgeçeceğiz ve birilerinin İngiliz atıyla Üsküdar'a geçmesine izin vermeyeceğiz.

Türk Milleti Olarak Küreselleşme

Türk Milleti'nin yeniden toparlanması gerekiyor. Milletin üstüne kül serpilmiş. Küller silkelenecek .Küresel mi olmalı? Yeniden cihanşümul, ve Türk Milleti olarak, Türk mührüyle küresel olacağız.

Almanı, Fransızı, İngilizi yanımızda en az eşit olacak, şimdilik en az eşit. O zaman Avrupa'yla da iş yaparız. Türk Dünyası'yla da "küreselleşeceğiz". Rusya'yla, Çin'le, Hint'le de iş yaparız.

Etrafımız hâlâ büyük firsatlarla dolu; Afrika'ya bakın; koskoca Afrika, koskoca Ortadoğu, parası olan olmayan bir sürü ülke, ondan sonra doğumuzda Asya'ya doğru bir sürü ülke.. Niye illâ ve yalnızca Avrupa olacakmış? İçimizdeki "mangurt" "Cemiyet" üyeleri istiyor diye mi? Yoksa dışardan birileri dayatıyor diye mi?

Bir ara komşularımız ile, müslüman ülkelerle gelişen ticaretimiz vardı; iyi gidiyordu. Sonra ne oldu? Dışardan birileri hemen huylandı; "vay bizim pazarları bunlar ele geçirecek, üstüne üstlük oralardaki eski nüfuzlarını tekrar kazanacaklar" diye. Ve makası attılar.

Oturum Başkanı: Değerli hocam, çok teşekkür ederiz. Son derece faydalı ve yararlandığımız, aydınladığımız yorumlarınızı zevkle dinledik. Elbette ki Cumhuriyetin temelinde ve bu ülkenin müesseselerinde son derece hassasiyetle takip edildiği ve edileceği gibi tek vatan, tek bayrak ve tek dil ilkesi yatmaktadır.

Dil konusunda gösterdiğiniz hassasiyet Cumhuriyet kurulurken de çok değerli düşünürümüz Ziya Gökalp tarafından da gösterilmişti. Atatürk dil konusunun üstünde ısrarla durdu.

Dil gerçekten toplumların hayatında en önemli, en hassas unsurdur. Elbette ki bu konuda uyanık ve dikkatli olmak gerekecektir. Tabii dil insan vücudunda dolaşan kan gibi toplumun her şeyiyle ilgilidir, hem teknolojisiyle, hem bilimiyle; bir temel alt yapıdır. Bu zedelendiği takdirde hiçbir şeyi bina etmek, birbiriyle bir araya getirmek te mümkün değildir. Onun için gerekli hassasiyet, sizin de uyanlarınızla herhalde gösterilecektir.

Herhangi bir sorusu olan bir arkadaşımız var mı?..

Turhan Günay'm sorusu: (Sosyal Sektörler ve Koordinasyon Genel Müdürlüğü.): Yurtdışında yaşayan yurttaşlarımızın dilimizi ve değerlerimizi öğrenmeleri hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyim? Yurtdışındaki siyasi, yurtdışı hibeler ve kullanım alanları hakkında bir açıklama yapabilir misiniz?

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Avrupa'daki, Amerika'daki Türkler meselesini birkaç makalede dile getirmiştim (Turgay Tüfekçioğlu Beyefendi'nin hazırladığı kitapta da var. [Kitabın adı: "Prof.Dr.

Oktay Sinanoğlu ve Türkçe Matematik + Bilim + Gönül", (Çelik Dağıtım, P.K. 30, Gemlik, Bursa) Bu kitap BYEBYE TÜRKÇE adıyla Otopsi yayınevi tarafından yeniden yayımlanmıştır yn]. Birkaç senedir şöyle bir şey müşahade ettim:

Yurt Dışındaki Türk Dernekleri

1970'lerde Amerika'da bir çok Türk dernekleri kuruldu; Hattâ birkaç tanesinin kurulmasına ben de biraz ön ayak olmuştum: Pazar günleri aklı başında gençleri Nev York'taki "Topkapı Lokantası"nda toplardım ; sohbet ederdik. İşte o gençlerin bazıları gidip dernekler kurdular. Zaten Kırım Türklerinin, Türkistanlı'ların, Kıbrıslı'ların dernekleri vardı..;, Daha sonra, bir de Türk derneklerinin "Birliği" ("Federasyonu") kuruldu.

Bu derneklerin birinci amacı bence, (onun için telkin ettik), oradaki Türklerin, oraya uyum sağlamakla birlikte, Türk kültürünü, Türk dilini unutmamaları, çocuklarına da öğretmeleridir.

Gaye budur ve öyle olması gerekir.

Uzunca bir süre dernekler o şekilde faaliyet gösterdiler. Çocuklara Türkçe dersleri verilirdi; üyelerine gönderdikleri tebilğler, yayınlan Türkçe idi; toplantılar Türkçe olur, Türk müziği de çalınır, dünyanın dört bir yanından Türkler kaynaşırlardı.

Sonradan, derneklerle temasım kalmadı, çünkü vaktimin çoğunu Türkiye'de geçiriyordum. Birkaç sene evvel bir de baktım ki, eskiden Türkçe olan dernek bültenleri baştan aşağı İngilizce olmuş.

Derken Vaşington'da bir toplantılarına şahit oldum: Yüz kişi kadar Ameria'da çalışan Türk bilim adamı. Hepsi Türk, çoğu Amerikan vatandaşı olmuş ama sonuçta hepsi Türk. [Lâf arasında izin verirseniz belirteyim: Bendeniz bunca yıl Amerikan vatandaşı olmadım. Çifte vatandaşlık falan anlamam. Vaktiyle Nev York'a gelen bir Türk Dışişleri Bakam bana, "Çifte vatandaş ol" demişti de bozulmuştum: "Estağfurullah, ben Porto Riko'lu muyum?" diye.]

Mühim olan insanların kafasında, gönlünde ne var. Baktık, o mânâda Türkler arasında toplantı oluyor ama,, konuşmalar, tartışmalar İngilizce. Hintlilerde görürsünüz bazen, kendini Oxford'lu İngiliz

zanneden, sömürge ruhundan kurtulamamış Hintliler vardır, ama, yanılmayalım, bir de çok millî Hintliler vardır. Bugün Hindistan'ı kurtaran, gitgide daha bağımsız yapan o Hintlilerdir; İngiltere'nin başlarına açtığı dertlerden yakınırlar, millî tâmiratla meşgul olurlar. Neyse, baktım, Türkler aralarında Tarzanca konuşuyorlar. Başkanını çektim bir kenara:: "Arkadaş, sizin işler Türkçe olurdu? Ne oldu şimdi?". Ne dese beğenirsiniz? Bakın, buna dikkat ediniz: "Bize Vaşington'daki Türkiye büyükelçisinden yazı geldi: "Bundan böyle yazışmalarınızı, toplantılarınızı, konuşmalarınızı İngilizce yapın" diye. İşe bak:. Dernek başkanı da bu "tavsiye"yi hemen kabul ediyor haa. [Ben olsam, "Allah Allah, bu da nerden çıktı?" derim.]

Bir başka dernek, bu sefer Nev York'ta. Yine aynı şey. Onun da başkanı: "T.C.'nin Nev York Başkonsolosluğundan yazı geldi İngilizce yapın diye, biz de İngilizce yapıyoruz." diyor..

Aradan iki, üç yıl geçiyor; bu sefer Almanya'dayız. Türk topluluklarına konuşmalar yapıyoruz.

Almanya'daki Türkler toplantı düzenlemişler.

Orada bir de Nasrettin Hoca Haftası kutlandı. Dolayısıyla, başka sefer gittiğimde, "Nasrettin Hoca Sempozyumu"nu da izlemeye firsat oldu. Toplantıdakiler tümüyle Türk,, bir de bazı uzmanlar çağırmışlar: ODTÜ'den bir iki genç profesör gelmiş, Nasrettin Hoca'yi anlatacaklar.

Önde T.C.konsolosu oturuyor. Bir tane de Japon Türkiyatçı hanım, uzman. Tabii ki kadın çok iyi Türkçe biliyor. Şimdi, Japon hanım, Nasrettin Hoca hakkında konuşma yapmaya başladı. Türkçe anlatıyor.. Öndeki başkonsolos mosmor oldu; kadının yanına yaklaştı. Dedi ki: "İngilizce anlat.".

Kadıncağız afalladı. İngilizce de biliyor ama, nasıl afallamasın? Dinleyiciler Türk. Üstelik Almanya'dasın; Almanca olsun da demiyor başkonsolos; İngilizce olsun diyor. Anlaşılan bizdeki ateşli "İngiliz Muhipleri Cemiyeti" azaları mıdır, nedir, oralarda bile İngiliz borusu öttürüyorlar..

Japon Hanım orda ne yapacağını bilemedi önce, sonra isteksiz isteksiz İngilizce anlatmaya başladı. Derken sıra geldi Nasrettin Hoca hikâyesi anlatmaya. Japon nezâketine rağmen, belli ki kafası kızdı; "Yahu, Nasrettin Hoca hikâyesi İngilizce anlatılır mı?!" diyerek Türkçe devam etti.. Başkonsolos kahroluyor. Türkiye'den gelen ODTÜ'lüler de konuşmalarını İngilizce yaptılar.

Anlaşılan, sistemli bir şekilde, birileri yalnız içeride değil, dışarıda da Türkçe'yi bitirmeye çalışıyorlar.

Dahası var bunun: İlk kez altı yıl evvel duydum ki birileri gidip Orta Asya'da Türk okulları açıyormuş, çok sevindim; ne iyi çocukken hayal bile edemediğimiz şeyler oluyor. Ama, meğer, eğitim dili İngilizce olan kolejler açıyolarmış.

Cemal Reşit Rey'de 600 kişilik bir kalabalığa konuşma yapıyordum. Her türlü kişi vardı. "Bazı hayırsever vatandaşlar Türkistan'da Türk okulu açıyorlarmış, aman ne güzel; ama niye kolej oluyor, İngilizce ile eğitim yapılıyor? Maksat Türk Dünyası !nda Türk kültür birliğini yeniden kurmak değil mi? İngilizce ile eğitimi Türkiye'de Amerikan, İngiliz misyonerleri başlattı. İngiliz misyonerliğini, bırakın da İngilizler kendileri yapsın; niye taşeronluk ediyorsunuz?" dedim. O

zaman bu işi kimin yaptığını da bilmiyordum. Meğerse onlardan da birkaç kişi varmış; sonra yanıma geldiler, "Ama biz Rusya'da İstiklâl Marşını da öğretiyoruz" dediler., Ben de dedim ki:

"Sen Rus çocuğuna 1 dolar ver, istediğin marşı bülbül gibi söyler; iş mi yâni." Oyuna bak: Hedef İngiliz'in hedefi (bizim yok). İngiliz'in 250 yıllık hedefi: Dünyadan Türk adını silmek, hem Türkiye'de hem dışarıda. Hem Haçlı kafası, hem de ödleri kopuyor, Türklerin hepsi kendilerini bir toparlarlarsa, kaynaklar ellerinde, pazarlar ellerinde, Avrupa batar. Avrupa'da bir şey yok ki; ne kaynağı var, ne pazarı var, bir şey yok. Türk ve Müslüman ülkelerden geçiniyor Batı, Türkler bir uyansa Avrupa'nın işi bitti, Avrupa bizden yardım dilenecek. Aman ne olur sizin birliğinize, gümrük birliğinize girelim diye gelip kapımızda yalvaracaklar. Onun için adamların niyeti "Türk"

lâfını tarihten silmek. Silmek için yapacağın iş bellidir: Eğitim dilini İngilizce yaparsın, bir iki nesil sonra Türkçe biter. Türkçe bitince "Türk" lafı biter. Ne Türk kimliği kalır, ne kültürü, ne tarih bilinci, ne kendi ülkülerin. Gayet basit. Târihte misâli çok..

Herkesin bu konuyu dâva edinmesi lâzım.

Birkaç yüz kişi oralardan buralardan, Dışişleri Bakanlığı'na mektup yazsaydı, belge çekseydi,

"Derneklerdeki bu ne iştir?", bağımsız büyük gazeteler olsaydı da, yazsalardı, toplu sesler çıksaydı, en azından düşmanın işi yavaşlatılır, zaman kazanılırdı. Yapacağımız ufak ufak, ama çok önemli şeyler var.

Oturum Başkanı: Sanıyorum hem yazılı, hem sözlü sualleri bitirmiş olduk. Tekrar yüksek huzurlarınızda değerli hocamız Sayın Prof. Dr Oktay Sinanoğlu'na minnetlerimizi arz ediyoruz.

Yine bu şekilde bundan sonra da 40'ıncı yılla ilgili etkinliklerimize kısa sürede devam edeceğiz.

Hepinize katkılarınız için teşekkür ediyorum, iyi akşamlar diliyorum.

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Ben de bu saatlere kadar, bu sıcakta ilgiyle dinlediğiniz için, katkılarınız için teşekkür ederim.

(Alkışlar)

Kurtuluş yolu bir yerden geçer. Temel unsurları iyi bilip, bunlar üzerinde durmak bir, ikincisi de bu iş tabandan olacak. Çünkü tabanla uğraşıyorlar artık, ve yaygın bir biçimde. Çaresi? Bilenler bilmeyenlere öğretsin, onun için herkesin yapacağı iş var.

EK1

Üniversitelerin Eğitim, Araştırma Ve Bilgi Üretme İşlevleri ve Ülke İktisâdı ile Etkileşimleri2

Üniversitelerin (yâni Türkçe'siyle "evrenkent"lerin) içice, birbirinden ayrılmaz iki görevi vardır; ya da öyle olması gerekir:

1 Eğitim / Öğretim

2 Araştırma

Öğretim üyesi bu ikisinde de faal değilse bilgisi kalıplaşır, yaratıcılığı körlenir, bilim heyecanı azalır, yeni yetişenlere de bu heyecanı sirayet ettiremez olur. Ayrıca, en iyi öğrenme bir işi yaparak öğrenmektir. Kişi kendi çabalasın, sorgulamaya uğraşsın ki konu beynine malolsun, bu yoğrulmadan yeni fikirler, yaratımlar çıksın. Dolayısıyla, doktora seviyesine önemli bir yer düşüyor. Doktorada araştırıcılık ruhu gelişir, öğrenci sorgulayıp çözümler ürettikçe özgüvenini arttırır, veya kazanır. Artık karşılaştığı her meselede çareyi ondan bundan (meselâ yabancı uz 2 Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu, Nisan 1997, Yıldız Teknik Evrenkenti, Fen / Edebiyat Bölümcesi, Şişii; istanbul

73

mandan, devlete geldiği zaman IMF'den) beklemez olur.

Doktora eğitiminin ülke iktisadına da büyük katkıları vardır. Evrenkentlerde yapılan araştırma/geliştirmeler, doiktora öğrencileri olmadan fazla ilerlemezdi. Burayı dikkatle biraz açalım:
a) Evrenkentteki araştırma faaliyetlerinin gerçek katkısı ne zaman, ne kadar, nasıl var veya olabilir?
b) Doktora eğitiminin katkısı varsa, örneğin Türkiye'deki şu an mevcut doktoralı kişi sayısı ile iktisadî gelişme arasında nicel bir bağıntı bulabiliir miyiz?

a) Birçok ülkenin bir dış siyaseti, iktisadî siyaseti, bunlara bağlı olarak da bilim/teknik araştırma/geliştirme siyasetleri var. Japonya, A.B.D. gibi ülkeler 510 yıllık hedeftasanlar seçerler, oraya doğru yoğun bir gidiş olur. En bilineni A.B.D.'de J. F. Kennedy'nin aya gitme hedefi idi. On yıllık süresi bitmeden gerçekleşti. Bundan birçok yan teknik gelişme doğdu. Bilgisayarların, ciplerin küçüldükçe güçlenmesini, yepyeni bir kişisel bilgisayarlar kesiminin doğuşunu bile bu hedeftasanya borçluyuz. 1980'lerde Japonlar 10 yıllık bir "Beşinci nesil" cip ve ülken bilgisayarlar hedefi seçmişlerdi, başardılar. Bugünlerde yürümekte olan bir A.B.D. hedeftasarısı,

"insan genomtt"nun tümüyle saptanmasıdır. Nedir bu? Bildiğiniz gibi kalıtımı tâyin eden hücre çekirdeğindeki DNA molekülüdür. İnsan DNA'sındaki milyar takı çifti 100 000 kadar gen, onların tümü de "insan genomu"nu oluşturuyor. Şimdi yüzlerce moleküler biyolog, eşgüdümlü olarak bu büyük tasan üzerine çalışıyor; DNA zinciri üstündeki her takı cinsi ve diziliş sırası saptanacak. Kalıtsal hastalıklara, bazı kanser türlerine çare bulunabilecek; birçok yeni moleküler biyoloji teknolojilerin doğacağı beklenebilir.

Bazı ülkelerin iktisadî yenilenme, yeni sanayi ve iş sahalarının açılması işte böyle araştırmalardan doğuyor. Devletin desteklediği ve eşgüdümünü sağladığı bu araştırmaların çoğu çeşitli evrenkentlerde yürütülüyor.

Hedeflerini saptamamış ülkelerde ise, dağınık, amaçsız, "dostlar alışverişte görsün" kabilinden, doktora alınsın, doçent olunsun diye araştırma etkinlikleri görülebilir. Devlet, "yayın yapmak için yayını", atıflar dizininde ("citation index") yayın saymak için araştırmayı destekler. Sonuçta ne ciddi bir iktisadî katkı, ne önemli bir sanayi hamlesi, ne uluslararası pazarlarda bazı açık veya eksikler bulup oraları tutma gibi gelişmeler, ne savunmada bağımsızlaşma gerçekleşir. Böyle amaçsız, hedefsiz, içinden dağıtılmış ülkeler olsa olsa başkalarının iştahını kabartan pazarülkeler olurlar. Sonunda, millî olması gereken (her ülkede öyle) eğitimlerini bile istismarcı yabancı ülkelere teslim

eder, geleceklerini tehlikeye sokarlar.

Ayrıca, evrenkentlerin her dalda (toplumsal bilimler dahil) sanayi ile, özel ve kamu kuruluşları ile, savunmayla etkileşim içinde olmaları gerekir. Örneğin A.B.D. 'de, tarih, siyasa, kültürel budunbilim ("antropoloji") gibi dallarda bile, evrenkentlerde devlet destekli araştırmalar yaptırılmakta, bazı ülkelerin nasıl denet altında tutulacakları, nasıl bölünmeler yaratılacağı, hedef, kimlik saptırmaları yapılacağı, her an nasıl iç ve dış dengelerin bozdurulabileceği, yeni (Orta Asya'daki gibi) ülkelerin nasıl nüfuz altına alınıp yeni pazarların açılacağı hesaplanmaktadır.

"Destabilization" terimi Amerika'da halk diline kadar inmiş, bu "istikrarsız tutma, istikrar bozma"

yöntemleri, tahmini pek te zor olmayan matematiksel bir bilim hâline getirilmiştir.

Şunu da ilâve etmeli ki, sömürgeleşmiş,veya resmen olmasa da sömürgeden daha acıklı duruma getirilmiş ülkelerde, ulusal hedefler, bağımsız gelişmeler oluşmasın diye sürekli tedbirler alınıp yetenekli, onurlu, ülke çıkarlarına bağlı kişiler devamlı olarak altta veya kenarda bırakılır; kişiliksiz, onursuz, şahsî çıkar düşkünü, yeteneksiz, yaratılıcıktan yoksun, kolayca kullanılabilir kişiler kilit noktalara getirilirler.

Türkiye'de sanayievrenkent işbirliği konusunda bazı önemli adımlar atılmış, meselâ

"KOSGEB"ler kurulmuştur. Bunların iktisadî katkılarının olacağından kuşku yok.

b) Yukarda bahsedilen türde bütün araştırmalarda doktora öğrencilerinin rolü büyük. Şimdi gelelim ülkedeki doktoralı sayısına:

Tanzimat'tan beri zaman zaman Batı'ya binlerce öğrenci göndermekten medet umuldu. Sonuç meydanda. Şu sıralar dışarda 60 000 öğrenci okutulduğu söyleniyor. Maliyet, öğrenci başına yılda ortalama 30000 dolardan 1,8 milyar USD. Beş yılda 9 milyar. Bu meblâğı, Türkiye'deki bütün evrenkentlerin toplam bütçesiyle karşılaştırmanızı isteyeceğim.

Son yıllarda YÖK, Millî Eğitim Bakanlığı, ve çeşitli kuruluşlar, özellikle İngiltere ve Amerika'ya binlerce doktora öğrencisi gönderdi. O sıralarda mali sıkıntı içinde olan o ülkelerin evrenkentleri ihya oldular; araştırmaları için önemli genç ögemen ihtiyaçları da bu suretle temin edilmiş oldu.

İşin garibi, Amerika'da fen / teknik konularında doktora öğrencileri evrenkentlere para vermezler; bilakis öğrenciye mâli destek sağlanır. Çünkü yapılan araştırmanın iktisadî ve yan faydaları ülkeye kalmaktadır. Bu destek, kendini ispatlayan yabancı öğrencilere de verilir. Ama Türkiye illâ da o ülkelere her öğrenci için para vermekte âdeta ısrar etmiş, araştırma yardımcılığı bulan gençlerimize maaş, burs kabul etmemelerini emretmiştir! Peki, ülkemizin yaptığı bu büyük fedakârlıkların Türkiye'ye faydası?

Biliyorsunuz, evrenkentlerimizde en ufak bir âlet almak için üç kuruş bulmak bile hayli maharet isteyen bir iştir. Dışa giden bu büyük paraların onda biri yurtta araştırma, yerli Türkçe bilimsel yayınların teşviki için vb. ayrılsa kuşkusuz bir gelişme olacak, iktisadî katkılar da artacaktır. Ama bunun için Türkiye'nin hedeflerinin tesbiti de şarttır.

Yurttaki doktoralı sayısı ile iktisadî, bilimsel, hatta kültürel gelişme arasında en az doğru orantılı, nerde kaldı ki daha yüksek uslu bir matematik bağıntı bulunabileceği beklenemez. Nedenleri: 1) hedefsiz (hedef, bilim ekolleri yaratıp dünyada söz sahibi olmak da olabilirdi) dağınık araştırma etkinlikleri; 2) dış doktoraların tesadüfen seçilen veya dışarda verilen konularda, başkalarının çarklarına, dişlilerine yağ olacak nitelikte yapılması; çoğu kez çarkın kendisinin bile farkedilmemesi. Sonuç olarak Türkiye'nin içinde ve dünyadaki hedeflerini kısa, orta, ve uzun vadeli olarak seçmesi; bu seçimde Türkiye'nin, dış odaklarla bağlantılı olarak şerrine değil de, hayrına kafa yoracak, çalışacak onurlu, yetenekli, kendini yurduna adamış kimselerin görev alması gerekmektedir. Bu hedefler doğrultusu başta olmak üzere evrenkentlerimizde gerçek yaratıcılığa yol açacak araştırma ortamlarının, kütüphanelerin, Türk Dünyası için Türkçe yayınların, ayrıca dış dünya ile iletişim ve bilgi alışverişini arttıracak dış yayınların (yayın için yayın olmamak koşuluyla) geliştirilmesine ağırlık verilmelidir.

***

EK2

Şehirler İnsan İçin mi, Araba İçin mi?..3

En nihayet geçenlerde Samanyolu TV'de bir "demiryolu" lâfı ortaya çıktı. Günlerce bu konu tartışıldı. Bu suretle önemli bir tabu daha yırtılmış oldu. Sonra da Ulaştırma Bakam Sayın N.

Menzir'in İstanbul için raylı tüpgeçite sahip çıkması. Allah razı olsun. İnşallah yakında Sayın Başbakan Mesut Yılmaz'dan da otoyol beyanları arasında bir de "demiryolu" sözcüğü duyuveririz.

Şimdi Memiryolu" deyince raylı ne varsa hepsini kasdeceğiz; tramvay, yeraltı, şehirlerarası katarlar, vb. Hele geriye dönüp bir bakalım:

Son iki büyük, Sultan Abdülhamit Han da, Atatürk de demiryollarına çok önem verdiler.

Birincisinde İstanbul'un iki yakası da tramvay ağlarıyla örüldü. Belki de dünyanın ilk yeraltısı, Karaköy tüneli yapıldı. Her tarafa, sömürgeleri Hindistan dahil, demiryolları yapmış olan İngilizler, 1700'lerden beri uyguladıkları İslâm âlemini parçalama ve içinden eritme taşanları üzere, ilk iş Hicaz demiryolunu iptal ettiler. Ve, 1947den itibaren hoş geldin Amerika ve onun araba siyaseti; onun neftyağına ("petrol") bağımlı kılma siyaseti.

A.B.D. içinde de zaman zaman onun araba siyasetini eleştirenler çıkmaktadır. Kurt Vonnegut (hani şu II. Cihan savaşında hiçbir askerî hedefi barındırmadığı halde sanat şehri Dresden'in bombalanması hakkında "5 No.lu Mezbaha" romanını yazan) "Şampiyonların Kahvaltısı" adlı romanının girişinde der ki: Uzaydan birileri dünyayı izliyorlarmış. Acaba orda hayat var mı diye tartışırlarken uzun teleskopları hareket halinde tosbağa biçimli birçok yaratık göstermiş. Bunun üzerine arkasından duman çıkaran bu tosbağalardan oluşan hayat hakkında derin faraziyeler üretmişler. Bilmiyorlarmış ki bunlar, o zaman A.B.D.'de de yaygın olan VW arabalarıymış!

Cihan Harbinde savaş araçları üreten A.B.D. dev oto sanayii, özellikle GM ("General Motors") şirketi, 1947'den sonra fabrikaları âtıl kalmasın diye araba işini yaymaya, halkta bir araba tutkusu

yaratmaya karar verdiler. O zamana kadar AB.D.'nin her tarafı tramvay (kendi tâbirleiyle

"trolley") ağlarıyla örülü idi. O kadar ki, taa Pasifik Ummanı kıyısı Kaliforniya'dan doğuda Atlas Ummanı'na kadar tramvay değiştire değiştire gidilebilirmiş. Ufak ufak özel tramvay şirketlerinin hatları birbirine bağlı imiş. Deniz kenarlarında bağbahçeler, mesire yerleri varmış. Benim uzun süre oturduğum Branford kasabasının (Konektikut eyaleti, Yale Evrenkenti'ne ev sahipliği yapan NevHaven'in bitişiği) Küçük Kumsal ("Short Beach") köyü de böyle bir eski mesire yeriydi.

1903'ten kalma ahşap ev; eski tramvay son durağındaki bakkal dükkânı falan. Derenin denize döküldüğü yere yakın 4 katlı ahşap otel hâlâ duruyor.

1940'larda ünlü sinema yıldızı Greta Garbo orda kalmış diye anlatırlar. Bugün tramvaylardan eser yok. Oya gibi işlenmiş sahillerde asfalt yol, vızır vızır geçen arabalar, gürültü, gaz çıktı kokuları. GM şirketi ufak tramvay şirketlerini birer birer satın alıp sonra da iflâs ettirmiş; tramvay raylarını söktürmüş. Bir de halkla alay eder gibi bir "trolley müzesi" yaptırmışlar; millet gidip âhüvah çekiyor. Demiryollarının da çoğu aynı âkibete uğradı. Her yerde depolara dönüştürülmüş

eski katar (tiren) "beket" ("istasyon"un Özbek Türkçesi) binaları.

Çocukluğumda İstanbul'un da her iki yakası tramvay ağları ile örülüydü. Vapurdan iner, önündeki tramvaya binerdin. Hele Kadıköy tarafındaki iri, Avrupa'daki bugünkülere benzeyen tramvaylar.

Bağdat Caddesi'nin kenarından Bostancı'ya dek tereyağı gibi kayıp giderdin. Ne seyrüsefere mâni olur, ne birşey. Şimdi aynı caddede lüküs arabasının içinde dur kalk, dur kalk sinir buhranları geçirene bir yandan, yağmurda çamurda otobüs dumanlarından boğulan, perişan bekleşenlere bir yandan insanın acıması geliyor, geliyor da, niye bu tepkisiz toplumda kimse gık demez, 1950'lerde tramvaylar niye birdenbire söküldü, bu azizliği hangi insan düşmanı şerefsiz yaptı diye sormaz, şaşıyor.

İşte hesap sormaya sormaya bu hâllere gelindi. Şimdi İstanbul'da arabası olan perişan, olmayan perişan. Tıkış tıkış araba; hele bir bakın: sokakların iki yanına bırakılmış arabalar, aradan ne araba geçebilir, ne Allah mahfaza cankurtaran, itfaiye, ne de insan. On santimlik kaldırımlar, o da varsa. Peki bu sokaklar insanlar geçsin diye fi tarihinde yapılmamış mıydı? Bunların geçit değil de otopark olmasına kim, ne zaman karar verdi? Olamaz , böyle bir şehir olamaz. Bari araba şirketlerine diyorum sokakların ortasında kalan az boşluklara da araba doldurun da, araba piyasası tam doyma noktasına gelsin. Kimse yerinden kımıldamasın. Herkes arabasında oturup TV seyretsin (Susurluk masallarını, başörtüsü hikâyelerini tabii). Hesabı kolay: şehirde kaç km.

sokak var, yaklaşık tahmin edin, bir araba uzunluğuna bölün. İşte şehir daha bir o kadar araba alır, daha bir o kadar araba satarsınız, bu iş biter. Haa sahi, cami avlularını, tarihî çeşme önlerini (hani şu gene 1950'lerde aniden muslukları koparılıp çöplüğe dönüştürülen tarihî çeşmeler) unuttuk; oraları da hesaba katın, belki satışlarınızı bir nebze daha arttırırsınız.

Artık dünyanın az buçuk ileri her ülkesinde biliniyor ki, bir kentin caddelerini ne kadar genişletirsen, ne kadar içine otoyollar sokarsan, köprülerini ne kadar çoğaltırsan, o kadar seyrüseferi geçit vermez hâle getirmiş olursun. O hâlde çare?

Serbest piyasa düzeninde elbette araba şirketlerinin üretimlerini, satışlarını sınırlandırmalarını bekleyemeyiz. Onların işi satışı olabildiğince arttırmak. Batı, özellikle Amerikan, düzeninde, şirketlerin temel amacı her üç ayda bir kârlarını arttırmak, büylece borsalardaki hisse senedi fiyatlarını yükseltmektir. Bu konuda büyük şirket yöneticisinin boynu kıldan incedir; altı ay kârı yükselmesin yerinden olur (gerçi kendisine bir "altın paraşüt" ayrılma tazminatı verilir amma...) Bu korkunç kâr arttırma yarışında insanları, toplumu da düşünmek tarzında bir etken yoktur (birkaç bin yıl önce Uygur atalarımızdan başlayıp Osmanlı Devleti ve Cumhuriyetin Atatürk döneminin sonuna kadar gelen "devlet de, sanayi de insan için" anlayışını Sayın Attilâ İlhan'ın

"vahşi anamalcı" dediği Anglosakson düzeninde bulamazsınız. Ama bu düzende bile, Amerika'nınki dâhil, bazı denetlemeler devlet ve yerel yönetimler tarafından devreye sokulur; karşıt seçenekler teşvik edilir, hatta kamu kesimince sağlanır. Amerika bile sonunda toplu taşımacılığa, demiryollarına pay ayırmaya bugünlerde mecbur kalmaktadır. NevYork dâhil bütün şehirlerinde araba keşmekeşini önleyici yönetim tedbirleri zâten çoktandır vardı. Biz de ise İstanbul, Ankara gibi şehirlerde bile böyle herhangi bir tedbire raslanmıyor.

Bir an evvel bazı tedbirler alınmazsa şehirlerimiz toptan kilitlenecek, insanlar çıktı gazlarından topyekûn zehirlenecekler. Zaten şimdiden işe 12 saatte ancak gidiliyor. Sadece bunun verdiği iktisadî zararın haddi hesabı yok. İktisatçılarımız niye bu zararın malî boyutunu oturup hesaplamıyorlar? Mühendisler niye karayolunun bir kilometresi maliyetine 5 km demiryolu yapılacağı gibi hesapları yapıp halkın gözünün önüne sermiyorlar? Niye tercihli otobüs yolundan bir hafif tramvay hattı geçirilmiyor? Niye araba otobüs kısıtlanmayıp böyle tramvaylar yapılacağına çok daha fazla maliyeti olan yeraltı ("metro") düzeni için yıllarca uğraşılıyor?

İstanbul'da sahiller doldurulup geniş otoyolları yapılırken niye az yer kaplayan raylar da konulmuyor? Yakıt satışları azalmasın, araba ithaline dokunulmasın, ahali araba alışkanlığından sapmasın diye mi?

Şehir sokakları insan içindir. Her uygar ülke kentinde olduğu gibi, bizde de sokaklara araba parketmek yasaklanmalı. Şehirde benzin, plaka fiyatları hayli yüksek tutulup belediyelerce yüksek araba vergileri konmalı. İllâ da araba alma sevdasında olan İstanbul gibi yerde önce garajını düşünmeli.

Dünyanın hiçbir yerinde Türkiye'deki kadar şatafatlı otogar binaları, o kadar lüks ve bol sayıda şehirlerarası otobüsler görmedim. Bunlara harcanan paralarla ne kadar raylı taşıma sistemleri kurulabilir?

Unutmayalım ki, neftyağı üretimi nerdeyse olmayan bir ülkenin insanlarını oyuncak sevdası gibi arabalarla meşgul eder, kaynaklarının önemli bir kısmını dışa yakıt ve araba parçalan için aktarırsanız, o ülkenin ileriye dönük, onu önemli bir dünya devleti yapacak temel yatırımları yapmasını da engellemiş olursunuz. İşte öyle bir ülke sonunda bütçesinin yüzde kırkını (sonra daha da fazlasını) dış borç faizlerine öder, varını yoğunu, fabrikalarını, santrallannı, limanlarını, ve hattâ vatan toprağını yabancılara satar, gençlerinin eğitimini bile İngiliz gibi insanlıktan uzak, hunhar milletlere havale eder, sonra da tarihten silinip gider.

EK3

Amerika'daki 'İnsan Genomu Tasarısı Üzerine Miami'de Tropik Ağaçlar Altında Bir Sohbet A.B.D. Florida Eyaletinin renkli Miami kentinde birkaç gün yağmur yağmış, nihayet serin bir güneş açmıştı. İri tropik ağaçların gölgesinde, bir ara doktora talebem olmuş

olan şimdi meşhur matematik ve bilgisayar profesörü Hüseyin Koçak ile şöyle bir sohbete daldık: Amerika, Japonya gibi ülkeler zaman zaman ana bilimteknik hedefleri tâyin eder, beş on yıl oraya doğru yürürler. En bilineni J. F. Kennedy'nin aya gitme tasarısı idi, zamanından önce gerçekleşti; birçok da yan buluşa yol açtı. Bilgisayarların, ciplerin küçüldükçe güçlenmesini bile bu sürüklemeye borçluyuz. Son 10 yılın bir 'hedeftasansı' A.B.D.'nin "insan genomu"mın tümüyle saptanması. Nedir bu "insan genomu" ?

Biliyorsunuz, insan dâhil her canlının şifresi hücrelerindeki DNA molekülünün A, T, C, G

takılarının bir şekerfosfat çoğuz ("polimer") zinciri üzerine dizilişinden ibaret. Bitki olsun, hayvan olsun, iki ayrı tür canlının bu diziliş şifreleri ne kadar fazla çakışıyorsa o iki tür o kadar birbirine benziyor. Çok yüksek çakışma oranlarında, iki türün çiftleşip melez doğması bile mümkün.

' İnsan DNA'sında bir milyar kadar temel takı çifti var ki, bunlar 100.000 kadar 'gen' oluşturuyor.

"Gen"ler hayatî özellikleri belirtiyor. Göz renginden, mizaç özelliklerine, belli yeteneklerden, şeker hastalığı eğilimine kadar. Kalıtım, ırsîlik yâni.

İşte insan DNA'sındaki bu yüz bin kadar "gen"in tümüne "insan genomu" deniyor . Şimdi insan genomu hedeftasansı, bütün bu genlerin DNA zinciri üstündeki yerini ve işlevlerini, daha da ayrıntlı olarak zincir üzerindeki tüm takıların cinsini ve diziliş sırasını tâyin etmek. A.B.D. Yale Evrehkenti'ndeki ("üniversite" si) iki meslekdaşım da ülke çapındaki bu faaliyette önemli yer tutanlardan. Tabii, bu bilgiyle ırsî hastalıkların kökenine inilecek, tedavi yolları bulunacak falan.

Belki bazı kanser türlerine de çare. İyi. Ama unutmayalım ki her teknik buluş/gelişme insanın hayrına da şerrine de kullanılabiliyor. İşte TV, işte çekin ("nükleer") enerjisi.

Bir de çağın en büyük iki gelişmesinin, moleküler hayatbilim ("biyoloji") ile bilgiişlemin ortak çalışmasını göz önüne getirelim:

Bir ülkedeki milyonlarca insandan her birinin doğar doğmaz, hatta daha ana rahminde iken genomunun saptanıp çok yüksek sığalı bilgisayarlarda mahafaza edildiğini tasavvur edelim. Kim yapacak bu işi ? Olsa olsa devlet. O zaman kimsenin bir sırrı olmayacak. Devlet herkesin huyunu suyunu, her türlü doğal eğilimini kişilerin kendinden daha iyi bilecek, onları tek tek istediği gibi yönlendirebilecek. Halk egemenliği, bu durumda yerini tam bir mutlâkiyete bırakacak.

İşte, her bilim / teknik buluş / gelişmesinde olduğu gibi burada da yönetenlerin ve onların körü körüne, çıkar ve itibar için emrinde olmamayı yeğleyecek bilimcilerin insan sevgisiyle yoğrulmuş, gönül terbiyesi de görmüş kişiler olmaları gerekecek.

***

EK4

İngilizce Öğrenmenin Yolu

Kimse buna "görüş" falan demeğe yeltenmesin! Şimdi size uluslararası çok önemli, önemli ne demek, hayatî bir gerçeği bir kez daha söyleyeceğim:

Kişinin mesleğine göre değişen, ona göre gereken bir yabancı dili, o mesleğe yetecek tarzda öğrenmesi çok faydalıdır. Peki, böyle bir yabancı dili öğrenmenin en kestirme, en iktisadî, en doğru yolu nedir?

Kendi aklının kendisi sahibi olan, yâni Uganda, Filipinler gibi sömürgeleşmemiş tüm dünya ülkelerinde yabancı diller gece veya yaz kurslarında, görselişitsel dil laboratuvarlannda, okullarda ayrı yabancı dil derslerinde öğretilir, ve gayet iyi sonuç alınır.

Avrupası olsun, Asyası, Güney Amerikası olsun, yabancıların oyunlarına gelmemiş hiçbir ülkede yabancı dil öğretiyoruz diye ülkenin dilini kaldırıp atıp da okullarda çeşitli dersleri yabancı bir dilde yapmak şeklinde bir yabancı dil öğretme yöntemi yoktur. Her yerde bu yabancı dil eğitimi yerine yabancı dille eğitim bir ülkeye, bir ulusa yapılabilecek en büyük hainlik, en büyük alçaklık ve bir insanlık suçu olan "kültürel soykırım" sayılır. Dolayısıyla her bağımsız, her şerefli ülkede yabancı dille eğitim o ülkenin anayasasına aykırıdır, bu konuda hiçbir tâviz verilmez.

Türkiye'de 1954'e kadar İngilizce ile eğitim yapan hiçbir Türk okulu yoktu. Zaten bu her devirdeki anayasalarımıza, Atatürk'ün "tevhidi tedrisat" kanununa, Lozan'a tamamiyle aykırıydı, hâlen de öyledir. Atatürk eğitim dilinin tümüyle Türkçe olması üzerinde ısrarla durmuş, eğitimin

"milli eğitim" olmasının baş şartını buna bağlamıştır (Bkz: O. Sinanoğlu, Bilim ve Teknik, Sayı 59, Ekim 1972) Atatürk milli bir eğitim içinde yabancı dil nasıl öğretilir örnek olsun diye 1930'larda Türk Eğitim Derneği'ni kurmuş, onun özel okulu Ankara Yenişehir Lisesi'nde haftada 10 saat yabancı dil dersi konmuş (bugün takviyeli yabancı dil denen düzen), ama bütün dersler güzel bir Türkçe ile verilmiştir. 1954'te ne yazık ki benim bu şahane okuluma yabancı çengeli atılmış, Atatürk'ün örnek okulu İngilizce ile eğitime geçen ilk Türk okulu oluvermiştir Birkaç yıl sonra da "Anadolu Liseleri" aldı yürüdü. Arkasından OrtaDoğu, sonra alıştıra alıştıra Boğaziçi, derken Bilkent, sonra sayısız özel okullar vb. vb.. Kimse bu gidişin tesadüfen veya cahillikten veya talepten olduğunu sanmasın

Bu2000 yıl önce Romalıların Keltlere, 1890'da İngilizlerin zorla İrlandalılara yaptığı tarihten silme oyununun aynıdır. Tarihteki acı misaller gösteriyor ki, bir ülkede eğitim dilini yabancı dile çevirmek oyunu anaokullarına kadar indikten bir buçuk nesil sonra o ülkenin kendi dili kayboluyor, ana babalar kendi çocukları ile kendi dillerinden konuşamaz oluyorlar, az sonra da o ülkenin, o ulusun adı bile tarihten siliniyor. O halklar bir köle kalabalığından ibaret kalıyorlar. O

ülkelerde artık asırlarca ne bir yaratıcılık, ne bir ilerleme görülebiliyor.

İşte Türkiye'ye biçilen kaftan, daha doğrusu kefen budur. Türk dili bitince (ki hızla bitiyor!) ne Türkiye Cumhuriyeti kalır, ne tarihteki on bin yıllık Türk varlığı ve adı.

Yabancı dille eğitimi Türkiye'den tümüyle silip atmak bu ülkedeki her Türkiye Cumhuriyeti

vatandaşının, her gerçek Atatürkçünün, her gerçek milliyetçinin, her gerçek solcunun, her gerçek din ve gönül ehlinin, her gerçek hümanistin, her gerçek lâik ve çağdaşın, her gerçek bilimcinin, her gerçek eğitimcinin, her şerefli basınyayın mensubunun, her gerçek dünya vatandaşı eğiliminin, her Türk gencinirTbirinci davası olmalıdır.

Çünkü:

2. Bu ülkenin bütünlüğü, bu ülkenin dünya yüzündeki haysiyeti, şerefi, itibarı, dünya ülkeleri arasındaki eşitliği Türkçenin varlığına bağlıdır.

Atatürkçü olmanın temel şartı Türk diline, Atatürk"ün "Türk kültürü içinde çağdaşlaşmak" ana ilkesine sahip çıkmaktır.

3. Kimliğine, kültürüne, tarihine sahip çıkmak anlamına gelen milliyetçilik, dilinden, geçmişinden, töresinden kuvvet alarak bilimi ile tekniği ile ileriye yürümek demektir. Türkçeyi yoketmek gayreti içinde olup da milliyetçiyim diyen Türk milliyetçisi değil, olsa olsa İngiliz/Amerikan, yâni Anglosakson milliyetçisidir; amacı olsa olsa Türkiye Cumhuriyeti halkını Anglosaksonâ ilelebet köle etmektir.

4. Solcular "emperyalizm"e, yâni sömürgeciliğe karşı olduklarını söylerlerdi. En korkunç sömürgecilik "eğitim kapitülasyonları" yoluyla beyinlerin sömürgeleştirilmesidir. İktisadî, siyasî vb. sömürgeleştirme hemen arkadan gelir ve uzun vadeli yerleşme ortamını bulur. Okul ders kitapları bile İngiltere'den direkt ithal edilir oldu. Yabancı okullar Lozan'a aykırı olduğu halde yenileri açılıyor, bazıları örtünüp Türk okulu diye yutturuluyor. Kimse buna "ilericilik",

"Türkiye'yi 21. yüzyıla taşımak", "Türkiye'yi dünyaya taşımak" diyerek ahlâksızca halkı uyutmaya çalışmasın. Hiçbir ileri ülke yabancı dille eğitim yoluyla ilerlemedi. Oynanan oyun Türkiye'yi hızla ancak Uganda, Filipin düzeyine taşımaktadır. Yabancı dille eğitim ve eğitim kapitülasyonlarını savunmak ve bu en büyük insanlık suçuna hizmet etmek ilericilik değil, en büyük gericiliktir; Türkiye'yi 100 yıl önceki en bariz Batı sömürgeleri çağına, çok gerilere taşımaktır. Türkiye, sömürgelere ümit veren, örnek olan Kurtuluş Savaşını bu günlere gelelim diye mi verdi?

5. Yabancı dille eğitim Türkiye'ye Hıristiyan misyoner okulları ile girmiştir. Yabancı dille eğitim yapan devlet veya müslüman cemaat okulları İngiliz Hıristiyan misyonerliğine taşaronluk etmiş

oluyorlar. Bunu bilmeden yapmış olduklarını iddia edecekler varsa işte şimdi artık biliyorlar; serden hayra dönmeleri zamanı gelmiştir. Bütün bu İngiliz misyoner tipi okullar derhal gerçek Türk okullarına dönüştürülmeli. İmtiyazlı taraflarını takviyeli yabancı dil dersleri vermekle koruyabilirler, ama bütün diğer dersleri Türkçe olmalıdır ki öğrenciler gerçekten birşey öğrenebilsinler, ezbercilikten kurtulsunlar, kendine güvenle düşünebilir, sorgulayabilir duruma gelsinler.

6. Nerde görülmüş ki hoca öğrenciye öğrenmekte olduğu bir yabancı dilde meselâ derin bir fizik kavramını anlatıyor. Yahu insaf! Bari çocuklarınıza acıyın. Çocuk , o kelime İngilizce ne demekti? Sıfat mıydı, neydi? Onu mu düşünsün, yoksa kendi ana dilinde bile anlamakta zorlanacağı derin fizik kavramını mı düşünsün. Bu yolla ne yabancı dil, ne fizik öğrenilir. Üstelik anadil de unutulur. İşte onun için hiçbir aklı başında ülkede yabancı dille eğitim yapılmaz, yaptırtılmaz. Demek ki

başkalarında olmayan dehşet bir yabancı dil öğretme yöntemini Türkiye bulmuş. O halde ya Türkiyeliler dünyanın en akıllı halkı, ya da rahmetli Aziz Nesin eksik söylemiş.

7. Çeşitli dillerin, kültürlerin varoluşu bütün insanlığın zenginliğidir. Herbiri korunmalı, yaşatılmalı. Ben buna 1971'den beri "Kültürel Çevrecilik" diyor, çeşitli ülkelerde anlatıyorum.

Bir dili yoketmenin kestirme yolu eğitim dilini yabancı dile dönüştürmektir. Yabancı dille eğitim

" kültürel soykırım"dan başka birşey değildir. Yabancı dille eğitimi desteklemek, dolaylı ve dolaysız yollardan sağlamak yalnız o ulusa karşı değil, insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Herkes ona göre davransın.

Öğretmenler! Atatürk size güvenmedi mi? Neredesiniz? Hangi kuvvet, hangi ücret sizi bir Türk çocuğuna ders verirken, yabancı dil dersi dışında, İngilizce konuşmaya zorlayabilir, teşvik edebilir? Derslerinizi Türkçe veriniz ki çocuklar konuyu iyi öğrensin. Onların kafasına hergün vurur gibi aşağılık duygusu, ulusal kimliksizlik aşılamayı kabul etmeyiniz.

Öğrenciler, gençler! Atatürk'ün gençliğe hitabesi işte bu günler için yazılmıştı. Siz sömürge evlâtları olmayacaksınız. Atatürk'ün ümidini boşa çıkartmıyacaksınız. Yabancı dilleri de, ama önce kendi dilinizi, edebiyatınızı, tarihinizi iyi öğreneceksiniz. Bilim, matematik derslerinizi ortaokul ve lisede Türkçe anlattırınız, bu dersleri Türkçe kitaplardan çalışınız. Meseleler çözmeğe, düşünmeğe absınız. Fen ve matematiği böylece iyi öğrenirsiniz; ezbersiz. Sonra bildiğiniz konunun İngilizce, Almanca, Rusça her ne yabancı dilse, terimlerini öğrenmek birkaç günlük işten ibaret kalacaktır.

Türkiye'nin resmi dili çoğunluğun ana dili olan Türkçedir. Türkiye'nin bölünmezliğinin, ilelebet varlığının harcı Türkçedir. Yabancı dili gerekene öğretmek yerine eğitim dilini İngilizce kılmak Türkçeyi yoketmek, Türkiye'yi parçalamak, Türk Dünyası'nda dil ve kültür birliğinin yeniden gelişmesini önlemek, Türk adını tarihten silmek, Türk gençlerini câhil, ezberci, acenta ve kalıp kafalı ve sömürge ruhlu etmek içindir. Tarihin en korkunç ve haince oyunlarından bu oyuna âlet olanlar iyi düşünsünler.

TÜRKÇE GİDERSE TÜRKİYE GİDER!..1

Nerde görülmüş ki, bir milletin insanları 100 yıl önce, hatta 50 yıl önce yazılan dilini anlamasını?

Nerde görülmüş ki, insanların kullandıkları kelimelerin (sözcük de desen olur. O da Türkçe.) cinsine göre siyasî tavırları, bağlantıları, hattâ dine karşı tutumları belirlensin? Olamaz! Böyle garabetlere Türkiye'den başka bir yerde rastlamak mümkün değil!

Türkçe'nin başına gelenler, hızla gelmekte, getirilmekte olanlar, aynı zamanda Türk milletine neler yapılmış olduğunun, Türkiye'nin başına da neler gelebileceğinin birer açık seçik göstergesi.

Onun için kendisini Türk sayan, bu kültürün mensubu olan, içinde hâlâ gerçek vatan, millet sevgisi olan herkesin artık pürdikkat kesilmesi, ufak tefek ayrılık gayrılıklan bir kenara bırakıp birkaç ana hedef konusunda birleşmesi gerekiyor: En önemli hedef, birinci kurtuluş cephesi, Türkçe. Neden mi? Unutmayalım:

Türkiye'nin kurtuluşu Türkçe'nin kurtuluşuna bağlıdır: Türkçe giderse, ne Türkiye kalır, ne Türk Dünyası, ne de Türk (yâni Türk Kültürü 'ne mensup olanlar).

Türkçe'nin başına gelenler

Bir dilin yaşayabilmesinin ilk şartı eğitim dilinin tümüyle o dilden olması. Onun içindir ki, sömürgeleşmemiş her ülkede eğitim dilinin resmî dilden başka bir dilde olması ülke anayasasına aykırıdır. O kadar ki Avusturya gibi ülkelerde yabancı öğrencilerin bile başka dilden eğitim görmeleri yasalara aykırı. Hele yabancı dilden eğitim anaokuluna Jcadar inerse o ülkenin dili bir iki nesil sonra toptan yokoluyor. İşte İngilizler bunu İrlanda'ya yaptı. Ama o zaman İrlanda, İngilizlerin İrlandalılara yaptığı envai çeşit zulümlerle tuzlanmış bir işgal altındaydı. Fransızlar da, Osmanlı Türk devletinden kopardıkları Müslüman Kuzey Afrika ülkelerinde aynı siyaseti güttüler. Zulümler hâlen devam ediyor (kullanılan el altı yöntemlerine iyi bakmak lâzım).

Oralarda pek Arapça kalmamış. Bunun arkasında, Roma İmparatorluğunun eskiden Hıristiyanlaşmış eyaletlerini Müslümanllıktan sıyırıp yeniden hıristiyanlaştırmak da yatıyor. Dil ve din yokedilirken bir yandan da Müslüman yer isimleri hep Hıristiyan Roma dönemi adlarına dönüştürülüyor. (Acaba bizim gençlerden artık kaçı "Libya"'nm Osmanlı "Fizan"ı olduğunu biliyorlar; ya "Tripoli"nin "Trablus Garp" olduğunu? Çok uzaklara gitmeğe gerek yok: "Göreme",

"Kapadokya" (hattâ "Cappadocia") olmadı mı? Behramkale resmen "Assos", daha önceleri

"Reşadiye" olan yer şimdi "Datça" değil mi? Hatırlayan kim? Hadi bunları da bırakın: TCDD

Haydarpaşa Garına öyle bir "Türkiye" haritası asmış ki çoktandır ordaher köyün, her derenin adı bile Yunanca / Lâtince! Geçenlerde THY'nin "Skylife" dergisinde de benzeri bir harita gördüm.) Türkiye'de İngilizce eğitim dilli ilk Türk okulunun Türk Eğitim Derneği'nin Yenişehir Lisesi"nin (benim okuduğum okul) İngiliz / Amerikan parmağıyla "Ankara Koleji"ne 1954'de dönüştürülen okul olduğunu kaç kere yazdım.2 Sonra bu oyun çorap söküğü gibi gitti: "Anadolu (yâni

"Anatolia"; Roma eyaletinin adı) Liseleri, Kolejler, sonra ODTÜ, derken Boğaziçi Üniversitesi, yakınlarda da, şimdiki Y.Ö.K. eliyle nerdeyse tüm üniversiteler. İngilizce ile eğitim diğer Avrasya Türk ülkelerine de götürüldü. Nisan 2000'de sessiz sadâsız bir TalimTerbiye (M.Eğ Bk.) kararı çıktı: 5-6 yaşındaki çocuklara İngilizce mecburî oluyor. İşte 40 yıldır korktuğum başımıza geldi.

Bundan sonra bir nesil geçince (Kazakistan'da da Rusların yaptığı gibi) ana baba çocuğuyla Türkçe konuşamayacak.

Hâlâ çıkıp "Yâni çocuklarımız İngilizce öğrenmesi mi?" diyecekler var mı? Gerçi, bu ayaklara artık pek gerek kalmadı. İç düşmanlar, dış düşman ortada gözükmeden, aldı başını gidiyor, pervasızca bir gidiş, gidiş değil tasallut, Türk'ün her değerine korkunç bir saldın. Çocuklar, her ülkedeki gibi önce kendi resmî dilini (yâni çoğunluğun anadili) iyice, eskisiyle, yenisiyle, lehçeleri ile hele bir öğrensin, mesleğini, işini gücünü Türkçe ile yapabilir olsun, ondan sonra gereken yabancı dil veya dilleri ayrıca, yabancı dil kurslarında (her ülkedeki gibi) ve yeteri kadar öğrenebilir. Yalnız ve yalnız sömürgelerde, âmir ülkenin dilini bilmeyen adamdan sayılmaz, iş

bulamaz. Zaten sömürgeleşince yaratıcı düşünmeyi, kafa yormayı gerektiren işler, meslekler kalmaz ki. İş sahaları sadece yabancının"hamburgerci" sinde, "pizzacı"sında, yabancının eline geçmiş toprağında ırgat olark çalışmak, en kabadayısı yabancı malları pazarlamak, reklâmını yapmaktan ibaret kalır. Ne oldu sanayileşmeye? Ne oldu modern tarım ve hayvancılık geliştirmeye? İşte size bir tavuk mu, yumurta mı önce hikâyesi: Yabancı dille eğitim, kafaları, ruhları sömürgeleştirir,Böyle kendi ulusuna yabancı gibi yetişenler de sömürgeci vahşi Batı'nın bütün telkinlerine sarılıverirler, Ne sanayin kalır, ne tarımın, sonun da ne de toprağın. Derken sömürgecinin hâkim kıldığı bu vatansız sınıf, eğitim dilini yabancı sömürgeci diline çevirmede, tarihine küfretmede, yer isimlerini düşmanın diline çevirmede gemi azıya alır; ve bir fasit dairedir, kısır döngüdür gider. Bunlar yalnız ülkemizde oluyor zannedilmesin. Bütün sömürgelerde aynı şeyler olmuştur.

Tersine, kalkınan ülkeler ise ("Asya Kaplanları" gibi), bu sömürgeleştirilme tuzağına düşmemiş, Batı'nın, IMF'nin dediklerine direnmiş, bağımsız bir tutum içinde ve haysiyetlerini, kendilerini koruyarak Batı ile etkileşimlerini sürdürmüşlerdir.

Görülüyor ki "Türkçe" derken, iktisat dâhil hayatın her unsuru işin içine giriyor.

Türkçemize sahip çıkmanın, onun için de en başta yabancı dille eğitime karşı durmanın artık bir hayatmemat, ölümkalım meselesi olduğundan kimsenin şüphesi kalmasın. Bu konuda tüm vatanseverler birleşmeli. Ancak bu birleşmeyi engelleyen bazı mânâsız engebeler oluşturulmuş.

Bunlara başka bir yazıda göz atacağız inşallah. Türkçe'nin başına gelenler arasında bunlar da var.

Bu ara unutmayalım:

Türkçe olmadan Türk Kültürü olmaz, Türk Kültürü olmadan Türk Kimliği bulunmaz, Kimliksizin özgüveni, özüne itibarı yoktur, Özüne itibârı olmayanın haysiyeti olur mu? Türk dediğin haysiyetsiz yaşamaz.

YENİDEN KURTULUŞ SAVAŞI BAŞLAMIŞTIR...1

Sayın Valim,

Sayın Belediye Başkanım,

Değerli Malatyalı Hemşerilerim,

Müsaade ederseniz sizlere hemşerilerim diye hitap etmek istiyorum. Malatya'ya ikinci gelişim ama, ben kendimi sizlerden hissediyorum.

Akşamın bu saatinde buralara kadar gelip beni dinleme zahmetine katlanıyorsunuz. Hepinize teşekkür ederim Ve inşallah anlatacağımız şeyler, sizlerin gönüllerinden dalga dalga başka gönüllere, burada olmayan başka insanların da gönüllerine yayılacaktır. Ve bu dalgalar Malatya'dan başlayarak gittikçe büyüyecek, yayılacak, bütün Türkiye'yi kaplayacak ve ondan sonra bize düşmanlarımızın sinsice yapmakta olduğu hainliklere milletçe karşı duracağız. Ve Yüce Türk Milleti gene kendini kurtaracaktır.

Bizim tarihimiz 10 bin yıllıktır. İsteyen dışarıda gelsin, kendisine ispat edeyim. Çünkü vaktinizi almak istemiyorum. En az 10 bin yıllıktır. Hattâ yeni buluşlar bunu inanılmaz eskilere, 80 bine kadar götürmektedir. İnanılmaz bir şey...Tarihin en eski milletiyiz ve dilimiz tarihin en geniş ve en eski dilidir. Bunlan Atatürk, zamanında, Türkçe'nin ne kadar yaygın olduğunu, tarihteki kavimlerin bir çoklarının dillerinin Türkçe olduğunu, bazen ispatlayacak şekilde bazan da belki sezgiyle söylüyordu. Sonra, 60'lardan, 70'lerden sonra, sanki bu lâflar ciddiye alınmaz gibi oldu Türkiye'de...Fakat şimdi dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan yeni buluşlar Atatürk'ün ne kadar haklı olduğunu, hattâ az bile söylediğini göstermektedir. Şimdi biz dünyanın en köklü bir tarihine sahibiz. En köklü, en büyük ve en yetkin diline sahibiz. Ve ayrıca biz, bize şimdi bu köşe yazarlarının, bu ayarlı basınyayında, yutturmaya çalıştıkları gibi, öyle at üstünde göçebe olarak buralara gelip de, buradaki medeniyet kalıntılarından bir şeyler yapmış falan değiliz...Biz, binlerce yıldır dünyaya medeniyeti getiren bir milletiz. Ben burada ondan bundan duyduğum şeylerden değil, Asya'da, Japonya'da çeşitli ülkelerde gördüğüm, edindiğim birikimlerden bahsediyorum.

Dünyada gelmiş geçmiş en büyük medeniyeti kuran kimlerdir, biliyor musunuz? Şu an Çin sınırında, fiziken de katliamdan, soykırımdan geçirilmekte olan Uygur Türkleridir. Uygur Türkleri, binlerce yıl evvel, o zamanın çok yüksek teknolojisini, o zamanın bugünler için de hayret verici derecede tarım teknolojisini, sulama tesislerini, edebiyatı, felsefeyi ve bilimleri icat etmişlerdir. Bu gelişme zamanla ondan sonraki Türk Devletleri'ne geçmiş, ondan sonra İslamiyet'in kabulü ile bu medeniyet, bu Asya Medeniyeti, bu derin ve köklü medeniyet, İslâm Dünyası'na getirilmiştir. Biz bunları Araplar'dan, Farslar'dan almış değiliz, haberiniz olsun!..İslam Dünyası'na da getiren biziz...Bunları hep bize senelerce yanlış öğrettiler.

Yanlıştır! Ve ondan sonra atalarımız, biz, defalarca Avrupa'nın içlerine kadar giderekhani bir şairimizin dediği gibi "Asya'nın içlerinden bir at başı gibi Avrupa'nın ortasına uzanan" bir şekilde Batı'ya bu yüksek uygarlığımızı ve insanlık anlayışını götürdük. Yalnız Osmanlılar değil, ondan önceki akınlarda da...Bu tarihlerin, bir kere kendi milletimize, kendi çocuklarımıza doğru şekilde yeniden yazılıp öğretilmesi gerekmektedir. Tabii tarih dersi kaldıysa! Seçmeli ders!

Bakınız konumuz eğitimdi, nerelere geldik. Evet eğitimi konuşalım. Şimdi biraz gerisinden başlayayım:

Eğitimin amacı nedir?

Eğitim, bir takım dershanelere yazılmak, ilk, orta, liseye gitmek, paran varsa velilerin büyük fedakârlıkları ile özel okullara yazılmak, not almak, dershanelerde nasıl notalınacağını öğrenmek, ondan sonra alfabe çorbası gibi isimleri olan bir takım sınavlardan geçmek, konuyu hiç anlamadan, abc hangisini işaret edileceği taktiklerini öğrenerek, bir diploma almak, ondan sonra da yatmak ve her firsatta memleketi satmak, değildir. Eğitimin gayesi bu değil arkadaşlar.

Eğitimin gayesi, insanı, kendisi ve toplumu, halkı, milleti için değer yaratacak düzeye getirmektir. Fakat eğitimin bir ikinci gayesi daha vardır. Onu pek söyleyen yok. (Birincisini de pek yok ama hadi neyse; ikincisini söyleyen hiç yok.) Eğitimin ikinci gayesi ise, bir milletin geçmişiyle geleceği arasında köprü kurmaktır. Yoksa geçmişine bir makas atıp ondan sonra toplumun köksüz, darmadağın bir kuru kalabalığa dönüşmesini sağlamak değildir.

Şimdi bizdeki eğitim sistemine bakalım: Eğitimden herkes şikayetçi. Ben eğitimden şikâyetçi olmayan birine rastlamadım. Öğrenci şikâyet eder, üniversitedeki şikâayet eder, veli şikâyet eder, öğretmen şikâyet eder, herkes şikâyet eder ve şikâyet etmesi de normaldir. Eğitimdeki keşmekeş

inanılmayacak bir seviyededir.

Bu eğitim Türkiye'de hep böyle miydi?

Hayır efendim! 1953'e dek Türkiye'deki orta, lise eğitim düzeni, dünyada sayılı (Fransa, Almanya, Rusya, Japonya) birkaç eğitim düzeninden biriydi. Şimdi insanın inanası gelmiyor, değil mi? Ama evet, öyleydi. Tüm yurtta, liselerin sayısı pek fazla değildi ama, öğretim evsafları, bugünkü pekçok üniversiteden (Türkçe'siyle "evrenkent"ten) üstündü. Eğitim dili İngilizce olan bir tek Türk okulu yoktu. Olamazdı da. Atatürk, Osmanlı Türk Devleti'nin son yıllarında sayılan birkaç bine varan Hiristiyan misyoner okullannı kapatmıştı Çoğu Amerikan olan bu okullar, örn.

Robert Kolej, Bulgar isyanını cııkartanlan ve .yeni Bulgaristan'ın ilk dört başbakanını yetiştirmiş, Kurtuluş Savaşı'nda düşmanın beşinci kol faaliyetlerine yataklık etmişlerdi. 1953'e kadar, "kolej"

lâfının, misyoner okulu anlamına geldiğini tüm kamuoyu bilir, buna tepki gösterirdi. Lozan'da bir türlü kapatılamayan birkaç yabancı okul bugün hâlâ Hiristiyan misyoner okullarıdır.

Sonra Ne Oldu?

1953'e dek, Türk okullarında, tüm dersler, üstün vasıflı öğretmenlerce, Türkçe olarak verilir, öğrenci, konulan derinliğine öğrenir, en önemlisi, sorgulamayı, muhakeme etmeyi, düşünmeyi öğrenirdi. Bugün, bunlardan eser kalmamıştır. Amerikan, İngiliz danışmanlarının, ve onların güdümünde olanlann marifetiyle, önemli dersler seçmeli derse dönüştürülmüş, a/b/c diye doğru cevabı işaretleme türü sınavlarla düşünme yeteneği körleştirilmiş, dershanelerde böyle sınavlan geçmeyi öğrenen ezberci kitleler oluşturulmuştur. En kötüsü, devlet eliyle, sonra cemaatlarca, sonra da kâr güden eğitim akbabalannca, eğitim dili İngilizce olan sayısız "kolej "ler, benzeri Anadolu (yâni Roma eyaleti "Anatolia") Liseleri, dahası Anadolu İmamHatip Liseleri (!)

[İngilizce konuşan "İngiliz Müslümanlan" mı yetiştirilecekti ??!!!] açıldı. Açık söyleyelim, milletimize 47 yılda yutturulan bu oyun, "yabancı dille eğitim ihaneti", kendi öz kaynaklarımızla kendimize yaptırılan İngiliz misyonerliği demektir. Yabancı dille eğitimde ne yabancı dil, ne de anlayarak, ezbeciliksiz bilim/fen öğrenilir, üstelik öğrenci Türkçe'yi de unutur, millî kültürünü kaybeder, dedesini İngiliz huliganı (magandası) zannedip dükkânının üstüne İngilizce levha asar.

İşte, bir millet böyle köleleştirilir, sonra da kısa sürede adı bile tarihten silinir. Bu konunun ayrıntılarını, ve de tarihten örneklerini aşağıda işleyeceğiz. Şimdilik herkes bilsin ki: "yabancı dil öğrenmenin de yolu bu değildir." (Bu konularda, dinleyicilerimize, Sayın Turgay Tüfekçioğlu'nun büyük fedakârlıkla hazırladığı "Oktay Sinanoğlu ve Türkçe; Matematik + Bilim + Gönül " adlı kitabı da salık veririz.) (Aynı kitap, "ByeBye Türkçe" adıyla Otopsi Yayınevi tarafından da yayımlanmıştır, yn)

Eğitim düzenimizin perişan edilmesi, dolayısıyla ülkemizin geleceğinin tehlikeye atılması, yabancı

"kültür (daha doğrusu: "Kültür (Hars) yoketme") mühendisleri"nin, ve onların "İngiliz Muhipleri Cemiyeti" uzantılarının yerli üyesi yardakçıların marifetiyle olmuştur.

Peki, "dost" diye pazarlanan bu yabancılar bu hainlikleri niye yapsın? Bir bakalım: Batıh'yı Tanıyalım

İllâ Avrupalı olacağız diyoruz ya... Ben demiyorum da...Birileri bizi Avrupalı yapmaya çalışıyor... Kimse onlar?..^ da belli değil...Meclisin de haberi yok. 40 yıldır birileri bizi Avrupa Devleti'ne sokmağa çalışıyor, ama kimse de çıkıp, bu ne getirir, ne götürür, milletimize açıklamadı. Böyle garip bir ülkedeyiz.

Avrupalı, Batılı ise bize: "Siz ilkel bir kavimsiniz, barbarsınız..." diyor. Tabii aslında, o, aynada kendisini görüyor. Çünkü kaç kere, en son da Osmanlı atalarımızın öğrettiği insanlığı bunlar gene unutmuş...Fakat zamanı gelmektedir, bunlara insanlığı bir daha öğreteceğiz. Hiç şüpheniz olmasın.

Efendim hoşgörü imiş, insan haklan imiş, kim diyor bunları? Fransa'da bilmem ne bakanının, ahlâk seviyesi sıfinn altında bilmem kaç olan bir hanımı geliyor, Ankara'da, "Efendim, siz insan haklan..." gibi bir takım dersler vermeye kalkışıyor. İşin acı tarafi, karşısındaki insanlar da, önünde eziliyorlar, büzülüyorlar, "Efendim, affedersiniz, özür dileriz, işte., şöyle ...böyle de.. Bu millet bu kadar haysiyetsiz bir hâli hak etmiş midir, soranm sizlere...Ben bunu kabul etmiyorum.

Hayır, asarız, keseriz demiyorum. Sadece bizim de haysiyetimiz, şerefimiz vardır demek istiyorum. O Fransız bana gelse, o Amerikalı kovboy bozuntusu bana gelse, o, üstüne cila çekilmiş İngiliz huligan bozuntusu bana gelse, bana böyle insan haklan dersi vermeye kalksa, gayet basit, ona gülümseyerek, bir iki çift lâf ederim. Eğer İngiliz ise: " Ee, sizin İrlandalılar nasıl bugünlerde ? " vb. derim. İngiliz'lerin yapmadığı soykınm kalmamıştır; 200 sene İrlandalı'lann anasını ağlatmıştır. Üstelik, onlann dilini yok etmiştir. Ama o kahraman millet ki, Sultan Abdülhamit Han, onlann başı dertte iken, ta oralara kadar onlara yardım etmiştir; bunu da Türkiye'de pek kimse bilmez. Ve İrlandalılar Türkler'in bu yardımını unutmamışlardır.

Fransız gelse, " Eee, sizin Cezayirliler nasıl? " derim...

Amerikalı kovboy gelse...Amerika'nın dışişlerinden bir zat da gelse, şöyle biraz dikkatli bakarsanız, o filimlerdeki kovboyu kendisinde görürsünüz. Kovboyun Türkçe tercümesi ne demek, biliyorsunuz, değil mi? Biraz amiyane olacak ama, "inek oğlan" demek. Şimdi bu gelse,

"Efendim ben sizin dostunuzum ama,...[bizde bir lâf vardır ya, 'böyle dostun olursa düşmana ihtiyacın yoktur'] "... insan haklan...." diye başlasa, kendisine hatırlatacaklarımız olacaktır.

Kızılderililer"in bir lâfi vardır. Bunlar da bizim uzak akrabamızdır, hiç şüpheniz olmasın. Son 1020 yılda yapılan kazılarda iyice ispat edildi.. Hem de Amerikalı'lann yaptığı araştırmalarda...Bir çok şeyleri bize çok benzer Bu gariban Kızılderililer de bu kovboylar tarafindan 1860'larda inanılmaz katliamlara uğratılmış ve hiç kendileri ile harp bile etmeyen gariban kabilelere yardım yapıyoruz diye çiçek hastalığından ölmüş hastaların üzerinden topladıkları battaniyeleri vermişlerdir. Amerikan yardımı adı altında yapılan şu yardımlara bakın!

Ve bunların hepsi, bağışıklıkları da olmadığı için, çiçek hastalığından kırılmıştır.

Vahşete bakın! Ve bunu yardım adı altında yapmıştır. Şimdi Meksikalılar da bu "yardım"dan anlarlar! Çünkü Meksikalılar bu asnn başında şöyle bir kıpırdadığında, Amerika hemen Meksika'nın üçte ikisini yutuvermiş. Bugün Amerika'nın büyük kısmı (Kolorado, Nev Meksika, Kaliforniya, Arizona vs) Meksika'dan çalınmıştır. Meksika'nın şerefi ve haysiyeti olan bilim adanılan bana vaktiyle dediler ki, uydu ile bilmem ne yapacaklar, Amerika demiş ki: "Siz kendi kendinize ne uğraşıyorsunuz?. Biz size yardım ederiz" deyince, o Meksikalı bilimciler "Aman ha, sakın bize yardım etmeyesiniz!" demişler. Biliyorlar.

Amerikalılar'ın Kızılderilileri eritme siyaseti bugün hâlâ sürüyor; tarihte kalmış bir olay değil bu... Bütün bunlara rağmen, o şartlarda, yerliler, kendi tâbirleri ile "beyaz adam"la harp etmişler ve çoğu zaman da yenilmemişlerdir. Anlaşmalar imzalamışlardır, fakat bir süre sonra "beyaz adam" bu anlaşmaları da takmayıp, Kızılderilileri yok etmenin sinsi planlarını uygulamışlardır.

Onun için Kızılderililer'in şu lafi meşhurdur: "Beyaz adam çatal dille konuşur". Bu lâfta iki anlam var. Birincisi, yılanın dili de çatal dildir. İkincisi, çatal dilde, dilin bir tarafi bir şey söylerken, öteki taran başka bir şey söyler.

Onun için, Amerika gelir size şöyle yapın, böyle yapın diye destekler görünür, ardından da kuyunu kazar. Bunu kaç kere öğreneceğiz, kardeşim! Ben Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya karşı değilim. Ben insanların hepsini seviyorum. Gönlüm böyle kocaman bir körük gibidir, herkesi kucaklar. Ama bizi böyle haysiyetsiz bir şekilde, tepemize binerek, aldatarak, tarihte yok etmek isteyenlerin de karşısında duracağız. Kıbrıs hâdisesinde millet biraz anlar gibi oldu, Sonra gene unuttu. Sonra uydurma, iftira, sözde Ermeni soykırımı falan...Halbuki ben küçükken anamdan dinledim, Ermeniler'in anamın memleketinde Türkler'e yaptıklarını çocukken hep dinledim Kim yapmış soykırımı! Tabii, bunlar Amerikan meclisine tesadüfen gelmiş değil. Seçim varmış da, birkaç tane oy almak için yapılıyormuş da...hayır efendim! Bu, uzun vadeli bir planın şu andaki bir taşıdır. Ben Batı'ya, kimseye karşı değilim, Ama bu Batı bizi yutacaksa, sıkı durup tedbirimizi alalım.

Her ülkede benim sevdiğim insanlar var. Bilim dolayısıyla, kültür faaliyetlerim vesileyle., dünyanın her tarafinda yakın dostlar edindim. Her milletten, her ırktan, her inançtan...Ve bu bana bir zenginlik katıyor. Güzel bir şey...Türkiye'de "evrensel", "küresel" edebiyatı yapanlar var, köşe yazarları falan...Bunların ne evrensellik ne de küresellikten haberlerii vardır. Türkiye'de evrensel, küresel bir adam arıyorsanız benden daha fazlasını bulamazsınız. (Bakın, Malatya'da yemek yedikçe küreselliğim artıyor! :)

Ama bir de işin şu tarafi var: Ben senelerce, yalnız Amerika değil, Avrupa, Asya, bir çok ülkede her türlü faaliyette bulunmuşum. Ve bu adamların en tepeden en aşağısına kadar ciğerini tanımışım. Amerikalı bana soruyor, "Bizim ciğerimiz nedir, anlat" Övünmek gibi olmasın o derece nüfuz etmişim işe...Ben de diyorum ki "Yok ki, nesini anlatayım?".

Fakat benim dediklerimden şu mânâ çıkmasın: "Biz Batı'ya karşıyız da, ondan nefret ediyoruz da, asanz, keseriz, vs.". Hayır. Herkesle iyi geçineceksin. Herkesle siyasetini yapacaksın, ticaretini yapacaksın, bilgi nerede varsa ona da bakacaksın, (Ama asıl bilgiyi kendin yaratacaksın, kopya değil)...Ama kişi kendisini de bilmeli...Bir kere biz kendimizi bilmiyoruz. Kağıt üzerinde bir anket

yapsak, desek ki, Asyalı mıyız, Avrupalı mıyız, Ortadoğulu muyuz, Orta Asyalı mıyız, hiçbir sonuç çıkmaz., herkes başka bir şey zannediyor. Biz daha kim olduğumuzun farkında değiliz. (Tabii, bu biraz da iyi bir şey, çünkü hepsiyiz aynı zamanda! Bir tanesi değiliz ki!) Kuvvetli taraflarımızı da bileceğiz, zaaflarımızı da...Hani eskiler de söylemiş: En zor şey kendini bilmektir. Onun için önce kendimizi bileceğiz. Ondan sonra da, rahmetli annem: "Dostunu , düşmanını iyi tanı" derdi , düşmanını da çok iyi bileceksin.

Basında Ne Oluyor Öyle?

Bakınız, Türkiye Cumhuriyeti gibi şerefli bir ülkenin, bu kadar şerefli bir milletin, "büyük bir gazetesi !"nde büyük(!) bir köşe yazan, (ki her gün kızan ve ne biçim bir gazete diyenler de her gün gidip bu gazeteyi alıyor. Be insaf! Bari alma ki batsın!), bu köşe yazan ne yazmış duydunuz mu? (Ben o gazeteleri almam, böyle mikrop bir şey oldu mu arkadaşın biri bana fakslar.) Avrupa Birliği"ne girmenin "faziletlerinden" bahsetmiş, "Ne iyi, bu ayyıldızlı pasaportla Avrupa ülkesinin kapısına gitmenin utancından kurtulacağız" diyor...Japonya gibi bir ülkede, veya başka bir ülkede, birisi böyle bir şey yazacak olsa, değil gazetede yazı yazmağa devam etmek, o ülkede bir gün daha kalamaz...Bu nedir yahu! Gık yok. Bilgisayarda tık tık, bizde gık gık...Ne yaptılar bize (..Bunlara tepki göstermez isek, her gelen iter kakarsa, köşe yazan geçinen vatan hainleri altımızı oyarsa, dışardan ayarlı gittikçe palazlanan bu vatan hainleri bize hakaret ederse, bizim paramızla şatolarda yaşarlarsa, sahiden millet için çalışan vatansever gazeteciler 30 yıldır sürünürse, hiç sesimiz çıkmayacak mı? Olmaz böyle bir şey... Bakın şimdi, eğitim derken, nerelere geldik...Tabii, bunların hepsi eğitimle ilgili...Herkes çocuğunu, "kolej’e, misyoner okuluna göndermek için yanşa girerse, varını yoğunu bu okullara gitmek için harcarsa, o eğitimden böyle insanlar çıkar. Ve o eğitimden, bunlara tepki göstermeyen insanlar, milli haysiyet , onur hissiyatı kalmamış, sanki köle olmaya canı gönülden hevesli böyle insanlar çıkar.

İşte durum, bu eğitimin bir sonucudur.

Çatal Dilli

Şimdi niye eğitim üzerinde duruyoruz ? Daha önce konuşmak için teklif ettiğimiz bazı başlıklar biraz sivri göründü. En zararsız konu gibi görünen " Dünyada ve Türkiye'de eğitim " ('Dünya'

deyince biraz küresel gibi oluyor!) Halbuki, aslında en sivri konu bu...İşin can daman burada.

Bizden sonra, sizin çocuklannızdan itibaren, bu ülkenin ne olacağı bu eğitime bağlı. Şimdi siz, bu çatal dille konuşan, insan haklan dersi verip de, mesleği soykınm/katliam olan milletlerin (Rusya'sından tutun da Amerika'sına kadar), bütün bunların derdi nedir biliyor musunuz?

" Endülüs'ü sildik, bu Türk ve Müslüman lafını Anadolu'dan söküp atamadık ama, 2000'in sonunda bu işi bitireceğiz " İşte bütün dertleri budur! Gerisi, hepsi çatal dildir. Ama, düşmanının senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilirsen, bazen bunu görmezlikten gelip, sen onunla her türlü alışverişini yaparsın. Ama böyle sıntarak, yılışarak, aman efendim Amerikalı gelmiş, Avrupalı gelmiş, bir aşağılık duygusu içinde, olmaz.

Temel Sorun

Türkiye'nin birinci sorunu nedir? İktisat, işsizlik, trafik kazalan vs.... Hayır. Bunlar sorun ama, en temel sorun, 1838'den başlayarak, önce yavaş yavaş üst tabakadan başlayarak, son yıllarda iyice hızlanarak, bütün milletin içine işletilmiş aşağılık duygusudur. Bunu nasıl yaptılar?

Eğitimle...

İş Ana Okuluna Kadar İnince...

Bir millete aşağılık duygusu aşılamanın en kestirme yolu eğitimden geçer...Şimdi de ana okulundan itibaren başlayacakmış. Biz senelerdir korkardık, iş ana okuluna kadar gelirse, bu iş

biter diye...Onu da yapıvermişler, sessiz sedasız...Ne Meclis'in haberi var, ne gazeteler yazdı.

Tesadüfen biz bilgisayardan buluverdik. Korkunç bir olay. Bir milleti tarihten silmenin yolu, ana okulundan başlayarak, ülkenin dilinden başka bir dille eğitim yapmaktır. Orta okul olsun, lise olsun, hattâ üniversite olsun, bir sınıfta Türk öğrenciler oturuyor. Türk öğretmen, fiziği, felsefeyi, hattâ Türk tarihini İngilizce (daha doğrusu "Tarzanca") anlatıyor! İşe bak! Türk soyundan sopundan bahsetmiyorum ha. Biyolojik kalıtımdan (genetik) bahsetmiyorum, kültürel genlerden bahsediyorum. Sen kendini Türk sayıyorsan, sen Türkçe'yi seviyorsan, Türkçe'yi her yerde kullanıyorsan, Türk tarihi bilincin varsa, bu millete olanlardan ızdırap duyuyorsan, iyi şeyler olduğu zaman seviniyorsan sen Türksün, bana ne senin kanından! Türkler 10 bin senedir 3 kıtada, her yerde cirit atmışlardır. Gittikleri yerlerde karışmazlarsa ayıp. Herkes karışmıştır. Biyolojik açıdan da faydalıdır. Ama kültürel genler ki bu kavramı naçizane bendeniz attı ortaya çok daha önemlidir. Bakın, 30 bin sene sonra, Kızılderili kilimi ile Anadolu'nun ortasından bir yerdeki kilimi yan yana koy, aynı köyden zannedersin. 30 bin sene o kültür genleri yaşamaya devam ediyor. Ama biyolojik olarak çok şeyler karışmıştır. Bir milleti tarihten yok etmek için, öyle biyolojik genlerini bozmaya, gidip toptan kesmeye, atom bombası ile yok etmeye gerek yok, zaten bunlar Batı ülkeleri açısından enayilik olur.

Romalılar da Kültürel Soykırım Yapmıştı

Romalılar da bunu keşfetmiş. Romalılar, gidiyor, kuzeydeki Keltler'in ülkesi, bugünkü Fransa'yı işgal ediyor. Jul Sezar, burayı fethediyor ama, sonrasında ömür boyu bunların isyanları ile meşgul oluyor. Roma bir türlü rahat edemiyor. ,,Bunlardan bıktık usandık, bunlar bir türlü adam olmuyor, Kekliklerinden vazgeçmiyorlar"diyorlar. Roma'da senato toplanıyor ve çare arıyorlar. Bir tanesi diyor ki: "Gidip hepsini keselim". Olur mu, diye itirazlar yükseliyor. İtiraz etmelerinin sebebi merhametlerinden değil, "Gücümüz ve zamanımız yetmez" diye itiraz ediyorlar. Pratik olmadığı için yapmıyorlar. "Askeri açıdan, sürekli işgal altında tutalım" teklifi de rağbet görmeyince, bir senatör yeni bir teklifte bulunuyor ve diyor ki, "Onları Latince yokuşuna sürelim. "Latince bilmeyen adam ddeğildir" diye propaganda yapalım. Eğitim dilini Latince yapalım. Sonra bunlar dilini unutur. Dili giderse her şeyi gider. Bir nesil sonra bunlar Latin tavşanlar olurlar." Bu teklif çok mantıklı bulunuyor. Öyle ya çok pratik. ."Bunları kesersek, köleliğimizi, hamallığımızı yapacak adam kalmaz. Enayi miyiz! Bunları evcil Latince tavşanlar yaparız, olur biter." Nitekim bir nesil sonra iş bitiyor.

Ama kadere bakın ki, bizim atalarımız Hunlar, Cermenler'i önlerine katıp geliyorlar ve Romalılar'm işi bitiyor. Çünkü Cermenler'i Latinleştirmemişlerdi.

Aslında bugün cereyan eden olaylar, latinleşmiş ülkelerle,latinleşmemiş Cermenler arasındaki kavganın devamıdır. Şimdi bu kavga bitmedi. Avrupa Birliği içinde, bunun dili İngilizce mi olacak, (İngilizler yüzde 60 Latinleşmiş, yüzde 40'ı da ne olduğu belli değil!), Fransızca, Almanca mı olacak? Avrupa Birliği'nde Anglosakson kafasıyla Cermenler arasında gizli, görünmeyen kavga devam ediyor.

1890'lara gelelim, İngiliz İrlanda meselesine:

Keltler'den kala kala İrlanda Adası'na sıkışmış Keltikler kaldı. Çünkü Roma İmparatorları demiş

ki: " Fırtınalı denizi geçeceğiz, zaten çorak bir ada, ora da kalıversin"...Bunun üzerine son Keltler İrlanda adasında kalıyor. Bugünkü İrlandalılar'm dedeleri...Fakat sonradan bunlar bin yıla yakın büyük bir medeniyet geliştiriyorlar. Ve kendi dilleri, Gaelik, İngilizce'den çok üstün, çok daha köklü bir dil... Adamlarda felsefe, hukuk, iktisat her şey var...Avrupa tam karanlık, Orta Çağ'da iken, onlara çok şey öğretmişler. Sonra, son 200 yıl içerisinde, İngilizler gidiyor, Ada'yı fethediyor ve bu sefer de bu İngilizler İrlandalılar'ı kesmekle meşgul...Ama nasıl katliamlar, ne zulümler, inanılmaz...Ha şu medeni geçinen İngilizler...Medeniyete bak! Fakat bu İrlandalı Keltler de bir türlü kimliklerinden, benliklerinden vazgeçmiyorlar, devamlı isyandalar... Şerefli bir millet...Helâl olsun! İngilizler, tabii, Roma tarihçilerini okumuş…

Diyorlar ki, "Romalılar bu işi 2000 yıl önce şöyle şöyle becerdi. Biz de aynısını yapalım." Ve 1890'da... (Şimdi bunları niye anlatıyorum, dikkat edin, tarih dersi, masalı anlatmak için değil...Bugün olanlarla paralelliği göreceksiniz). Şimdi 1890'da olan şu: İngilizler, kendi işgalleri ve zulümleri altında bulunan İrlanda'da bir teşkilât kuruyorlar. Adı şöyle: "Milli Yüksek Öğretim Kurumu.. (MYÖK)". Hani bir de kafa karıştırmak için başına bir de "Milli" kelimesi koymuş...Kurumun başında, İrlanda'nın İngiliz Valisi, İngiliz yöneticiler, gaddar... Birkaç tane de İrlandalı işbirlikçi, şerefsiz, vatansız, bunlardan oluşmuş... Ve kurul karar alıyor: İngiliz'in Milli Yüksek Öğretim Kurulu MYÖK, MYÖK mü? MYOK mu? Ona da karar veremedim; iki noktasını silerseniz MYOK olur. Bu kadar basit bir şey.

Bu MYÖK, (tabii İrlanda o zaman işgal altında, İngiliz tepesine binmiş, gık diyenin kafasını kesiyor, acımasız.), böyle, bir durumda MYÖK bir karar veriyor, bir gecede...Ha, o zamana kadar da İrlanda'da bütün eğitimleri, ana okulundan üniversiteye kadar eğitim, kendi dillerinde, adamlarda da bayağı büyük bir medeniyet var, dil var, hepsi var. Tabii, zorbalıkla yapılıyor ya bu iş,...diyorlar ki: "Yarından tezi yok, ana okulundan üniversitenin sonuna kadar bütün eğitim dili İngilizce olacaktır. Kendi dilinde eğitim yapmak yasak." Olurdu, olmazdı, hoca bulur muyuz...Ya, zaten, adamın derdi ona bir şey öğretmek değil ki, öğretmemek...Hoca olmazsa daha iyi...Öyle mi? Ve nitekim, bunu bana İrlandalı ağlayarak anlattı, büyük bir İrlandalı...Çok bilgili bir İrlandalı, bir doktor, üstün bir insan...Bana ağlayarak anlattı...Ben zannediyordum ki, 50 sene100

sene bu oyunlarla bir dil yok olur...Dedi ki, "Ne 50 senesi, 100 senesi! Bir nesil sonra bir nesil 15

sene falan o millet tümüyle kendi dillerini kullanırken, öz dilini bilenlerin sayısı yüzde 20'ye düşüyor...Yani sadece dağda birkaç tane çoban kalmış, "Ah bir şehre insek de çocuğumuzu İngiliz okuluna versek"...Tarihten silinmek üzereler...Çünkü bir milletin dili gitti mi, tarihte adı sanı kalmaz...Bakın bu Anadolu'da Hititler vardı. Büyük ihtimalle, bu şekilde, harple falan değil, bunlar

da tarihten aniden silinmiş; hâlâ tarihçiler merak ederler, ne oldu bu Hititler'e, büyük medeniyet kurdular, gittiler? 3 bin sene sonra adlan bulunuyor, çanak çömlekten...Buralar netamelidir, aynca...

Şimdi, hakikaten, bir nesil sonra iş bitecek, İrlandalı'lann adlan sanlan kalmayacak.

Halbuki,büyük işler yapmışlar zamanında...Fakat, öğretmen, sanatkâr, ciğerli, vatanına bağlı bir takım insanlar, İngilizler'den habersiz gizlice bir araya geliyorlar, bir cemiyet kuruyorlar ve İngilizler'den gizli olarak, meselâ başkent Dublin'nin çeşitli mahallelerinde, gizlice bodrumlarda, düşünün, geceleri, kendi dillerinin derslerini veriyorlar. Millet, işinden sonra, gizlice gelip, bodrumlarda kendi dillerinin kurslarına gidiyor. Bak bak! Ve bunun uyandırdığı bilinç sonunda, 1920'lerde yeniden bir İrlanda Cumhuriyeti ortaya çıktı. Helâl olsun! Yani şu gariban, İrlanda Adası 'nm bir kısmı, ufacık, bunlar yapıyorlar bu işleri...Polonyalılar'da da aynı şey oldu. Bunu anlatmayacağım artık, onlarda da benzeri hikâye var.

Ya Biz?

Bizim, 10 bin yıllara uzanan şerefli bir tarihimiz var; büyük medeniyetler kurmuşuz, daha 50

sene öncesine kadar neler başarmışız...Çok eski değil, ben lisedeyken bu milletin köklü uygarlığının duygusu ve kuvayı milliye ruhu vardı. Yani şimdi biz bunu yapamayacak mıyız?! Bu sefer de bu İngiliz'in 1953'te başladığı bu oyuna, böyle eyvallah deyip, onun propagandasına milletçe kanıp adımızı tarihten mi sildireceğiz?

Tabii bunu şümullü yaptılar, her taraftan birden, bu ayarlı basmyayınla, TV'lerle, gazetelere İngilizce ilânlar vererek... Adam Türkiye'de, Türk şirketi, eleman arıyor; İngilizce ilân vermeye başladılar, 70'lerde... Milletimiz, "Ha, İngilizce öğrenmezsem iş bulamam, dosdoğru iş

yapamam" havasına kasten sokuldu. Bu ilânları verenler de herhalde cahillikten vermedi. Bu ilânları verenler, bu oyunun bir parçası olarak, ihanet içerisinde bulunanlardır. Ve bunlar her kesimde vardır. Yüz binlercesi var Türkiye'de... Yani dışından, kılığından kıyafetinden, bıyığından Türk'e benzeyen, bu ülkenin insanına benzeyen, fakat ciğerinden dışarıya bağlı çok insan var her kademede, her yerde... Onun için işimiz zordur. Ama bunların hayatları sahtekârlık, yalan, dalavere, maske üzerine kurulmuştur; o maskenin arkası boştur. Maskeler, gece rahat uyuyamazlar. Ortalığı boş buldular, gemi azıya aldılar, öyle dört nala gidiyorlar, bu millete hakaret etmekte, tarihine, diline, dinine her şeyine sövmekte öyle ileri gidiyorlar ki pervasızca...

Çünkü önlerine gık diyen çıkmadı. Ama bu millet, tarihi tecrübesi fazla olan bir millettir. Öyle Yunanlılar gibi, İtalyanlar gibi, farfara değildir; hemen parlamaz. Sessiz durur, sineye çeker çeker, ondan sonra bir şahlanırsa bunlar kaçacak delik arayacaklardır.

Türkiye'nin Geleceği ....

Şimdi işin başı eğitimdir. Siz, ve sizin çocuğunuzdan itibaren bu ülkenin ne olacağı, eğitime bağlıdır. Burayı TürkMüslüman kimliğinden arındırmak isteyen Batı bunu bilmiyor mu? Bunun ilmini yapmış. O kadar da zor bir şey değil. Ben bunların kaç tanesine doktora yaptırdım, çaka çaka zor belâ yapardan dâhil.. Şimdi Avrupa'da bunlar "büyük adam" oldular. Bunların aklı eriyorsa, elhamdülillah

bizim de eriyor. Hâllederiz, merak etmeyin; korkmayın!

Tarihten bilerek size misaller verdim, bugünlerle karşılaştırasınız diye.

Roma'dan, İngilizler'in yaptığından sonra, Fransızlar aynısını Cezayir ve Tunus'ta yaptı. Bugün Tunus'ta Arapça kalmamış. Havaalanında adama soruyorum: "Nerelisin?". Tipinden anladım tabii adamın Cezayirli Arap olduğunu. Diyor ki: "Ben Parizyen, Parisli'yim, Fransızım, kem küm..."

Güya Fransızca konuşuyor, tarzan Fransızcası...Biz de diyoruz ki, Fransız mı görmedik, adama bak ya! Kendini Fransız zannediyor. Vay anasına! Niye? Çünkü Fransızlar orada Arapça eğitimi yasaklamışlar, hepsi ana okulundan itibaren, yani Osmanlılar'dan koptuklarından beri, Fransızca eğitene zorlanmış... Bu medenî geçinen, insan haklan savunucusu Fransızlar yapıyor bunu...Osmanlı yaptı mı böyle bir şey?! Çekildi...Hepsi kendi dilinde duruyor. Fransızlar oraya gider gitmez, tak!, hemen, kendi dilin yerine Fransızca... Antakya'yı aldıkları zaman da öyle yaptılar. Atatürk orayı tekrar aldı ve eğitimi tekrar Türkçe yaptı...Dikkat edin! İngilizce yapmadı.

İnsaf] İşte bu Fransızlar böyle yapmış Cezayir'de, Tunus'ta Arapça kalmamış...Bitmiş...Gazeteler Fransızca, TV Fransızca, millet Fransızca konuşuyor, çat pat, bozuk bir şekilde...Maalesef şimdi bu aşağılık duygusu (kompleksi) buralara kadar gelmeye başladı, hızla...

Dedesini İngiliz Huliganı Zannedenler

Nasıl oluyor? İşte köy kahvesinde sohbet ediyoruz, "Bizim millet, dedesini İngiliz huliganı zannetmeye başladı, galiba!" diyorum. Yaşlı başlı köylüler birbirine bakıyor, "Ya, hangimizin dedesi acaba İngiliz?" diye...Niye? diyorlar...Ben gördüm, senin kuş uçmaz, kervan geçmez köyünde, bakkal dükkânının üstünde İngilizce yazıyor. Senin herhalde deden İngiliz huliganı idi.

Nereden çıktı bu! Şuna bak! İşte böyle gidilir, tarihten yok olma yoluna!

İşte Batılı için, İngiliz için güzel teknik! Bir ülkenin dilini, eğitimini yabancı dille eğitime dönüştürürsen, bir nesil sonra iş bitiyor. Ondan sonra köle ruhlu, aşağılık kompleksi içinde kıvranan, ülkesi satılan..., özelleştirme ayağına satılan (Atatürk'ün kazandırdıkları nerdeyse bedavaya satılıyor), sonra topraklar satıldı, hazine arazileri gitti. Millet hâlâ da alışverişte! En pahalı alış veriş merkezlerinde, Ankara'da, İstanbul'da. Amerika'da, Avrupa'da böyle şatafatlıları yok. Tezgâhtara soruyorum, "Millet bu parayı nereden buluyor?" Gariban halk! Dünyanın en pahalı Fransız mağazalarında... Avrupa'da yok, Avrupa zaten dökülüyor. Tezgâhtar diyor ki,

"Valla abi, 5 taksit yapıyorduk, şimdi 12 taksit yapıyoruz." Demektir ki, bir sene sonra herkes topu atacak. Satacak toprak da kalmıyor. Türkiye'nin binlerce dönüm arazileri,tabii GAP'ı duymuşsunuzdur da, onu çoktan biliyoruz , şimdi Eskişehir'de, Kırşehir'de, Niğde'de 10 binlerce dönüm arazi yabancı şirketlere satılmaktadır. Ve tek ürün yetiştirecekler: Patates. Ve bunu Amerika PortoRico'da yaptı, Filipinler'de yaptı. Ahalinin topraklarını elinden aldı, tek ürün yetiştirdi, işte o aldığınız muz falan, sonra o milletin kendi yiyeceğini yetiştireceği bir karış

toprağı kalmadı ve millet aç kaldı. Bunu kim yazıyor, oranın okur yazar adamları yazıyor, daha yeni okudum, isteyen varsa gösteririm. Bizde kuru sıkı lâf yok; hepsinin arkasında dururuz.

Ata Borcumuz

Hani bunları başkası anlatsa da, ben yeni matematik, fen kuramlarımla daha çok uğraşabilsem.

Aslında o işler çok hoşuma gidiyor. Fizik, matematik, kimya ...bir şeyler yaratmak"...Yaratmak dediysem, yani yaratılmış olanı izin verildiği miktarda ortaya çıkarmak. Büyük haz veriyor bana...Bunlarla uğraşmayı tercih ederim. Doğru. Peki niye ben uğraşıyorum ülkemin, ulusumun geleceğiyle, Türkiye'nin her tarafını gezerek, yazarakçizerek, böyle çırpınarak...Niye gece gündüz uğraşıyorum at üstünde... (Murat arabam bile yok, ne atı)... Niye? Başkası bir şey demiyor da ondan. 40 senedir başkalarından pek gık yok. Ee, o zaman, benim boynumun borcu oluyor.

Benim en azından atalarıma boynumun borcu var. Selçuklular'dan beri, Ankara Kalesi'nin dibinde yatan Varna Gazisi dedelerim, Bulgaristan Fatihi Sultan ü. Murat'ın sonradan damadı olan Karacabey atalarıma, atalarımla övünmüyorum, atalarıma lâyık olmaya çalışıyorum, onlara, bizim için kan döken şehitlerimize, gazilerimize, milleti kurtaranlara, İstiklâl Savaşı'nda yedi düvele karşı beş parasız, o şartlar içinde çarıksız mücadele eden ve bu milleti kurtaran atalarımıza, babalarımıza, ve Büyük Atatürk'e, bizim boynumuzun borcu var arkadaşlar!

Büyük Türk Milleti, satılmış birkaç kişinin, gelen nesillerimizi, milletten habersiz, milletin egemenliğini taşıyan, taşıması icabeden Meclis'ten bile habersiz, Türk tarihi bilincinden, yüce Türk dilinden, şerefli bir istikbâlden mahrum etmesine nasıl izin verebilir? izin vermemeliyiz.

Vermeyeceğiz.

Ne yapacağız? Ne yapabiliriz? Bunların bir tanesi olduğu zaman, mesela şu 5-6 yaşındaki çocuklara İngilizce eğitim zorunlu kılınıyor ve de altında yazıyor nasıl yapılacağı; bunlar diyor İngilizce şarkılar söyleyecekler. Ben size garanti ediyorum ki, o söyleyecekleri şarkılar Hıristiyan misyoner sarkılan olacaktır. İngilizce müsamereler yapacaklar. İngiliz dili sevdirilecek. Yani parantez içerisinde Türk dilinden de soğutturulacak, Türkçe unutturulacak. 35 kişi imza atmış, kimsenin haberi yok. Bilgisayarda tesadüfen gördük de biraz duyulmaya başladı. Ne kimse yazıyor, ne kimse tartışıyor, dert edinen yok. Halbuki, bu kadar önemli bir karar..., Türk'ü tarihten silecek karar, sessiz sadâsız alınıyor. Şimdi bunlardan bir tanesi anlaşıldığı zaman, herhangi bir memlekette yüz binlerce ahali, en az yapacakları şeyronu yapanlara faks yağdırmaktır, telefon, elektronik posta yağdırmaktır...Bu bile yeter. Çünkü bunlar korkak adamlardır. Bunlar karanlıklarda dolaşırlar. Işık vurduğu anda saklanacak delik ararlar. Bunların gücü kendilerinden, kendi gönüllerinden, kendi inançlarından, kendi şahsiyetlerinden gelmiyor. Bunların görünen gücü yüzlerine takılan maskelerden gelmektedir. O maskelere de kanmayın. O maskelerin kimisi sol pozundadır, kimisi milliyetçi pozundadır, kimisi dinci pozunda, kimisi Atatürkçü pozundadır; Türkiye'de her şeyin sahtesi vardır. Herşeyin sahtesi Amerika'nın, İngiliz'in "kültür mühendisliği"

dediğim oyunlan ile türettilmiştir. Ama hepsinin hakikisi de vardır. Hakikiler süründürülse bile, iş

başına getirilmese bile onlardan çok vardır! Bunu unutmayın!

Oyunlara Dikkat!

Biz bunları bağıra çağıra anlatırız, her yerde anlatırız. Mini mırıl da anlatırız, bağırarak da anlatırız. Yazarız çizeriz de.:. Sonra oradan biri çıkar, böyle hamamdan yeni çıkmış gibi, pembe yüzlü, İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nden olduğu belli, bir zat çıkar, "Aman efendim, Oktay Bey, ben size katılıyorum ama, virgül...Yani çocuklarımız İngilizce öğrenmesin mi?" der! Be adam, bir kere, herkesin İngilizce öğrenmesiyle adam mı olunur?! Eğer İngilizce bilinmesiyle adam olunuyorsa, Amerika'da tarzanca, 250 kelime İngilizce bilen, ama perişan durumda yüz binlerce gariban zenci var. Yazık. Ne haldeler? O zaman onlan da getir, burada, İngilizce biliyor diye ortaya çıkar.

Ha, yabancı dilleri bilmek faydalıdır. Aynca zevklidir. Ben çok severim. Her gittiğim ülkenin dilini biraz öğrenirim. Bayılırım. Yeni bir ufuk açılır. Bizde bir takım lâflar vardır. Dikkat edin, bunlar oyundur. "Bir dil bilen l kişi, iki dil bilen 2 kişi" derler, "sen niye yabancı dile karşısın?"

derler. Hayır kardeşim, ben, isteyenin, ihtiyacı olanın, gereken yabancı dilleri bilmesine karşı falan değilim elbette.

Yabancı dilleri öğrenmek başka, Türk Milleti'ne Türkçe'yi unutturmak başka.

"Bir dil bilen l kişi, iki dil bilen 2 kişi", öyle mi? Bunu diyene, size de tavsiyem, şöyle deyin: Soru: Peki, ülkesinin resmî dilini, çoğunluğunun ana dilini bilmeyen kaç kişidir? Neyin nesidir?!!

Cevap: Düşünebileceğim en büyük küfrü hak edendir.

Burada hanımefendiler var, kendimi zor tutuyorum, yoksa çok ağır konuşacağım. Tamamlayalım mı cümlenin sonunu? Adam ana dilini bilmiyor, tarzanca biliyorum diye ortalığa çıkıp bir de kasılıyor.. İnsaf yani. Buna Almanca'da "Hoşça kal" anlamına gelen "çüş" derler!

50 senedir İngilizAmerikan oyunları ile ve bunların buradaki yardakçıları, satılmışları, kimisi o kılıkta, kimisi bu kılıkta, etki ajanı adamlar tarafından bu işler körüklendi ve milletin beyni yıkandı. Aynı Ruslar'm Azerbaycan'da, Özbekistan'da yaptığı gibi... Millet işi gücü bıraktı, kaymakamı, susu busu hepsi, milletvekili, falanı filanı, İngilizce kursuna gidiyor. Adam bir iki yıl mesleği bırakıyor. Adam fizik alanında doçent olmuş...Keman çalmak gibi bir şeydir, matematik, fizik...Bunları bir ay bıraktın mı, gacurgucur etmeye başlar. Bunu iki sene bırakıyor, neymiş

efendim, İngilizce kursuna gidilecekmiş, İngilizce sınavını geçmeden doçent olamazmış. Öbürü terfi edemezmiş...İnsaf! Sen önce kendi mesleğini bil! Sen matematik biliyor musun? Bilim dili İngilizce falan değildir, bu zıpırın dilinden bilim dili mi

olur! Bilim dili matematiktir. Eğer bilim diline yakın bir dil aranıyorsa, bu Türkçe'dir. Bunu, bütün dilbilimcileri itiraf ediyor artık. Matematiğini, bilgisayarını öğren, her sahada ilerlersin.

Program yazmayı öğren, tarihini öğren, batıyı öğren, doğuyu öğren, nerede ne iş yapacaksan oranın dilini öğren!

Çin

Şimdi Çin koskoca bir kuvvet olarak yavaş yavaş, sessizce ortaya çıkmaktadır. Türkiye'de Çince bilen kaç kişi var? Bunlarla iş yapacaksın. Amerika en büyük kuvvetmiş(!). O kendi kendine öyle

diyor. "Sovyetleri hatırdım, şimdi bir tek ben kaldım" diyor Zaten öyle diyen hep batar. O da içinden çöküyor. Arada Çin almış başını sessiz sedasız gitmektedir. Adamlar teknolojide ilerliyor, son sürat çalışıyorlar. Duman attırıyorlar ortalığa...Bizim Çin'le eninde sonunda ahşverişimiz olacak. Çince bilen uzmanlar yetiştir. [Soykırıma uğratılmakta olan Uygur kardeşlerimizi de unutma. Nerde hani insan haklan?].

Güney Amerika

Koskoca Güney Amerika var. Milyonlarca insan, büyük bir pazar...Hepsi İspanyolca konuşur, İngilizce'yi hiç takmazlar. Oralarla iş yapalım. İspanyolca bilen uzmanlar, tercüman yetiştirelim.

OrtaDoğu, Türk Dünyası, ve illâ Avrupa Birliği'ne "üye adayı"

Ortadoğu... Koskoca Ortadoğu duruyor, bütün kaynaklar, bütün pazar yeri orada; koskoca Türk Dünyası duruyor, bütün kaynaklar orada, sen bütün bu imkanların ortasında oturuyorsun, hepsiyle de tarihikültürel bağların var, bunlar dururken birileri diyor ki, illâ Avrupa Birliği... Ben 40

senedir bu lâfi duyuyorum: "Avrupa Birliği'ne gireceğiz de gireceğiz". Ama ben hiç bir başkanın TV'ye çıkıp da, niye gireceğiz, faydası ne olacak, zararı ne olacak, anlattığını duymadım.. Böyle şey olur mu? Bizim kadar önünde büyük firsatlanimkânlan olan bir millet daha yok. Asya'nın, Avrupa'nın, Ortadoğu'nun, Türk Dünyası'nın göbeğindeyiz. Hepsi ile bir şeyler yapacak durumdayız. Milletimiz de beceriklidir. Yani bir çok engellere rağmen bu millet bir sürü işler beceriyor. Bakın 40 yıldır kalkınmamız inanılacak gibi değil, millet bunu kendi kendine yapıyor, engellemelere rağmen... Bu da var. Her şey var. Birileri, gırtlağımıza basıyor, "Dur bakalım yapma, ben seni Avrupa Birliği'ne "üye adayı" yapacağım, oranın kölesi edeceğim. Seni bin parçaya ayırayım. Ondan sonra oraya sokayım".

Yabancı Dil Öğrenmenin Yolu

Yabancı dil öğretiminin her ülkede bir usulü var. Yabancı dil, yabancı dil dersinde öğrenilir. Belli bir uzmanlık dalıdır, bunun öğretmeni bu şekilde yetiştirilir. Orada haftada 10 saat derse gidersin.

Ben de öyle öğrendim. Allah'a şükür Türkiye'de hiçbir yabancı dille eğitim görmedim.

Bakın, şimdiye kadar bu memlekette, hatta teklif ettikleri zaman vaktiyle ODTÜ'de, Boğaziçi'nde, Yıldız'da "şu semineri İngilizce yapıverir misiniz hocam, şu dersi İngilizce veriver"

dedikleri zaman, dedim ki, "Allah korusun! Ben bir Türk çocuğuna, bir Türk okulunda, bir Türk olarak İngilizce konuşacağım ha! Siz ne yaparsanız yapın, ben o kadar şerefsiz değilim!"

(Yabancılarla, yabancı dilden konuşursun başka.)

Bakın bir daha söylüyorum, milletimizin yakın gelecekteki akıbeti, tarihte kalıp kalmayacağı, buradaki milyonlarca insanın katliama uğrayıp uğramayacağı, Filistin'deki gibi evinden barkından olup olmayacağı bu mesele ile ilgilidir. Onun için bunu anlatıyorum. Bir daha söylüyorum. Yabancı dil, yabancı dil dersinde, yabancı dil kursunda öğretilir. Aklı başında hiçbir ülkede yabancı dil, kendi dilini bırakıp ta bütün dersleri başka bir dilden anlatmak suretiyle öğretilmez, bunu bilesiniz! Böyle

okulları kuranlar, buna âlet olanlar, buna çocuğunu gönderenler, bunların hepsi, (bilmiyorduk diyorsanız şimdi biliyorsunuz.) bu millete ve kendine ihanet etmektedirler. Bu, milletin istikbaliyle oynamak demektir. Ayağınızı denk alın!

Her ülkede yabancı dil öğretiliyor, gayet de iyi öğretiliyor. Bize gelince...Matematiksel olarak iki çözüm çıkıyor, bu denklemden...Biri: Ya biz dünyanın öyle akıllı bir milletiyiz ki, kimsenin Batı'daDoğu'da akıl edemediği, yabancı dil öğretmenin en dehşet bir yöntemini keşfettik AVRUPA BİRLİĞİ'NE NE DEMELİYİZ?.

Yıllardır Avrupa'sı, Amerika'sı bastırıyor: "Kıbrıs Sorunu" diyor; "Ege Sorunu" diyor; (sözde)

"Kürt Sorunu" diyor. Bizde de birileri yıllardır, gelenin gidenin önünde ezilip büzülüyor;

"Afedersiniz efendim", "Özür dileriz efendim", "Ödevimizi yaparız efendim" diyorlar. Otuz küsur yıldır bendeniz ise, naçizane diyorum ki: "Bu tavrı takındığınız takdirde, ne kadar haklı olsanız, dâvayı baştan kaybedersiniz." Takınılacak tavır tamamiyle başkadır: Türkiye'nin "Kıbrıs Sorunu" yoktur. Türkiye'nin Yunanistan'la, babamın memleketi Batı Trakya Sorunu vardır. TV'den yeni öğrendik: Batı Trakya'nın (Batı Paşaeli'nin) kuzey Türk köyleri meğer 67 yıldır birer tehcir kampı, birer hapishane imiş. Içerdekiler köy dışına ancak özel tezkereyle çıkabiliyor, kimse bu, tel örgüyle çevrili, köylere giremiyormuş.

Dahası var:

1) Gümülcine'de, Yunanlılar, daha yeni 6000 dönüm Türk topraklarını, kirazlıkları istimlâk etmişler; Köylülerin kiraz toplamalarına bile fırsat vermeden ağaçlan söküp atmışlar; üstelik paralarını da ödememişler.

2) Lozan'da kabul edilmiş Türk haklarını Yunanlılar tanımamakta, andlaşmayı ihlâl etmeye devam etmekteler. Türkler başkanlarını, yerel yöneticilerini seçmekten, Türk okulları açmaktan men edilmektedir.

Türkiye'nin "EgeSorunu"yoktur; Yunanistan'ın Lozan 'a rağmen adaları askerî üs hâline getirme sorunu vardır.

Türkiye'nin "Kürt Sorunu" yoktur. Türkiye'nin Kerkük Türkmenleri Sorunu vardır.

Avrupa'ya gelince:

Türkiye'ye "insan haklan" dersi vereceğine, Avrupa önce Bosna'da, Cezayir'de, Kosova'da yaptırdığı katliâmların hesabını vermelidir.

Batı ülkeleri, sözde "Ermeni soykırımı"nı değil, Ermenilerin Azerbaycan/Karabağ'da daha yeni yaptıkları gerçek soykırımı gündeme getirmelidirler. Ama tabii, böyle hakkanî ve dürüst davranışları, bağnaz, haçlı kafalı, üstü cilâlı, altı hunhar ve barbar Batı'dan beklemek safdillik olur. Türkiye'de, Batının gerçek yüzünü görmek istemeyenler veya bilip te kasden göstermeyenler, Türk'ün her şeyine her gün köşe yazılarında hakaret eden dıştan ayarlı basınyayının çığırtkanları, İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin devamı gizli cemiyetlerin (onların da uzantısı açık, ama gayeleri gizli, uçları dışarıda

derneklerin) üyeleridirler. Etkin ve yaygın 5. kol.

Avrupa, Amerika her bastırdığında, cevaben, onların karşısına kibarca bu sorunları çıkarmalıyız.

Bu dertlerimizi her firsatta dünya kamuoyunda tutmalıyız.

Merak etmeyin, bir şey olmaz; "dostumuz" Amerika, aşkından yanıp tutuştuğumuz, içi geçmiş

eski dilber Avrupa bize küsmez.. Biz onlara daha çok lâzımız. Haysiyetimiz / onurumuzla Türk'ün hakkını savunduğumuz zaman dünyadaki itibârımız artacak, bizimle işbirliği için onlar bize yalvaracaktır.

TÜRKİYE ve TÜRK DÜNYASI ÜZERİNDEKİ İÇTEN, DIŞTAN TEZGÂHLAR 1

H. Yılmaz: Hocam Ermeni meselesiyle iyice ayyuka çıkan Türkiye'nin dış ve iç baskılarla defterinin dürülmesi hâdisesi var. Evvelâ bu meselenin altını dolduralım da diğer meselelerimiz iyice anlaşılsın. ABD'de kıvılcımlanan, Fransa'da tutuşan alevi nasıl değerlendirebiliriz?

Prof. Dr. O. Sinanoğlu: Biliyorsunuz: Amerikan Meclisi'nde bu neredeyse kabul ediliyordu.Türkiye'de birileri çıktı dedi ki: "Efendim ABD'de seçimler olacak, işte bu Ermeni seçmenlerin oyunu almak için bu konuyu tekrar deşiyorlar." Tabii o zaman biz dedik ki: "Kimi uyutuyorsunuz? Bunları derken bir de Fransa'daki mesele karşımıza çıktı. Yahu koskoca Fransa 300 bin seçmenin oyuna tenezzül eder de bunu yapar mı? 270 milyonluk ABD'de de hakeza durum böyle. İçimizden birileri de çıkıp "Aman Efendim Amerika bizim dostumuz" gibi lâflar etmeye başladılar. Hani bizde bir deyim vardır: "Böyle dostun olduktan sonra düşmana ihtiyacın yoktur" gibisinden. Sonra Clinton, "temel çıkarlarımız icabı" diyerek meclisini durdurdu. Kimse, ABD'nin bu çıkarlarının neler olduğunu da sormadı. Bunlar hepsi uyutmadır. İşin gerçeği şöyle görünüyor:

Batı deyince, Rusya'sından bütün Avrupa'sı, bütün Amerika'sına kadar bizzat yaşayarak şunu gördüm ki: en üst seviyesinden sokaktaki garibanına kadar hepsinin kafasında tek bir şey vardır: İşte o hoşgörü diye ayak yapanları bile kurcalarsan bir de bakarsın ki, kafasında bir tek şey var:

"Endülüs'ü sildik, burası hâlâ duruyor". Bu saplantı âdeta bunların dinidir. Şu sıralar bu işi bitirmeye çalışıyorlar. Asırlardır kararlıdırlar. Yakın yıllara kadar dünya iki kutuplu yönlendirildiği için (Amerika ve Rusya) dengeye binaen, Türkiye'yi yerinde bırakmışlardı.

Sovyetler ortadan kalkınca bir kere Türkiye'ye eskisi gibi "güvenlik" açısından ihtiyaçları kalmadı. (Bu sözü 1993'te ABD elçisi Grossman'ın, Türkiye'ye geleceği sıra yaptığı bir konuşmada duydum.) Bir de Sovyetlerin dağılmasıyla, Türk dünyası ile Bir anda sıkı ilişkiler kurma imkânımız oluştu. Bundan müthiş bir telaşa kapıldı Batı. Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar Amerika'da, Avrupa'da kime: "Biz Türkler Asyalıyız; Asya'da şimdi bile Türkiye'dekinden fazla Türk var" desek inandıramazdık. "Oralarda Türk mü olur?" derlerdi. Onu bırak, Türkiye'de desek anlatamazdık.

Daha 60'larda Sovyet Bilimler Akademisi'nin, yani bilimci olarak, Amerika'dan davetlisi olarak gittik; meğer benim bilimsel kitapları Rusça'ya tercüme etmişler. Tüm Sovyet bilimcilerini topladılar; onlara, Atom fiziğiyle ilgili nazariyelerim hakkında konuşma yapmamı istediler.

Gittim ki, nereye varsam, Türkçe konuşanlara rastlıyorum. Moskova'da, Leningrad'la (şimdiki Petersburg) dolaşırken etrafta Türkler dikkatimi çekiyor. Tabii, ben onları, hem konuşmalarından, bazan da gözlerinden, yüzlerinden tanıyorum. Çünkü Batı insanının, Amerikalısı, Rus'u dâhil, suratında nur yoktur, gözlerinde yumuşaklık, insanlık yoktur. Okumuşu bile insana katil gibi bakar. Bizim insanımız farklı. Yanaştığımda boynuma sarılır, "Kardaş" deyip ağlarlardı.Biz bunları Türkiye'ye geldiğimizde anlattık. Kimse inanmıyor. "Yok canım, oralarda Türk falan kalmamıştır" diyorlar. Değil Batılıları, Türkiye'dekileri bile inandıramıyorduk. Üstelik bunları anlatmak âdeta suçtu. Biliyorsunuz bir ara Lenin'den sonra bir Türkistan Cumhuriyeti kuruldu.

Bunun ilk cumhurbaşkanını daha sonra Stalin sürgüne göndererek öldürtüyor. Türkistan Cumhuriyeti'ni lâğvedip yerine ayrı ayrı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri kuruyor. Her birine ayrı Kiril alfabesi verilip ayrı ayrı milliyetler oldukları telkini başlıyor. İşte o 1930'lu yıllardan 1990'lı yıllara kadar, yalnız Rusya'da değil, tüm Batı Dünyası'nda, oralarda müslüman Türk olduğu unutturuluyor. (Amerika, Avrupa da bu unutturmada ortaktır). Ama, daha o zamanlar gördüm ki, ABD'nin belli başlı üniversitelerinde devletin verdiği projelerle Türkistan üzerinde, Orta Asya üzerinde, devamlı araştırmalar yapılıyordu. Daha 50'li yıllarda bile.

Yani bu duruma gelineceğini tahminle ona göre planlama yapıyorlardı ?

Zaten böyle ülkelerde her konuda devamlı araştırma yapılır. Bunu şuna benzetirim: sen devamlı antrenmanlı olacaksın. Ortada daha maç falan yok, ama sen her gün idman yapacaksın. Bir gün diyecekler ki, şurada maç var, hemen gidip maçı oynayacaksın. Bu araştırmalar böyledir.

Dolayısıyla biz, Türkiye olarak, tabii hiç hazırlıklı değildik. Allah'tan birileri birazcık oralardan bahsediyordu; ancak bu da suç gibi bir şeydi. Her neyse bir anda ortaya Avrasya Türk devletleri, Türk Dünyası diye bir mesele gelince Batı son derece rahatsız oldu. Evvelâ Balkanları dağıttılar.

Baktılar ki her taraf Müslüman Türk devletleriyle dolacak, bu defa, Bosna Hersek, sonra Kosova'yı dağıttılar. (Allah korusun, sıra Makedonya'da). Ve bu çalışmaları hızlandırdılar.

Niye hızlandırdılar?

Asıl olan asırlardır bütün Batı'mn kafasında olan, "Endülüs'ü sildik, bu topraklarda Türkmüslüman lâfını bile bırakmayacağız." düşüncesini fiiliyata geçirmektir.

Buna Türkiye de dâhil tabii...

Bilhassa Türkiye üzerinde vardır. Niye Türkiye üzerinde vardır? Dikkat edersen başka müslüman ülkelerle de uğraşırlar da zaten çoğunu sömürge yapmışlar açık konuşalım, Araplardan pek fazla tedirgin olmazlar. Çünkü İslâm'ın koruyuculuğunu bin sene Cenabı Hakk Türk milletine nasip etmiştir. Batı, İslâm Dünyası'nın yeniden toparlanıp kendi kaderine kendisi hâkim olur duruma gelmesini olsa olsa Türklerin başarabileceğini biliyor. Türk Dünyası'nı da. Dolayısıyla Batı'nın derdi Türk iledir.

Türkiye ile çok uğraşıyorlar, değil mi?

Şimdi Türkiye öyle bir durumda ki, bir yanda bütün İslâm dünyası var, bir yanda Türk dünyası, ta

Japonya'ya kadar. Türk Dünyası'ndakilerin içinde komünizme rağmen Türk müslüman şuuruna sahip olanları hayli fazladır. Öbür yandan biz Avrupa ile de haşır neşir olabiliyoruz. Dünyaya bak: hem Asya, hem Ortadoğu, hem Avrupa. Hepsinde cirit atabilen böyle başka bir millet yok. Yani Allah bize öyle nimetler vermiş ki, biraz aklımızı başımıza alıp toparlanabilirsek dünyanın en büyük birkaç devletinden biri oluruz. Pek yakın tarihe dek öyleydik; gene oluruz. Bir taraftan Avrasya Türk dünyası ile ilişkilerimiz olacak, bir taraftan Avrupa ile, Uzak Doğu ile, hatta Güney Amerika ve Afrika ile ticaretimiz. Ayrıca İslâm ülkelerinin sömürgelikten kurtulması için gene biz ağabeylik yapacağız; başkası yapamaz bunu. Şimdi Batı bunlardan çok korkuyor. Batı gizil gücümüzü biliyor da, biz bilmiyoruz.

Öyleyse bu Ermeni, PKK meselesinin ardında hep bu korku ve Endülüs gerçeği yatıyor?

Batılı, Türklerin kendilerine güvendikleri zaman pek çok işi başardıklarını görüyor. İçerden engellemelere rağmen halk, bu millet, bir sürü iş becerdi. Hatta başka ülkelere işçi olarak gitti, işveren oldu. Onun için bu içerdeki ve dışarıdaki düşmanlar son derece endişe ediyorlar.

Dolayısıyla bu düşmanlar, adım adım, bilhassa son 50 yıldır hızlanarak, "Bu işi kökünden nasıl hâllederiz?" ile uğraşmışlardır.

Yıllarca haçlı seferleri yaptılar, bir türlü beceremediler bu işi; sonunda dediler ki: "Biz bu işi içinden hâlledeceğiz. Bunları içinden bozarsak, Türklük ve Müslümanlık şuuru bırakmazsak, ve nihayet birbirine düşürürsek, kim olduğunu, feleğini şaşırmış hâle getirirsek, dinini, tarih şuurunu yok edersek, o zaman bu işi biz rahatça hâllederiz." Bu plan yürümektedir Türkiye'de. Ve bu o kadar hızlı ve başarılı yürümüştür ki, diyorlar ki: "zaten 2001 yılının sonunda bu işi bitireceğiz.".

Bu tarih somut mu Hocam?

Oldukça. Bir kere, 67 yıl önce, gidişata bakarak, herhalde 56 seneye kadar "buranın işi bitirilme kıvamına geldi" diyecekler diye düşündüm. Diğer taraftan yurt dışına, özellikle ABD'ye gittiğimde dikkatimi çeken bir çok dinî TV kanalı görüyorum. Nasıldır bu kanallar biliyor musunuz? Günde 24 saat son derece koyu Hıristiyanlık propagandası yaparlar. Gayeleri de yüz binlerce ahâliden para toplamaktır. Çok zengin olurlar. Amerikan ahâlisinin çoğu cahildir. Cahil bırakılmıştır büyük çoğunluğu. Eğitim sistemi ve basınyayınıyla tam kara cahil bir şekilde bırakılırlar.. Bu ahâlinin kendisi de garibandır. Onların tepesinde de güdücü birkaç milyon insan var.. ABD'yi ABD yapan bunlardır. Kendilerinde olduğu gibi bütün sömürgelerinde de milletinden kopuk bir aydın sınıf oluşturmuşlardır. Türkiye'de de buna benzer bir durum görülüyor. Fakat Türkiye'de ben vaktiyle şuna dikkat ederdim: hani tahsil veya iktisadi olarak sözüm ona alt tabakaya doğru indikçe, yani gariban halka, köylüye falan indiğin zaman onlarda daha bir derinlik görürdüm. Yani o insanlarda daha derin bir kültür vardı. Çünkü biz Asyalıyız. Ve bizim binlerce senelik bir kültürümüz var. Bu kültür hâlâ bozulmamış halkta yaşıyor. Gerçi bu güzel tabakayı da bugünlerde bozuyorlar ki, en büyük tehlikede buradadır. "Üst" tabaka zaten çoklukla bozulmuştur. Amerika'da, Avrupa'da Türkiye'dekinin tam tersi bir durum gördüm: Oralarda üst tabaka bilgilidir, çalışkandır, yapıcıdır. Ama, aşağıya indikçe indikçe ahâli barbarlaşır, yabanileşir. Neden? Çünkü Batı'nın kültürü birkaç yüz seneliktir. İşte bunlar, barbar kavimlerin elektronik cihazları yapmayı öğrenmiş onu da devşirdikleri insanlar sayesinde yapmış

insanlarıdır. Fizik, kimya, cebir, tıp bizden geçmedir Batıya. Batıya bilimi, felsefeyi, insanlığı öğreten Osmanlı ve daha öncesi Selçuklu atalarımız, yâni müslüman Türk milletidir. İşte Batı bizden aldıkları ilimleri bize karşı güç oluşturmak için kullanıp güçlendikçe bizi ortadan kaldırmanın yollarını aramaya başlamıştır. Bu işe özellikle 1700 başlarında soyunmuşlar. Fiziki olarak Türklerle başa çıkmamız mümkün değil demişler. Onun için biz olsa olsa bunları içinden yıkabiliriz demişler. Araştırmışlar, bakmışlar ki Türk'ün kuvveti tasavvuftan, gelenek ve göreneklerinden, insanlık anlayışı gibi hasletlerden geliyor. Dolayısıyla biz bunları içinden bozarsak bu işi ancak öyle hâllederiz. Ne kadar sürer demiş İngiliz. "Biz, belki torunumuz da sonucu göremeyecek, ama biz ondan sonrası için çalışıyoruz" demiş. İngiliz bu planla Hicaz'da Vâhâbîlik gibi sahte bir mezhep kurdu. Şimdiki Suud kralları da bunların torunlarıdırlar..

Vâhâbîler ilk iş olarak Hicaz'da bulunan 300500 bin Türkü kestiler. (İngiliz Hindistan'da da sahte Ahmedî mezhebini kurdu).

Bunlar çözülmemiz için işin tarihi başlangıçları. Bunun yan sıra Türk eğitim sisteminin, dilinin, ahlâki kuralların yozlaştırılması gibi çalışmalar var. Buraları değerlendirir misiniz?

Bu faaliyet az evvel dediğimiz gibi 1700'lerda alevleniyor. Ondan sonra biliyorsunuz, 1838'de İngilizler dünyanın küreselleştiğine dair bir edebiyatla ve Osmanlı İmparatorluğu içerisindeki bazı idarecileri satın alarak Gümrük Birliği anlaşması imzalattılar. İngiliz mallan Türkiye'ye doldu. O zamanlar Ankara'nın nüfusu 90 bin civarındaymış, büyük bir el dokuma sanayii varmış

ki, dünyaca meşhur kumaşlar üretilirmiş. Bu anlaşmadan 1015 yıl sonra Ankara'nın nüfusu 30

bine düşmüş. Dokuma sanayiimiz ölmüş. Ardından Tanzimat Fermanı ile, köşe başlarındaki bazı adamların da gayretleriyle çözülme başladı. Fransa'ya rasgele, amaçsız öğrenci gönderilip sahte sömürge aydınları yetiştirildi. Bu "aydınlar"aralarında Fransızca konuşmaya başlamış. Nitekim bana bir Japon uzman birkaç yıl önce şöyle dedi: "1860'larda Osmanlı Devleti dünyanın en büyük devletlerinden biriydi ve de dağılacağı falan da ihtimal dâhilinde değildi. Bir takım sorunları vardı ama dağılacağı ihtimali yoktu. O dönemde Japonya'dan resmi görevli birisi İstanbul'a geliyor. Ve bakıyor ki bu tatlı su monşerleri, bu sahte aydınlar aralarında Fransızca konuşuyorlar; tabii şaşırıp kalıyor. Japon hükümetine bir rapor yazıyor, "Bu Osmanlı aydınları aralarında Fransızca konuşmaya başlamış; manzara odur ki, burası yakında dağılacak". Yıl 1860. Bunu bana aktaran Türkiyat uzmanı Japon, Türkiye için ağlayarak, "Bak" dedi "şimdi de sizin ülkeniz İngilizce'den dağılacak". Ha şu da var: O zamanki monşerlerin Fransızca konuşma modası Türk halka, tabana kadar inmemişti. Ve, Tunus'un aksine biz paçayı Fransız'dan kurtardık. Ama şimdi, öz dilini bırakıp kendini İngiliz zannetme hastalığı tabana kadar indirilmiştir. İstiklâl savaşı yaptık ve memleketin bir kısmını kurtardık. Ondan sonra son 50 yıldır Amerika'sı, İngiliz'i ve buradaki yardakçıları, gizli cemiyet üyeleriyle bu işi tabana doğru yaymaya başlamışlardır. Nasıl oluyor? Anadolu'nun kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabasında bakıyorsun bir kahvehane, bir de bakkal dükkanı. Adam ikisinin de üstüne İngilizce isim yazmış. Milleti bu hâle düşürdüler. Bu hava millete kasten verildi. Bir takım yalanlarla yutturuldu.

Türk milletini nasıl tarif edersiniz?

Bir kere Türk milleti denilince ben şunu anlıyorum: Türkiye Cumhuriyeti sınırları içersinde olan

herkes Türk milletidir. Türkçe konuşan, Türk kültürüne vâkıf herkes Türk milletidir. Ayrıca dünyanın birçok yerinde "Türk" ve "Müslüman" sözcükleri eş anlamda kullanılıyor. Bizde de öyleydi.

Niye? Bizde değişen ne oldu?

Bakın bu çok önemli bir mesele. Şimdi şunu demek istiyorum. Üç kıtada en az 10 bin yıl cirit atmış olan ve her türlü kültürel faaliyette bulunmuş insanlar başka ahalilerle fizîken karışmazlarsa ayıp. Zaten saf kan diye bir millet yoktur dünyada. Meselâ bu ahmak Naziler, "saf Cermen ırkı" diye bir şey çıkarmışlardı. Şimdi Almanya'ya gittiğimde görüyorum: Özellikle Bavyera'daki Almanların ağırlığının gözleri hafif çekik, elmacık kemikleri çıkıktır. Bunlar Hunların torunlarıdır. Hunlarla karışmış. İki bin sene evvelini kurcalasan Türk çıkar altından.

Onun için ırkçılık bir safsatadır. Biz "Türk milleti" dediğimiz zaman biyolojik değil, "kültürel genler"den bahsediyoruz. Ayrıca Atatürk yalnızca "Ne Mutlu Türküm diyene" dememiş, sözün baş tarafını kesmişler. Aslında: "Türk demek Türkçe demektir, ne mutlu Türküm diyene" demiş.

Bu ülkenin bütünlüğü için, ortak gayelere yürümemiz için bir resmî dili vardır. Türkiye'mizde de bu, Elhamdülillah, Türkçe'dir. Türkçe deyince ayrım yapmamalıyız. "Osmanlıca"sı da, "öz Türkçesi"si de hepsi Türkçe'dir.

Bugünlerde bir "parlamenter"" muhabbeti almış başını gidiyor. Bu vaziyet nedir?

Bu feci bir vaziyet. Eskiden bunlara "mebus" denirdi. Sonra "milletvekili" oldular. Şimdi son zamanlarda, üçbeş yıldır, bir de bakıyorsunuz televizyona çıkıp "biz parlamenterler",

"parlamento" laflarıyla kendilerine sözde Avrupalı süsü veriyorlar. Şimdi biz diyoruz ki, bu kelimelerin Latince, İtalyanca kökeni "boş lâf üreten" mânâsına gelir. "Parlamento" da, "boş lâf üretilen yer" mânâsına gelir. Kendilerine bu kelimeleri uygun görüp Avrupalı havalarına girenleri uyarıyorum: Bu millet boş lâf üretenleri değil, vekillerini bekliyor. "Protokol" kelimesini de böyle bir özentiyle kullanıyorlar. Bunun karşılığı "teşrifat"tır. Osmanlı divanını çağrıştırıyor ve ne kadar zengin bir kelime. Ayrıca bu "Ambulanslar"ın önünde eskiden"Cankurtaran" yazardı. Son yıllarda birden bire büyük bir özentiyle "Ambulans" yazılmaya başlandı. Ondan sonra da

"Ambulance" yazmaya başladılar. Yahu ne oluyor? Bunlar da nereden çıktı? Bizdeki

"cankurtaran"in mânâsı belli, açık. Ancak "ambulans" m İngilizce / Lâtince kökeninde mânâsı

"ambulatore" yani "dolaşmak" demektir. Ben de diyorum ki, münasip değiştirmişler adını; çünkü bu trafik keşmekeşinde değil hayat kurtarmak ancak dolaşılır.

Dil üzerinden yaptıkları yozlaşmayla milleti bu hâle nasıl getirdiler?..

Şimdi bunun en baş sebebi tarih boyunca nedir? Milletin dilini unutturmaktır. Soy sop karışıklığı önemli değildir;önemli olan "kültür genleri"dir; kültür kalıtımı/ irsiyetidir. Bak, en az 10 bin sene dünyanın birçok yerinde yurt tutmuş olan Türkler ırk olarak çoğu kez birbirine benzemez. Ancak bir takım kültür unsurları devam etmiştir. Ben buna "kültür genleri" ismini taktım. Bunları yok edersen o milletin adını tarihten siliyorsun. Adamların derdi buralarda TürkMüslüman lâfzı bırakmamak. Şimdi

bir ülkede oranın çoğunluğunun kullandığı resmi dil yerine eğitimini ana okulundan itibaren yabancı dille yapmaya başladığından bir nesil sonra, o millet dilini unutuyor.

Dilini unutunca ne olur?. Şimdi "Dilini unutursa unutsun, Müslümanlığını unutmasın" diyenler çıkabilir. Onlara derim ki: "Dil gönlü yüzdüren gemidir". Dil giderse gönül de gider. Gönül giderse din iman da gider. Onun ancak İngiliz'in istediği türü kalır. Ve nitekim bu da yapılmaktadır.

Hocam dikkatimi çekti: İngiliz'leri bu faaliyetlerin faili olarak görüyorsunuz. Ya Amerika?

Bu oyunları en çok İngiliz yapıyordu Türkiye'de. Fransız da yapmaya çalıştı, ama üstünlüğü İngilizlere kaptırdı. Sonra 45'ten itibaren eğitim sistemi ABD'lilere teslim edilmiş.

Türk Eğitim Sistemi mi?

Evet, bir anlaşmayla teslim edilmiş. Bunun belgesi de var. Sayın Metin Aydoğan yazdı.

Kim yapmış?

İsmet Paşa Amerikalılarla anlaşma yapmış. Demişler ki: Milli Eğitim Bakanlığında 8 kişilik bir kurul olacak: Dördü Türk, dördü de Amerikalı. Ama dört Amerikalıdan biri Amerikan elçisi ve onun oyu iki sayılıyor. 1945'den beri onların marifetleriyle Türk Eğitim sistemi dünyanın en rezil eğitim sistemine dönüştürüldü. Diğer bir ifadeyle eğitimsizleştirme sistemi geldi.

Bu anlaşmadan sonra ne oldu?

Evet, "plan" adım adım yürüdü. Gönül dedik ya, bu dil gidince senin dinin imanın da gider.

İngiliz'in içimize karıştırdığı sahte mezhepler türünden bir "müslüman" olursun. Sonunda iman da gider. Ve nitekim, yabancı dille eğitim hızlandıkça yabancı dil öğrenme ayrı meseledirkafalar sömürgeleşir, gönüllü köleler yetişir. Ayrıca "dünyanın dili İngilizce oluyor" gibi söylentiler yalandır. Avrupa'da İngiltere dışında nerede İngilizce konuşuluyor? Güney Amerika'nın, eski Sovyetlerin, Çin'in, Japonya'nın neresinde görüyorsunuz? Yalandır ve Türkiye'ye yutturulmuştur.

Tıpkı Fransızların Cezayir'e, Tunus'a "dünyanın dili Fransızca oluyor" yalanını yutturdukları gibi.

Sonunda bu ülkeler öz dilleri Arapça'yı unutmuşlardır.

2 Bkz: Metin Aydoğan, "Bitmeyen Oyun ve Türkiye'yi Bekleyen Tehlikeler", Otopsi Yayınevi.

Ancak, geçenlerde müslüman ülkeler arası dini bir toplantıya katıldım. Orada tebliğler İngilizce verildi...

Dünya dili İngilizce oldu diye bir şey yok. Diplomaside, ticarette kullanılan hafifletilmiş bir dil olur. Buna "lingua franca" derler. Ben buna "telegraf dili" diyorum. Bu dil 45'li yıllara kadar Fransızca idi. Harpten sonra bir tek Amerika kaldığı için ortada, bu, İngilizce oldu. Yani, kimde kuvvet varsa onun dili ikinci dil olur. Ama anadili yerine geçmez. Bir de ortada kavram karışıklığı var: Herkes kendi diline daha fazla sahip şimdi. Yani herkes kendi dilini kaldırıp atıp ta İngilizce aldı diye bir şey yok.

Hani böyle ticaret ve diplomaside telegrafik, sulandırılmış bir dil vardır. Belki yakında bu Çince olur. Hiç belli olmaz bu iş. Amerika zaten içinden gidiyor. Rusya da çöktü. Eğer dersleri bu tarzan İngilizcesiyle verirsen bu işin sonu ne olur? Yani ben şimdi sana fiziğin derin kavramlarını, öğrenmekte olduğun yabancı bir dilde anlatsam anlaman mümkün müdür? Nitekim Batı bunun için yabancı dille eğitimi kakışlıyor. "Sen İngilizce öğren de adam ol" diye yapmıyor herhalde. Senin kafanı çalışamaz hâle getirmek için yapıyor bunu. Düşünemez hâle getirecek. Nitekim bu iş (1953'ten itibaren) başladığından beri Türkiye'de düşünebilen insan çok az kalmıştır. İnsanlar düşünemiyor. Bir de dershane olayı. Dershanelerde çocuklar sınav geçme yöntemlerim ezberliyorlar. Doktora seviyesindeki öğrencilere bakıyorsun adamlar iki şeyi yan yana koyup bir netice çıkaramıyor. Bir de, bu telegraf dili sadece acenta kafalı, Batı'nın mallarının pazarlamasını yapanlara yarar. Ayrıca, "turizm" yâni "gezim" ayağına Türk yer isimlerimiziyabancı dile çevirip sonunda vatan topraklarını yabancılara peşkeş çeken kafa oluşturur.

Hocam, bilişim teknolojileri yeni gelirken, ingilizce terimleri Türkçe 'ye çevirmemiz gerekmez mi?..

Elma (Apple), Mikrosoft gibi şirketler bile programlarını pazarlarken Türkçe'ye çevirdiler. Ve güzel Türkçe'yle çevirdiler. Ama ne oluyor da, bu "Anatolia" liselerinde yani Türk'e yaptırılan yerli misyoner okullarında çocuklar bunların İngilizce'sini kullanıyor? Adamlar Türkiye'de satması için programlarını Türkçe'ye çeviriyorlar, Anatolia liselerinde, bilmem ne kolejlerinde ise birileri çocuklara İngilizcelerini aldırıyor. Kim aldırıyor? İçerdeki mankurtlar aldırıyor. İçinden yabancılaşmamış olanın dili de temiz olur.

Yani Gaspıralı İsmail'in meşhur sözünü bir an önce bina etmemiz lazım: "dilde, din de, ülkü de birlik"..

Burada bir gazete, kitap çıktığı zaman bütün Türk Dünyası'nda okunabildiğim düşünün; bu eserlerin 250 milyon insana^ gittiğini düşünün. Osmanlı'daki gibi büyük bir millet olmaya sadece bu yeter... Şimdi tutmuşlar Amerika'nın kurdurduğu Boğaziçi "Bosphorus" Üniversitesi'nde, Türk Tarihi, Türk Edebiyatı bile İngiliz'in kitabından İngilizce olarak okutuluyor. Kepazeliğe bak. Bu ne demektir? Senin baş düşmanın olan İngiliz'in ağzından kendi tarihini öğreniyorsun. Sen de onun gibi düşünüp kendi milletine düşman oluyorsun demektir. Daha başka ne yapılıyor?

Uluslararası toplantı düzenleniyor, konu ne biliyor musunuz? İstanbul'u tekrar nasıl Bizans yaparız. Sultan Ahmet Camii'ni nasıl kaldırıp yerine Bizans Hipodrumunu inşa ederiz. Bunlar konuşuluyor Boğaziçi Üniversitesinde. İşte sonuç budur. Ayrıca bunlar olurken kendi tarihine, diline, inanışlarına düşman olan, onu bilmeyen ve hor gören Batılı gibi olmaya çalışan boş kafalı ama kendini çağdaş zanneden bir takım insanlar türüyor. Neticede Türkiye'de ve Türk Dünyası'nda Hıristiyan misyonerler cirit atıyor ve yüzlerce ahâli Hıristiyan yapılmaktadır.

Müstemlekeciliğin en büyük araçlarından biri ve en önemlisidir bu faaliyetler. Rusya'da bile geçen sene bu misyoner faaliyetleri yasaklandı. Niye Türkiye'de yasaklanmıyor? Hani burası lâikti, dini faaliyetler yasaktı. Dine mi, yoksa Müslümanlığa mı karşılar, açık söylesinler. İş

Müslümanlık olunca "irtica" feryadı. Bu lâf ta Amerika'dan çıktı. Komünizm çökünce 1992'de, onun yerine "Yeşil Tehlike"yi icat ettiler biliyorsunuz.

Niye böyle bir düşman ilân ettiler?

Amerika'ya daima bir öcü lâzımdır. Harp sanayiini çalıştırmak ve ortalığı birbirine karıştırmak için. CIA'da bunu itiraf etti zaten. Rusya'nın bu derece tehlike olmadığını onlar da biliyorlarmış

meğer. Tehlikeymiş gibi gösterip mazlum milletlere silah satarak birbirine düşürdüler. Amerika sadece iki şey üretir: Biri silah, ve bunu satacak yerler icat eder, her tarafta bir takım ufak harpler, iç harpler çıkarır. Fransa, İngiltere, Rusya da bunu yapıyor. En çok Amerika yapıyor. ABD'nin ürettiği ikinci şey filim. Bunun içine televizyon dizisi, pop müziği, sinema da dâhil. Aslında bu

"filim" öbüründen daha güçlü bir silahtır. Çünkü milletin beynini ve gönlünü mahveder. Bunları üretir başka bir şey üretmez. Bunları satmak için de bir öcü icat eder. Bunun da bir mühendisliği var. Avrupa, Haçlı kafasından dolayı müslüman Türklere son derece düşmandır. Amerika'da o derece bir durum yoktu. Çünkü cahil bir millettirler de ondan. Orada pek kimse farkında değildi bu işlerin. Ancak 92' yılından sonra basınyayın organlarıyla bir anda "müslüman eşittir fündamentalist" (bu lâfı da onlar icat etti) ve "o da eşittir terörist" formülü kamuoyunun beynine yerleştiriliverdi. Orada bulunan ahâli Müslümanım demeye korkar oldu. Bu durumu orada görünce, kendi kendime bak şimdi Türkiye'de neler olacak dedim. Orada okuduğum Türkiye'de çalışmış bir casusun 1970'lerde yazdığı romanda diyor ki casus: "Türklerin aslında hepsi milliyetçidir. Kurcalarsan komünisti bile milliyetçi çıkar. Onun için bunları parayla falan satın alamazsın. [Tabii şimdi farklı O.S.] Bunları, diyor, bize çalıştırmanın, en uygun yolu, onu, milletine, vatanına hayırlı bir iş yaptığına inandırarak yaptırmaktır" diyor. İşte bunlar

"fündamentalist" diye bastırırken birileri de çıkıp "cumhuriyet elden gidiyor" diye milletine hizmet ettiğini zannederek sâfiyâne kullanılıyorlar. Burada bize düşün görev, yabancılardan aldığımız aldatmaca istihbaratla değil; kendi öz değerlerimizi koruyacak biçimde davranmaktır.

Öyle olmalı ki, herhangi bir kışkırtmaya ve içerden göçertilmeye maruz kalmayalım. Bunu yaparken de kandırılmış insanlara hakikatleri ve delilleri göstermeliyiz. Yöneticiler halkı yanına almalıdır, karşısına değil.

FRANSA, İNGİLTERE, AMERİKA, RUSYA İŞGAL ETTİĞİ ÜLKEDE NE YAPAR?

Fransa'da, daha önce Amerika Birleşik Devletleri'nde gündeme gelen, daha da birkaç ülkede gelmekte ve gelecek olan sözde Ermeni soykırımı yasa tasarıları, içerden ve dışardan Türk düşmanlarının yürütmekte olduğu Türkiye'nin tasfiyesi, hattâ ve hattâ Türk adının tarihten silinmesi plânının son perdesi oynanırken, buna, uluslararası bir kılıf uydurma hazırlıklarıdır.

Kimse çıkıp ta bu milleti uyutmasın: Yok, Fransa'da seçim varmış da, Ermeni seçmenin oyunu almak içinmişmiş! Bre insaf! Koskoca Fransa 300.000 oy için böyle bir saçmalık yapar mı? Daha önce A.B.D. için de, içimizdeki ayarlı takımından birileri benzer lâflar etmişti. Ama artık Türk Milleti'ni uyutmak zorlaşıyor. Onun için de baskılar artıyor.

Çare, elbette her yapılan alçaklığa son dakikada yarım ağız tepki göstermek, "kınamak" değildir.

Gülerler adama. Yıllardır, daha kimse bize sataşmadan, bizim kendi dâvalarımızı dünya kamuoyunda

sürekli gündeme getirmemiz, Türkiye'de Ermenilerin yaptığı sayısız hunharlıklar, katliamlar için yapanların cezalandırılmasını (ki çoğu hayatta, başka ülkelerde idiler), soyundan sopundan tazminat alınmasını istememiz gerekirdi. Daha yakın yıllarda Fransa'da, çeşitli ülkelerde elçilerimizi öldürenleri barındıran, üstelik de utanmadan ikide bir bize insan haklan dersi vermeğe kalkışan bu uygarlık, insanlık fukarası Batı ülkelerine yıllardır niye dayatmadık?

Yoksa, dayatması gereken yetkililerin, Türkiye'nin çıkarları, ve de onuru, hem de Türk'ün geleceği gibi bir kaygıları mı yoktu? Nasıl olsun ki, 50 yıldır çoğu, "küçük Amerikacı" (yâni Amerika mandacısı), Avrupa Birliği bahanesi ile Türk'ü eritme yanlısı, "yeni dünya düzenci", İngiliz Muhipleri Cemiyeti'hin devamı, ucu, ipleri dışarıda gizli cemiyetlerin, lami cimi yok, Batı'nın 5. kolunun, üyeleri değil miydi? Türkiye, Azerbaycan, Musul Kerkük, Batı Trakya, Bosna, Kosova'daki Türklerin haklarını koruyacaklarına, ne yaptılar? Belki unutmayanlar, belki bilenler vardır, Van'da 500.000 kişilik Ermeni kasabası kurmağa kalktılar. Camileri Ortodoks kiliselerine çevirip Güney Kıbrıs Rum papazlarının bile davet edildiği âyinlere açmağa kalkıştılar. Bu milletin parasıyla ve devlet eliyle, iki taşı kalmamış Ermeni kiliselerini yeniden inşa edip sürekli âyinlere açtılar (Kayseri'de Ermeni bulamayıp dışarıdan yüzlerce Ermeni'yi bu iş

için taşıdılar), bin yıllık Türk yer isimlerini, çoğu da tarihî olmayan uydurma Yunan, Roma adlarına çevirdiler. Bunları hep "gezmen (turist) gelecek, para kazanacaksınız" diye milleti kandırarak yaptılar.

"Vatan elden gitmiş, gezmen gelmiş kaç para eder?" demediler, demezlerdi.

Allah korusun, düşman yurdumuzu resmen işgal etseydi ne yapacaktı? Elbette her işgal ettiği ülkede yaptığını, Türk'e daha da fazlasını, yapacaktı. Nelerdir bunlar? Hiç şaşmaz. Fransız'ı, İngiliz'i, Amerikalısı, Rus'u her işgal ettiği ülkede şunları yapmıştır: 1 Yer isimlerini yabancı isimlerle değiştirmek.

2 Eğitimi ülkenin kendi dili yerine yabancı dille yaptırmak, sonunda ülkenin resmi dilini Fransızca (İngilizce, Rusça ; sömürgeciye göre değişir) kılmak; ülkenin ulusal harsını, kimliğini hızla yok etmek.

3 Uyum içinde yaşamış olan azınlıkları, ya da etnik gurupları, önce çoğunluğa karşı kışkırtmak, sonra da çoğunluğun tepesine kilit noktalara, idarî mevkilere getirmek; onlar aracılığıyla ulusal birliği, bütünlüğü, kimliği yok etmek.

4 Topraklara el koymak; tek ürün yetiştirip alıp götürmek; sonunda böylece o milleti aç bırakmak; yerli ahaliyi vaktiyle kendinin olan topraklarda köle gibi çalıştırmak.

5 Arazisi büyük askerî üsler kurup sürekli bulundurduğu kuvvetleri, çıkardığı iç karışıklıkları desteklemede kullanmak; ulus ile komşuları arasında düşmanlık yaratmak; oralara ülkedeki üslerden harekât düzenlemek.

6 Ülke ile tarihî ve kültürel bağlan bulunan başka ülkeler arasında olması gereken her türlü münasebeti baltalamak.

7 Halkı fakirleştirip elindeki toprak ve gayrimenkulları yok pahasına sattırmak; (hattâ bunu yaparken yabancının emlâkçi şirketlerini kullanmak; aracının alacağı yüzdeyi bile yerliye bırakmamak).

8 Yabancıları getirip ülkenin topraklarına yerleştirmek (İngilizlerin Kıbrıs'ta, Rusların Kazakistan'da, Amerika'nın Havai'de yaptığı gibi); sonunda ülkenin insanını azınlık durumuna düşürmek.

9 Ülkenin kendi tarihî, kültürel mirasının âbidelerini yıkmak veya yıkılmağa mahkûm etmek, ama bir yandan da istilâcı/sömürgecinin kendi kültürüne yakın gördüğü arkeolojik kalıntıları ön plâna çıkarmak.

Bu meşum listedekilerin ne kadarı Türkiye'de son 50 yılda gerçekleşti, ve ne kadarı hızla gerçekleştirilme yolunda, okuyucu karar versin. Kimlerin, nasıl yaptığını da artık söylemeğe gerek yok.

FRANSA'YA NE YAPMALIYIZ..

Fransa ve diğer ülkelerin sözde Ermeni soykırımı tavırları karşısında Türkiye'nin tutumu, şu meşhur "kınamak" lâfından ibaret kalacağa benziyor. Bir iki ihale iptal edilse bile, bunun Fransa'yı fazla etkilemeyeceği belli. Ancak, Fransa'nın gerçekten canını yakıp, yaptığına bin pişman edecek bir şey var. Öyle bir şey ki, Türkiye'ye zaran dokunmayacağı gibi, bizi, Fransa'nın yüzyılı aşkın bir zamandır sürdürdüğü bir sömürgecilik oyunundan da kurtaracak. Ne mi?

Diyeyim:

Fransa, çoğunluğu Katolik Hıristiyan olan, kültür, dil, ve din emperyalizmini en koyu bir biçimde uygulamış bir ülkedir. Papazları, başörtülü rahibeleri, sağlık hizmeti veya eğitim getiriyoruz diye girerler. Kısa sürede bir ülkenin dilini unutturur, yerine Fransızca'yı mecburî dil, hattâ resmi dil yaparlar. Hâl böyle olunca, ahalinin Hıristiyanlaştırılması da çok kolaylaşır.

Osmanlı Türk Devleti'nden aldıkları Tunus ve Cezayir'de Arapça'yı nerdeyse tümüyle bitirmişlerdir. Fransız korkunç derecede Müslüman düşmanıdır. Dünyanın pek çok yerinde ise

"Müslüman" ve "Türk" sözcükleri eş anlamda kullanılır. Fransızların, Cezayir'de olsun, Vietnam'da olsun, yapmadıkları mezalim kalmamıştır. İki milyon şehit ve sözüm ona bağımsızlıktan sonra Cezayir'de (artık dolaylı yoldan) zulüm hâlâ sürüyor; çünkü, yetiştirilmiş

sahte Cezayir aydını kendisini "Fransız" zannediyor, ya da öyle zannedilsin diye çırpınıyor. İşte bu durumu, Fransızlar, yaptırdıkları Fransızca ile eğitim melanetine borçlular.

Aynı şeyler, 19.yüzyılın sonuna doğru Türkiye'de de başlamıştı. Paris budalası bazı Osmanlı

"monşer"leri aralarında Fransızca konuşur olmuşlardı. Bunu gören bir Japon görevlisi hükümetine bir bildirge yazıp, "Aralarında Fransızca konuşmağa başlamışlar. Demek ki Osmanlı Devleti dağılacak" demiş. Öyle de oldu. Az kalsın Türkiye'nin kalanı da Cezayir gibi olacaktı ama, İngiliz Fransız rekabetinde önce İngiliz, sonra da onun uzantısı Amerikan kazandı. Afrika Fransızca'sı konuşan bir ulus yerine "Tarzan İngilizceli" bir ulus olmaya (daha doğrusu ona dönüştürülmeğe) başladık. Son sürat gidiyoruz!

Fransız, işin ucunu tam bırakmadı. İstanbul'daki birkaç Fransız misyoner okulu Lozan'da kapatılamadı. Yüzlerce Amerikan misyoner okulu kapatıldı, ama Hıristiyan misyoner okulu Robert Kolej kaldı. Etki alanını Anglosakson'a kaptırmasına rağmen, Fransız'ın en büyük başarısı duruyor. Osmanlı Devletinin idarecileri arasına sokulan 5. kol gizli cemiyet sayesinde, "mektepi sultanî", yâni Galatasaray eğitimini Türkçe yerine Fransızca yaptı ve yapıyor. Fransızların, Türkiye'de hâlâ etkili olmak için son ümitleri bu okul, ve birkaç, rahibeli, misyoner okulu. Bunları kapattığın, hiç olmazsa eğitim dillerini Türkçe, öğretmenlerini de tümüyle Türk yaptığın an, Fransız canhıraş bir feryat atacak, acılar içinde inleyecektir. İşte Ermeni kışkırtıcısı, katliamcı, kültür, dil, ve din emperyalisti Fransız'a yapılacak şey budur. Bak o zaman nasıl pişman olacaklar. Çimento fabrikalarımızı ele geçirmiş (acaba niye? Soran oldu mu?) Fransız şirketinin fabrikalarını millileştirsen bu kadar üzülmezler. Garanti ediyorum.

Ancak Fransız'a bunu yapmanın pek kolay olmayacağını da biliyorum. İşte Fransız'ın, Türk Ulusu'nun içinde bıraktığı "kisf'in kendisi için ne kadar önemli olduğunun göstergesi de burada.

Fransız'ın yumuşak topuğuna dokunduğun anda, Türkiye'deki Fransızca ile eğitimli okul mezunlarının bir kısmı, (yâni hanyayı konyayı anlayıp ta mankurtlaşmamış bazı ciğerliler hâriç), özellikle Fransa'ya bağlı gizli cemiyet üyeleri, Fransız'dan beter feryadı basacaklardır. Başladılar bile. Diyecekler ki, "Fransız'a karşı duygusal davranıp ta, kendimizi "bilim"den mahrum etmeyelim.". Lâfa bak, dersleri Türkçe yerine Fransızca yapmakla bilim mi oluyormuş? O

misyoner okullarından kaç tane gerçek bilim adamı çıkmış acaba? Var mı öyle bir şey?

Bendeniz yabancı, ikinci, üçüncü bir dil olarak Fransızca'yı, özellikle edebiyatını severim.

İsteyene yabancı dil derslerinde, kurslarında, Fransızca'yı öğretelim. Yabancı dil öğretmek ayrı bir meslektir. Bunun öğretmenleri, teknik araçları var. Ama, derslerin bir çoğunu, hele tümünü Fransızca ile yapmak Türk'e ihanet, Fransız emperyalizmine, sömürgeciliğine hizmettir. Haydi aslanlar! Hem kendimizi bir derin belâdan daha kurtaralım, hem de Fransız'a, canını iyice yakacak bir ders verelim. Belki, Fransa'daki Türk ve müslümanlara gerçek dünya dili Türkçe ile eğitim veren okullar açarlar!

HANGİ AVRUPA BİRLİĞİ?..

Gerçek, yâni üyeleri birbiriyle uzun vâdede uyumlu bir Avrupa Birliği sahiden oluşabilir mi, ne dersiniz? Canım işte oldu bile, ortak paraları, meclisleri var, daha bile genişlemeyi düşünüyorlar diyeceksiniz. Ama durun bakalım, daha tam olmadı. Şimdiden çatırdıyor; Fransa'da çiftçiler isyan ediyor; İngiltere ile Fransa, Fransa ile Almanya hep birbirine ters düşüyor; çatlaklar daha da büyüyecek. Neden mi? Avrupa'nın, ders kitaplarında pek te anlatılmayan türünden tarihine bir göz atalım:

Avrupa kendini eski Roma ve Grek'in devamı gibi göstermişse de, aslında büyük kısmı Kelt kavimlerinden gelmektedir. Jul Sezar'dan az sonra bugünkü Fransa, o zaman Gol ("Gaul", Kelt demek), eğitim dili zorla Latince yapılmak suretiyle Romalılar tarafından latinleştirildi.

(Bugünkü Fransızca Latincenin bozulmuş bir avam ağzı; Golca'dan kalan kelime sayısı sadece 12.).

İspanya'daki İberokeltler de latinleşti; İspanyolca Latince'ye daha da yakın. İngiltere, kuzeyde dağlı İskoçların sınırı Hadrian duvarına kadar Roma İmparatorluğunda kalıp dilinin

%60'ı latinleşti (tabii şimdiki örn. tıp dili %99 tam Latince). Kelt kavimleri tarih boyunca birlik olup bir tek devlet oluşturamadılar. Daima ayrı ayrı kavimler hâlinde kaldılar. İsviçre'nin kendi adı Helvetia; Roma devrinde Kelt'lerin Helvetii kavmi. Beneluks ülkeleri de benzeri; (Liege kentinin adı Kelt tanrısı "Lug"dan geliyor.). Günümüzün Avrupa haritası, hâlâ iki bin yıl önceki Kelt kavimlerinin haritası gibi.

Kelt'lerin hemen hepsi Roma İmparatorluğunca fethedildiler. Ancak, Avrupa'da o zaman da, şimdi de önemli, ayrı bir durum daha var: Cermen kavimleri.

İmparator Octavius Augustus vardığı sınırları yeterli buldu; meşhur barış dönemini başlattı; tabii sınırların dışında kalan Cermen kavimlerinin gerektireceği çetin uğraşılara girmedi. Cermen kavimleri latinleşmediler. İşte onun için bugün Almanca, toptan ya da kısmen latinleşmiş Avrupa dillerinden iyice farklı. Bilim dilinde ise, Fransız, İspanyol, İtalyan, ve hatta İngiliz terimleri birbirine çok benzediği halde Almanca'lan çok farklı. Batı Roma yıkıldıktan sonra Cermen göçleri (Franklar, Engel ve Saksonlar, Lombardlar, vb.) latinleşmiş ülkeleri değiştiremedi.

Göçlerle gelen UralAltay / Türk kavimleri ise dillerini unutup eridiler. [Bu ilginç ayrı bir konu.

Avarlar en çabuk eridiler. Hunlar İtalya'nın en güneyine kadar inip yerleştiler, ama eridiler. Bugün İsviçre Alplerinde hâlâ ismi Hun Türkçesi, ahalisi biraz Asya tipi köyler var. Yalnız Macaristan'da ("Hungarya") Hunlar dil ve benliklerini korudular.]

Cermen kavimleri (bugün Almanya, Avusturya, ve İsviçre'nin bir Alman lehçesi konuşan kuzey kısmı) ile latinleşmiş Keltler arasındaki mücadele günümüze dek sürmüştür. Bazı Batı'lı tarihçilere göre Avrupa'daki birçok savaş, I. Ve II. Cihan Harpleri dâhil, bu eski Alman Latin/Kelt aynlıkgayrılığımn birer devamıdır. Sözde "Avrupa Birliği" içinde de günümüzde kökleri işte böyle derin bir AlmanFransız ve Almanİngiliz ayrılığını görmekteyiz. Avrupa Birliği'nin önemli dili Almanca mı olacak, Fransızca mı, yoksa İngilizce mi? Bunun sessiz savaşımı sürüyor.

1066'daki Norman istilâsından beri süregelen Fransızİngiliz, en hafif tabiriyle 'rekabet'i de cabası.

"Avrupa Birliği"nin bir de "Hiristiyan Kulübü" olduğundan söz ediliyor. Hayret, hangi Hiristiyan Kulübü? Bu toplulukta Katolik'i, Ortodoks'u, çeşit çeşit Protestan'ı var. Bunlar o derece birbirlerine düşmandır ki, tarih boyu, zaman zaman birbirlerine karşı Müslüman Türk'le bile anlaşmayı yeğlemişlerdir. Yakın tarihte Sultan Abdülhamid Han bu ayrılıkları çok iyi kullandı.

Hâlâ süren şu Katolik İrlanda ile Protestan Ügiltere arasındaki kavgaya da bir bakın. Daha önce Katolik İspanya ile İngiliz İmparatorluğu arası savaşlar.

Norveç ve İsviçre, halk oylamalarına binaen AB'ye girmedi. İngiliz halkı bile AB'de ulusal egemenliklerinden vazgeçmek istemiyor. Fransa'da da aynı şekilde kuvvetli sesler yükseliyor. AB

fikrinin arkasında yatan ülkülem ("ideoloji") ile hiç te yeni olmayan, kökleri 1700'lere giden

"Yeni Dünya Düzeni" arasında bağıntı var. Fransa'nın önemli bazı siyaset adamları son aylarda bu

"Yeni Dünya Düzeni" oyununa karşı çıktılar..

Bütün bunlara bakarak AB'nin tam anlamıyla gerçekleşeceğini, uzun süre yürüyeceğini tasavvur etmek zor. İşin ilginci, daha da geniş çapta, Avrupa halkları aslında ulusal hak ve bağımsızlıklarından vazgeçmek istemiyor, ama, Türkiye'de de olduğu gibi üstlerde birileri "Yeni Dünya Düzeni" ve onun kuyruğu AB'ye uluslarını, adetâ emri vâkilerle sürükleme peşinde. Bu üstlerdekilerin kime, niye, ve nasıl hizmet ettikleri elbet birgün belli olacak. Avrupa uluslarının vatansever aydın kişileri şu anda böyle konular karşısında ustalıkla sindirilmiş durumdalar. Kim bilir ilk sesli uyanış belli olmaz belki de Avrupa ülkelerinin hepsinden daha uzun ve görkemli bir tarihi ve cihanşümul tarihî tecrübesi olan Türk Ulusu'ndan gelir. Ne dersiniz?

İŞTE TÜRK DÜNYASI BÖYLE OLUŞUR

Türk Dünyası'nm yeniden oluşması için ortak Türk dili ve ortak yazı bir an önce gelişmeli, ortak Türkçe yayınlar Türk Dünyası'nm her köşesinde okunmalı, bu ülkelerin Türkçe TV'leri herkesçe seyredilmeli, her dalda yapılacak ortak kurultaylarda, bilimsel toplantılarda konuşmalar Türkçe olmalıdır. Bu hedeflere ulaşmak o kadar zor mu? Hayır, yeter ki gönüllerde istek olsun.

Osmanlı Devi eti'nin 700. yıldönümü münasebetiyle Haziran 1999'da Elâzığ'da "I. Türk Dünyası Matematik Kurultayı" gerçekleşti. Özbek, Türkmen, Kırgız, Kazak, Tatar, Azerî Türklerinden de bir hayli matematikçi katıldı. Çok seviyeli tebliğler sundular. Türkiye'nin çeşitli illerinden gelenlerin de katkıları gerçekten sevindirici düzeyde idi. Hangi dal olursa olsun matematiksiz bilim olmaz. Gerçek bilim dili matematiktir. Onun için ülkemizde de orta öğretimde olsun, tüm evrenkentlerde olsun matematiğe büyük önem verilmelidir.

Toplantının ilk akşamıydı. Elâzığ'ın renklerin gizemleştiği o güzel akşamında konukevinin bahçesinde yeni tanıştığım Türkistan'lı'larla duruyordum. Özbek Türk'ü değerli matematikçi yanıma yaklaştı, İngilizce birkaç kelime söyledi. "No spikidi İngilişi" dedim. Peki "Nasıl anlaşacağız?" der gibi yüzüme baktı. "Türkçe söyle" dedim. "Ben Türkçe bilmiyorum ki, Özbekçe biliyorum" dedi. Ben: "Özbekçe konuş" dedim. Konuştu, ben de Türkiye Türkçesi.

Gayet iyi anlaştık. Hayretle yüzüme baktı, "Aa, meğer bizim dilimiz de Türkçe imiş. Halbuki yıllarca Ruslar bize hepimizin, hatta eski Sovyetler'deki çeşitli toplulukların bile dillerinin ayrı ayrı olduğunu söylemişler, alfabelerimizi bile değişik kılmışlardı." Sonra, işte Elâzığ'ın o güzel akşamında hepimiz kaynaştık.

Ertesi gün aynı Özbek Türk'ü arkadaş toplantıda nicem ("kuvantum") mekaniğine de uygulaması olan derin yeni matematiğini sunuyordu. Öbür konuşmalarda da olduğu gibi bildirilerin İngilizce değil, çevirili Rusça değil, herkesin kendi Türkçesinde olmasını istedik. Bu konuda Kurultay'ı düzenleyenler de duyarlı idiler. Biraz sonra konuşmaları hepimiz anlar olduk. Ufak farklar vardı.

Meselâ bizim nicemde "özdeğer" dediğimize Özbek Türkleri "has kıymet" diyorlardı, Azerî Türkleri ise aynı şeye "aslî adet". Her terimi de anlıyorduk. Bazı Kazak, Kırgız Türkçesi terimler bizdeki "öz Türkçe" gibi, bazı Türkçelerdekiler bizim "eski Türkçe", "Osmanlı Türkçesi"

gibiydiler. Tabii, hepsi Türkçe'dir. Her Türk hepsini anlar, anlamalıdır. Ben sun'i yakıştırmalar olan "öz Türkçe", "Osmanlıca" diye bir ayrım, bir bölücülük kabul etmiyorum; ikisi de Türkçe'dir, ve o zaman Türkçe dünyanın en zengin dili olur. Ama, Frenkçe, İngilişca bozuntusu

"Anglomanlıca" lâflar asla Türkçe olamaz. "Ambulans" gibi, "aktivite" gibi, "parlamenter" gibi her özentifikasyon kelime gönlü Türk olanın böğrüne bir diken gibi batar. Böyle sözcükleri kullanan ayıplanmalı, ama aşağılık duygusundan kurtulması için kendisine yardımcı olunmalı.

İşte Elâzığ'da böylece ilk kez gerçek bir Türk Dünyası Kurultayı oldu, ortak Türkçe'nin zaten varolduğu anlaşıldı. Uluslararası çapta ülken bir matematik ortamı ve düzeyi, hem de Türkçe. "I.

Türk Dünyası Matematik Kurultayı" Türk Dünyası için dönüm noktası teşkil etmiş olarak tarihe geçecektir. Bu büyük hizmeti başaran Fırat Evrenkenti yöneticilerini, Kurultay'ı gece gündüz çalışarak gerçekleştiren Fırat'tan düzenleyicileri, onları destekleyen tüm matematikçileri gönülden ve şükranlarla kutlar, bu başarının diğer dallardaki bilimcilere de nasip olmasını dilerim.

İÇTEN, DIŞTAN SALDIRILAR KARŞISINDA TÜRKİYE

S. Topçu: Merhabalar, "Düşündükçe " ile yeniden merhaba diyoruz. Dünya değişiyor, yeni dünya düzeninden, yeni ekonomiden, küreselleşmeden söz ediyoruz. Bu ortamda Türkiye 'nin yeri ne, Türkiye 'nin hedefi ne konularım tartışıyoruz. Bugünkü konuğumuz Sayın Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu, kendisi yazılarıyla Türkiye 'nin hedefleri üzerine bizi aydınlatıyor. Bugünkü programımızda Türkiye 'nin uzun vadeli hedeflerini masaya yatıralım, "Nereye gidiyoruz? "

sorusuna yanıt arayalım. Öncelikle, "Dünya nasıl değişiyor ?" sorusunu değerlendirelim, daha sonra Türkiye açısmdan konuyu irdeleyelim.

Prof. Dr. O. Sinanoğlu: Öncelikle belirtmek istediğim birkaç nokta var. Dış ülkelerde, bilhassa Amerika'da bazı konular üzerine lâflar üretilir. Bu konularla ilgili bilim adamlarına kitaplar, makaleler yazdırılır. Ayrıca, üniversitelerde özellikle bu bölümlerdeki belirli profesörlerle Amerikan devletinin sıkı ilişkileri vardır. Kısacası, profesörler çoğu zaman kendi kendilerine bir şeyler araştırmazlar; Amerikan Devleti tarafından yönlendirilirler ve mâli olarak da desteklenirler.

Bu kişilerin araştırmalarının reklâmı yapılır. Bunlar birkaç ayda konunun uzmanı ve yönlendiricisi olurlar. Son yıllarda devletin desteklediği konulardan biri "küreselleşme", öbürü

"özelleştirme"dir. Daha çok yıllar önce Amerika'da bu lâflar çıktı. Bir takım araştırmacılar bu konular üzerine bir şeyler yazmaya başladılar. O zaman (belki 10 sene evvel) düşündüm ki: "Yeni bir şeyler hazırlanıyor. Birkaç yıl sonra bu lâflar Türkiye'ye de gelir ve Türkiye'deki bazı hoparlörlerle kamuoyuna, hatta mânâsı değişik şekilde, yayılır ve zamanla bugünkü hâdiseler olur." Küreselleşmeyi büyüteç altına alırsak: "Küreselleşme" Türkiye'de nasıl anlaşılıyor ?

Kamuoyuna "Küreselleşme" nasıl anlatıldı ? Aslında, "Küreselleşme" kamuoyuna açıknet olarak anlatılmadı. Dünyada her ülke sanki, Batılı ülkeler de dâhil, hepsi kendi kültürlerinden, dillerinden, ulusal hedeflerinden vazgeçerek küreselleşiyorlar; dünya küresel, tek dünya oluyor; dolayısıyla Türkiye de çağdaş olmak için, Avrupalı olmak için küreselleşmeli havası yaratıldı.

Halbuki, dış ülkeleri dolaşırsanız küreselleşmenin mânâsı kesinlikle bu değil.

Dünyada "Küreselleşme " ne anlama geliyor ?

Yale Üniversitesi ve diğer merkezlerde bilimsel araştırmalarımı yürütmem için sık sık Amerika'ya, Avrupa'ya gidip gelmem gerekiyor. Biriki aylık sürelerle yurt dışında bulunduğum zamanlarda, küreselleşme lâfını çok nâdir duyarım. Onu da bir borsa programında belki duyarsiniz: Borsadaki şirketlerin dünya üzerindeki pazarlarını biraz daha büyütmesi, yeni pazarları ele geçirmesi, kârlarını daha çok arttırması, mânâlarında küreselleşme kelimesini kullanırlar. Borsaiktisat konularının dışında küreselleşme konusu geçmez. Özetle, bizim gibi ülkelerde kullanıldığı mânâda bir küreselleşme kavramı dış ülkelerde yok. Tam tersine herkes kendi kültürüne, diline, kendi çıkarlarına, kimliğine daha çok sahip çıkıyor. Aslında her ülkede tersine bir akım var. Ancak, yok edilmek, pazarları ele geçirilmek istenen ülkelerde ilk yapılacak iş, bireylerin düşünme yeteneğini yok etmektir.

Dünya yeni bir denge arayışı içinde mi ? Özellikle Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı ve Sovyetlerin dağılması gibi tarihteki önemli dönüm noktaları çerçevesinde düşündüğümüzde.

Sovyetler Birliği yıkılınca, "Komünizm yıkıldı?" dediler. Amerika ülken ("ülken", "süpef'in Türkistan'daki Türkçesi) güç olarak, "Bir tek biz kaldık? diye böbürlendiler. Eskiden Doğu Bloku, Batı Bloku dengesinde bazı şeyleri Ortadoğu'da, Türkiye'de kolay yapamıyorlardı. Çünkü, bağımsız kafada olanların saf değiştirmesinden korkuluyordu.. Komünizm yıkılıp da ortalık boşalınca ufak ülkelere iyice çullandılar. Tabii, bu arada Amerika da içinden çok zayıfladı.

Teknolojik konularda iyiler, ama içinden de bir çürümüşlük epeydir ilerliyor. Tüm bunların yanında, Avrupa da toparlanıp ayrı bir güç olmaya çalışıyor gerçi pek ümit yok; o da ayrı konu.

Görünüşte AB, sanki ABD'ye karşı bir blokmuş gibi görünse de aslında durum öyle değil. Bu ara sessiz sedasız Çin çok kuvvetleniyor. Çin, son 1020 senede her konuda öyle ilerledi ki, örneğin kıtalararası roket yaptılar. Onun üstüne nükleer silahlar koydular, hatta geçen sene bir ara Amerika bayağı bir telaşlandı. Çünkü roketleri koymuşlar, her birini bir Amerikan şehrine doğrultmuşlar. Ayrıca, bilimde, ticarette, sanayide Çin son sürat gidiyor. Şimdilerde korkunç bir iktisâdi büyüme hızı var. Batı ile de işbirliği yapıyorlar, çok uluslu şirketlerle ortaklık kuruyorlar, ama kendileri duruma devamlı hâkimler. Ara sıra Amerika Çin'e bazı çıkışlar yapıyor. Örneğin, büyük bir fabrika kurmuşlar, milyonlarca bilgisayar programı sureti üretip, dünyaya ucuza satıyorlar. Amerika Çin'e fabrikaları kapatması ve uluslararası telif hakkı anlaşmasını imzalaması için çok bastırdı. Aynı zamanlarda Türkiye'ye de bastırdılar ve bizimkiler hemen anlaşmayı imzaladı. Çin ise, Amerika'ya o zaman, "Sen kim oluyorsun? Sana ne!" dedi. Amerika sustu kaldı.

Öyle birkaç tane çıkış yapmalarına rağmen Çin Amerika'yı adam yerine bile koymadı.

Çin 'le dünyada yeni dengeler mi oluşacak ileride?

Oluşuyor. Amerika, Avrupa, Çin, Rusya gibi kuvvetler arasında Türkiye'nin bağımsız bir denge siyaseti gütmesi gerekir. Her ülke ile ilişkilerimizin olması, bunların arasındaki dengeden faydalanmamız gerek. En son Sultan Abdülhamit Han, sonra da Atatürk "Denge Siyaseti"

yaparak Türkiye'nin çıkarlarını korumuşlardır. Daha önce Almanya'nın güdümüne, şimdilerde ise Amerika'nın güdümüne girdik. Hep onlar ne derse yaptığımızdan başımız türlü sorunlardan kurtulmuyor. Denge siyaseti olmadan, bir tek kuvvetin her dediğini yapmakla ülkedeki işler işte bu hâle geliyor.

Japonya dünyada diğer ülkelerden farklı bir yapıda; "Japon Hârikası" hep örnek gösterilirdi. Siz bu konuda neler düşünüyorsunuz ?

Japonya'yı yıllarca çok yakından tanıdım; Japonya neredeyse üçüncü, dördüncü memleketim oldu. O zamanlar Japonlar bana "Biz Amerika'yla harp ile başa çıkmaya çalıştık; fakat ellerinde çok büyük bir iktisadî güç var. Biz de işgal edildikten sonra, sessiz sedasız sanayi ile, iktisatla, ticaretle diğer taraftan da kültürümüze sahip çıkarak hatta Amerika'nın içinde kendi kültürümüzü yayarakbunlarla uğraşma yolunu seçtik" dediler. Japonya'da iki tane önemli din vardır, gerçi şu anda Türkiye'deki gibi Hristiyan misyonerleri orada da faaliyetlerini arttırmış, ama orada pek başarılı olamıyorlar Bir tanesi, geleneksel, samanlığa benzer Japonların Şinto dini. Diğeri de, Uygur Türklerinden Çin'e 2500 yıl önce, Çin'den de Japonya'ya 1200 sene önce geçmiş olan Burhanîlik, yani Budist dini. Budizm'e din demek de doğru değil; Batı'daki anlamında "din"

diyemezsiniz. Budizm bir yaşam felsefesidir. Tabiat üstü güçlerin hiç sözünü bile etmez. Budist felsefesi, "Doğa, toplum, insan ilişkileriyle uyum içinde nasıl yaşarım?"! araştırır. Bu felsefeyi en çok Uygurlar geliştirmiştir. Hindistan'da çıkmıştır, Hindistan'da 500 sene sonra yok olsa da; Uygurlar en üstün şekli olan "Kuzey (Mahayana) Burhaniliği"ni geliştirip, çok büyük bir uygarlık kurmuşlardır, gelmiş geçmiş en büyük medeniyet deniyor Uygurlarınkine, yâni bizimkine. Biz, burada bazı şaşkınların dediğinin aksine, göçebelikden gelmiyoruz, diğer Türk devletleri gibi o kültürden geliyoruz.Burhanîlik, ve pek çok kültür, bilim, teknobilim unsuru, Uygurlardan Çin'e geçmiştir. Burhanilik Çin'den de Japonya'ya geçti. Şimdi ise, Burhanilik en çok Japonya'da devam ediyor. Çin'de de komünizmden önce de pek kalmamış. Bizdeki Bektaşîlik, Mevlevîlik gibi tekke felsefelerinin, öğretilerinin aslında kökenleri Uygurlarmkine dayanır. Türkiye'de ise bu işler tamamı ile başka türlü sanılır.

Bizdeki Bektaşilik, Mevlevilik gibi yolların her birinin benzeri Japonya'da vardır. Eğitimcilerin hâkim olduğu bunlardan bir tanesinde, harpten sonra Japon kültürünü yaşatmak, gençliği Batı etkisinden korumak için, bilim teknik anlamında değil de, kültür, kimlik anlamındı Batı etkisinden korumak için eğitime çok önem vermişler. Bunlar önce Japonya'da epey kuwetlenmişler,şimdi Japonya'da artık 30 milyon civarında üyeleri var. sonra da başka ülkelerde şubeler açmışlar. Meselâ; bir Japon 1960'ta doktora yapmak için Kaliforniya'ya gelir ve Burhaniliğin bu çeşidini yaymak ister, ancak kimse yoktur. 1960'larda Japonya bir düşman, bir şeytan gibi gösteriliyordu. Amerikan ordusu harpte Japonya'yı işgal ettiğinde Japon kadınlar Amerikan çavuşlarıyla evlenip Amerika'ya gitmişler. Bu kadınlar yaşamlarına devam ediyorlar, ama içleri kan ağlıyor. Öncelikle Japon, bu kadınlarla temas kuruyor. Sonra bunlar kocalarına anlatıyor, komşularına anlatıyor derken, şimdi Amerika'da 5-6 milyon kişi var. Bayağı kuvvetli bir kuruluş oldular. Hatta Amerika'da bir üniversite kurdular. Japonlar bana dediler ki; "Biz bunlarla harple başa çıkamadık; içinden bunları yola getirmeye karar verdik." Yani, bizim Alperenlerin önce Anadolu'da, sonra Balkanlar'da yaptığı işin tamamıyla aynısını yaptılar.

Kültürle...

Evet. Japonya'nın öyle bir durumu var. Son yıllarda Japonya'da, bazı yeni dünya düzencilerin Batılı ajanları bir iktisadî bunalım çıkarıverdiler. Dışarıdan bir iki tane sermayeci istediği anda iki günde bir ülkenin borsasını batırıveriyor. Japonların da şimdi başında bazı sorunları var. Aslında, Japonların durumu şu sıralarda pek iyi değil.

Ekonomik alanla ilgili olarak mı sorunları var?

Evet, daha kötüsü toplumsal yıpranmaların başlamış olduğunu üzülerek duyuyoruz.

Şimdi bu ortamda uzağa baktığımız zaman, karamsarlığa kapılabiliyor insan zaman zaman; çünkü yaşadığımız gelişmeler çok rahatsız edici. Özellikle dış ülkelerle ilişkilerimiz temelinde, hem de içeride. Uzağa baktığımız zaman Türkiye 'nin hedefleri neler olmalı böyle bir ortamda?

"İlişki" sözcüğü, "karşılıklılık" içerir; "karşılıklı iligki" demektir ("ş" ye dikkat). İki ülkeden bir taraf her şeyi dayatıyorsa, yaptırıyorsa, zorla yaptırmaya da gerek yok, yabancılar Türkiye'de yerli kadrolarını çok iyi kurmuş onların her dediği aynen oluyorsa ve Türkiye'nin ve Türk ulusunun ve hattâ Türk Dünyasının geleceğini bile son derece büyük tehlikelere atacak bir şekilde bütün adımlar

Türkiye'de 50 yıldır rahatça atılabiliyorsa, ki"den değil, ancak "bağımhhk"tan söz edilebilir. Bu sebeple, bu duruma ilişki demek zor oluyor. Kısacası, nesine baksan, dışardan deniliyor, Türkiye'de uygulanıyor. Karşılıklı bir alışveriş olmuyor. Türkiye'nin durumu hakikaten zordur ve bu hemen de olmadı. İnsanlar bazı şeyleri yeni yeni anlamaya başladılar. Sokaktaki insana kadar herkes artık birçok şeyin farkında. Bu işler EMF'nin Türkiye'ye birtakım şeyleri kabul ettirmesiyle 12 senedir olmadı. 50 önce başladı. İyi bir taktikle, yavaş yavaş, alıştıra alıştıra yürüdüler. Ancak, şimdi iç ve dış şer odaklan iyice hızlandılar, çünkü artık son perde oynanıyor.

Onun için Türkiye'nin durumu zordur, ama kafiyen ümitsiz değildir.. Aslında, tüm dünyada şu sırada birtakım gelişmeler oluyor. "Yeni Dünya Düzeni" adı altında birkaç çok uluslu şirketin, ve birkaç bankanın dünyadaki bir sürü insanı, hatta o büyük ülkelerdeki, Batı ülkelerindeki bile insanların birçoğunu köle haline getirmesi, yeni dünya düzeni budur, başka tarifi yok buna karşı o Batı ülkelerinde büyük tepkilerin başlamasına neden oldu. Dünya Bankası, IMF, "Yeni Dünya Düzeni" adında bir toplantıyı AmerikaSeattle'da yapmak istiyor. Birçok insan sokaklara dökülerek engellemeye çalışıyor, protesto ediyor ve polislerle çatışıyor.

Prag 'da da aynı şey...

Prag ve Avustralya'da da benzeri karşı çıkışlar yaşandı. Fransa'da çok büyük bir akım var. Fakat, nedense Türkiye'de bu tip hareketler pek duyurulmuyor. Türkiye'de de kültür emperyalizmine karşı çok büyük bir hareket var. Ancak yayılması engelleniyor ve duyurulmuyor.

Sizin "ByeBye Türkçe" adında bir kitabınız çıktı (Otopsi Yayınevi, İst., 2000, 2001).

"ByeBye Türkçe "de özellikle kültür ve dil üzerinde çalışmalarınız var; dışardan ve içerdeki yardakçılarıyla Türkiye üzerinde oynanan derin oyunları da sergiliyorsunuz. Yakın bir zamanda da Türkiye 'de Türkçe dışında eğitim verilmesi konusunda ve devletin okullarında, anaokulundan başlayarak derslerin İngilizce yapılmasıyla ilgili bir yasa tasarısı kabul edildi. Türkçe ve bu yasa hakkındaki değerlendirmeniz nedir?

Türkçe konusunda 40 yıl tek başıma mücadele ettim. Çünkü Amerika'nın, İngiliz'in, firsat bulduğu zaman Fransız'ın, firsat bulduğu zaman da başka ülkelerde Rusya'nın yaptıklarını çok iyi biliyoruz. Oralardan biliyoruz. Ee daha başından beri bu işin farkındayız. En büyük emperyalizm, en büyük sömürgecilik, bir ülkenin dilini yok etmektir. Çünkü bir ülkenin dili yok edilirse, o dille birlikte yüzyıllar, binyıllar boyunca gelişen kültür de gider. Durumu şöyle ifade edersek: Dil, gönlü yüzdüren gemidir. "Gömü" tabii kişinin iç âlemi kavramı, ama onun bir de toplumsal şekli var. Toplumun da gönlü var. Toplumun gönlünün adı, "Kültür"dür. Dolayısıyla dil giderse, kişinin gönlü gider. Çünkü gönlü yüzdüren gemi batarsa; toplum için de, toplumun gönlü olan kültürü gider. "Kültür" denilince ise, Hakkâri'de bale gösterisi yapılmasını kesinlikle kastetmiyoruz.

Kültür deyince, binlerce yıldır birikmiş birtakım gelenekler, yemek tarzından tut da, insan ilişkileri, kimlik, dünyaya, insanlığa bakış açısı, bütün bunlar dile bağlı. Dil giderse gönül gider; gönül giderse

kimlik yok olur; kimlik gidince ne olduğunu, kökenini şaşırmış, dedesini İngiliz holiganı zanneden birtakım abuk sabuk bir kalabalıktan ibaret bir güruh haline dönüşür toplum, ulus yerine.

Yabancı dil ayrıca öğretileceğine, eğitim dili yabancı olur, çeşitli dersler yabancı dilde verilirse, gönül gitmesinin yolu mu açılıyor?

Bir ülkenin dilini yok etmek, o ülkenin, o ulusun, o milletin adını tarihten silmek demektir.

Bunun tarihte birçok misalleri var, Romalılar Keklere aynı kültürel soykırımı yapmış. Şimdi bugünkü İspanya, Fransa vs.; sonradan 1890'da İngilizler işgal ettikleri ama bir türlü yatıştıramadıkları İrlanda'ya uygulayıp 1.5 nesilde dilini yok etmişler. Fransızlar bu kültürel soykırımı Cezayir'de, Tunus'ta yapmış, şimdi oralarda Arapça diye bir dil kalmamış. Bunu işte 1953'ten itibaren tek bir okuldan başlayarak, gizli birtakım oyunlarla (ama artık âlet olan şahıslar bile biliniyor), Türkiye'de yaptılar. Amerikan, İngiliz oyunlarıyla Türkiye'de, 1953'te ilk defa, eğitim dili İngilizce olan, yani derslerin ingilizce verildiği bir Türk okulu başlatıldı. Türk Eğitim Derneği Yenişehir Lisesi "kolej"e çevrildi. Halbuki Atatürk bu okulu misyoner okullarıyla rekabet edip, oralara özenilmesin diye tam tersi gayeyle, Türk kültüründen kuvvet alarak bilimde teknikte ilerlemek, çağdaş uygarlık düzeyini aşmak örneği olarak kurmuştu. İngilizler ilk oraya çengel attılar, Mr. Browning'le. Orayı böyle değiştirdiler. Böylece okul, ilk yerli misyoner okulu hâline dönüştürüldü. Çünkü en iyi misyonerlik, ülkenin kendisine yaptırılan misyonerliktir. Çünkü ortada ne papaz görünür, ne başka bir şey, ülke insanları da farketmez. Senin gibi adamlar okullarda sessiz sedasız yürütürler. En etkili yöntem de budur. TED Yenişehir Lisesi'yle başladı, birkaç sene içinde bir de baktık ki; Anadolu Liseleri, kolejler, birtakım cemaatlerin İngilizce ile eğitim yapan okulları, arkadan bir üniversite, derken iş alıp başını yürüdü. Tabii kurulan ilk yabancı dilli eğitimli üniversiteler de, Amerikan telkiniyle kurulmuştur. Bunların ayrıntılarını, bir belgesel gibi, bu 40 senelik savaşın belgeseli de sayılabilecek kitapta; "Bye Bye Türkçe"de okuyabilirsiniz.

"Bir ülkenin dili nasıl yok edilir ?" diyeceksiniz. Bir ülkenin dili kayboldu mu, kısa sürede o ülkenin adı bile tarihte kalmıyor, böyle bir ulus yok oluyor. Bir sürü misâli var tarihte. Peki diyeceksiniz ki: "Dil kaybolur mu? İşte herkes konuşuyor ya." Hayır. İşte o dediğim misâller gösteriyor ki, yabancı dille eğitim yapıp, yani yabancı dilleri aklı başında her ülkenin yaptığı gibi bizim öğrendiğimiz gibi vaktiyle yabancı dil dersinde ayrıca öğreteceğine, tüm dersler yabancı dilden yapılmaya başladığından ve anaokuluna kadar yabancı dille eğitim indirildikten itibaren 1,5 nesil sonra o ülkenin dili yok oluyor. Yıllardır yazıyoruz: "Aman bunlar yabancı dille eğitimi anaokuluna da indirir." diye. İşte, 22 Nisan 2000 tarihinde Talim Terbiye Kurulu sessiz sedasız kısa bir karar alıyor; kimse duymuyor; Tebliğler Dergisi'nde yayınlanmış da biz bilgisayardan gördük. Beş altı yaşında çocuklara İngilizce eğitim zorunlu kılınıyor. Şimdi yürürlüğe girdi.

Kimsenin haberi bile olmadı. "Bir ülkenin dili, dolayısıyla adı, sam tarihte kalacak mı?" gibi çok önemli bir mesele ne Meclis'te görüşüldü, ne hükümette görüşüldü, ne de eğitimciler tarafından ortalıkta tartışıldı. Dört kişi imza atmış. Kimsenin ruhu duymuyor, yürürlüğe giriyor. Zaten daha önceki benzer işler de hep böyle halka duyurulmadan yapıldı. Anadolu İmam Hatip Liseleri gibi.

İlk duyduğum zaman güleyim mi, ağlayayım mı şaşırdım. Oyuna bak. imam hatip lisesi, ama eğitim dili İngilizce! Biz dedik ki: "Siz İngiliz imam/hatibi mi yetiştireceksiniz? İngiliz Müslümanı mı yetiştireceksiniz?" İngilizce konuşan imam düşünebiliyor musunuz? Oyunlara bakın!

Türkçe'nin bozulduğu konusundaki yoğun düşünceler var iken, anlattıklarınız hakikaten dikkat çekici. Mecliste de bu...

Yabancı dille sömürgeleştirme konusunu yıllarca biz tek başımıza kavgasını yaptık. Açık söylemek gerek. Devamlı bu konuda her kesime, sağ demedik, sol demedik, dinciymiş demedik, milliyetçi geçiniyormuş demedik, her kesime anlattık. Çünkü bunların hepsi bizim millettir. Kim anlatacak dedik, hepsine anlattık. Hepsinin dergisinde mülakatlarımız, yazılarımız çıktı. Hepsinin televizyonunda söyleşiler çıktı. Senelerce bu işlerle uğraştık. Türkiye'nin her tarafında kalabalıklara bu işleri anlattık. Sonunda, son birkaç yıldır çok şükür konu yayıldı, anlaşılmaya başlandı ve her taraftan bu konuda sesler çıkmaya başladı.

Sevindirici...

Sevindirici. Bilinçlenme başladı, ama çok da ilginç bir şey var: Eski dil kurumu, yeni dil kurumu. Yani Atatürk'ün kurduğu kurum. Bulvarda da kurumun önünde mermerde yazılı, Atatürk: "Türk Milleti kendi bağımsızlığım, istiklalini kurtarmasını, korumasını nasıl bildiyse, dilini de kurtarmasını, yabancı dillerin boyunduruğundan korumasını bilecektir." diye de yazıyor.

Peki, bir dil için daha büyük bir tehlike olabilir mi? Eğitimini kendi dilinden değil de, hele çocukluktan itibaren başka bir dilde yapınca, o çocuk bir kere ne kendi dilini öğrenir, dolayısıyla kendi kültüründen hiçbir şey kafasında olmaz. Aynca bu yoldan bilim, fen de öğrenilmesi mümkün değil. Bu aslında Batı'nın milletleri aptal ve düşünemez bırakmak için, ezberci bırakmak için uyguladığı bir taktiktir. İngilizler Hindistan'da, İngilizce ile eğitim yaptırdılar; herkes İngilizce imtihanına girdi, hademe olmak için bile. Ama Hindistan'da sömürge hükümeti vardı.

İngilizce dilli eğitim yaptırıyoruz diye okullarda çocuklara logaritma cetvellerini ezberlettiler, aptal bırakmak için. Sonra Hindistan paçayı kurtardı, şimdi bununla hâlâ mücadele ediyor; işi tersine çevirmeye uğraşıyor. Birçok ülke benzer tecrübelerden, belâlardan geçmiş. Sovyetler zamanında Kazakistan'da Ruslar Rusça ile eğitimi anaokuluna kadar indirmiş ve nitekim ondan sonra şimdi nüfusun yarısı Kazak Türkçesi bilmiyor. Aralarında Rusça konuşuyorlar.

Bağımsızlıktan sonra Kazak Türk'ü Milli Eğitim Bakanına dedim ki. "Biz Kazakistan'da ortak Hoca Ahmet Yesevî TürkKazak üniversitesi kuruyoruz. Eğitim dili Kazak Türkçesi, Türkiye Türkçesi, her türlü Türkçe olsun. Aynca Rusçası, İngilizcesi, hangi dil lazımsa mesleğine göre ayrıca öğretilsin." Milli Eğitim Bakanı da "Evet, doğru." diyor. "Ama sizin bahçede dolaşırken baktım. Sizin balalar, bebeler onların tabiriyle balalar tipik Kazak çocukları koşuşuyor, küçük çocuklar, aralarında hep Rusça konuşuyorlar. Bir şey söylüyorsun anlamıyorlar. Kazakça, babasıyla anasıyla konuşamıyor. Bu nasıl oluyor?" dedim. Milli Eğitim Bakanı "Ah sorma!" dedi.

"Biz bağımsız olunca ilk iş anaokullarında Rusçayla eğitimi yasakladık." "Ne zaman?" "Beş sene önce." Yılarca önce 1970'lerde "Amerika'nın daha buralarda İngilizce eğitim anaokuluna kadar inince Amerikan kitap şirketleri için ne kadar dolarlık bir piyasa oluşur?" konulu CIA'nin hazırlattığı gizli rapor elime geçmişti. Çünkü rapor, belli başlı kitap şirketlerinin sadece başkanlarına gönderilmiş; ben de bir tanesinin danışmanıydım. Gizli raporu bana şirketin Avrupalı başkanı vermişti. Biz, o zamandan bu işleri biliyoruz.

Ee, şimdi birçok ülke bu işlerden kurtulmaya çalışırken Talim Terbiye Kurulu, sorsan da "Hepsi Atatürkçü'yüz." derler utanmadan, İngilizce ile eğitimi, yâni sömürge eğitimini anaokullarına kadar indiriyor. Peki, Atatürkçülük böyle mi olur? Rozetle Atatürkçülük mü olur? Atatürk'ün birinci ilkesi,

defalarca söylüyor, Atatürk'ün yabancı dille eğitim konusundaki bütün sözlerini 1970 yılında bir makalede yazmıştım. Bu makale "ByeBye Türkçe" kitabında bulunuyor.

Atatürk'ün en çok üstünde durduğu mesele eğitimin milli olması; eğitimin milli olması için de, diyor, "Lisanın her dalda Türkçe olması tartışılamaz bile." Defalarca ve son nefesinde bile bunu söylüyor. Kitabı açın bakın. Şimdi Atatürk'ün birinci ilkesi bu iken, "Atatürkçüyüz, çağdaşız."

diye geçinen birileri Atatürk'ün ısrarla, aman buna dikkat, dediği şeyin tersini yapıyorlar. Demek ki; bu kişiler Sahte Atatürkçüler. Eğer Gerçek Atatürkçü iseler, bu karan derhal düzeltmeleri gerekir..

Evet sayın Sinanoğlu. Bu konu zannediyorum önümüzdeki günlerde Meclis gündemine de gelecek tartışılacak. Yabancı dilden eğitimi konuştuk. Türkiye'nin hedeflerini konuşmadan önce, önemle "Yabancı dil öğretilmeli ancak eğitim dilinin İngilizce olmasının birçok sakıncası var.

"diyerek bir not alabiliriz.

50 yıldır plânlı bir şekilde Amerika, İngiltere tarafindan öyle bir beyinler yıkandı ki... Neyse son birkaç senedir her kesimden bu işi 40 senelik faaliyetimizden sonra anlayanlar çoğaldı. Gene de çok insan bu işin farkında değil. Yabancı dil öğrenmek başka iş, yabancı dille eğitim tamamıyla başka bir iş. Artık söylemekten bıktım. Her ülkede bazı yabancı diller bazılarına öğretilir. Ne şekilde öğretilir? Bir kere uluslararası iletişim dili daima olur. Hatta bu iletişim diline " Lingua.

Franka" denir. Çünkü, bundan önceki dönemde, İkinci Dünya Harbinin sonuna kadar uluslararası iletişim dili Fransızca'ydı. Bu sebeple, "Lingua Franka" sözü daha genel olarak ikinci dil veya üçüncü djl mânâsına kullanıldı.

Hangi ülke dünyada en güçlü ülke durumundaysa, onun dili "Lingua Franka" olur. Roma İmparatorluğu zamanında ve hatta yıkıldıktan sonra asırlarca Batı'nın lingua frankası Latince'ydi.

18. Yüzyıla kadar neredeyse bütün Avrupa ülkelerinde bilim eserleri hepsi Latince yazılırdı.

Fakat yaratıcı bir şeyler IV.yüzyıla kadar olmuyordu. Ne zaman ki kendi dillerine döndüler, yaratıcılık birden artıverdi. Tabii Romalılar başka ülkeleri uzun vadeli fethetmek, devamlı kendilerine bağlı ve köle tutmak için dil meselesini çok iyi kullanmışlardır. Sezar zamanından beri ülkeleri yabancı dil yokuşuna sürerek, "Latince bilmeyen adam değildir, herkes Latince öğrenmeli." diye milletlerin dillerini unutturmuşlar.

Yabancı dil resmi eğitimöğretim dili yapılmadan öğrenilmeli diyorsunuz.

Evet. Lingua Franka'nın hangi dil olacağı zaman zaman tarihte değişir. İkinci Dünya Harbinden sonra Amerika'dan başka ortalıkta bir ara kimse kalmamıştı. Onun için Lingua Franka Fransızca yerine İngilizce oldu. Ticarette, bilimde uluslararası ikinci, üçüncü dil olarak İngilizce kullanılmaya başlandı. Ama hepsinde de İngilizce olmadı. Bütün eski Sovyetler Birliği'nde de Lingua Franka Rusça'dır. Türk Cumhuriyetlerine sorarsan "Dünya dili Rusça oldu." Fransa'nın resmen eski sömürgeleri şimdi resmen olmasa da daha beter sömürgeleri olan Kuzey Afrika ülkelerinde ve Afrika'nın bazı ülkelerindekilere sorarsan "Dünya dili Fransızca'dır." Herkes Fransızca kursuna,

imtihanına gitmekle meşguldür. Nerenin sömürgesi isen, oranın dilini benimsersin ya da benimsetilir.

"İnsanlar yabancı dil öğrenmesin." demiyoruz. Bir ülkede kaymakamından milletvekiline

"parlamenter" demiyorum, çünkü parlamento ve parlamenter lâfının Latince, İtalyanca kökeni

"parlare", palavra da aynı kökten gelir, yâni boş lâf üreten, üretilen yer demektir. Onun için kimse

"parlamenter" diye kendine Avrupalı havalar vermeye çalışmasın. Millet, boş lâf üretenleri değil, vekillerini bekliyor. Atatürk, "Türkiye Büyük Millet Meclisi" demiş. Şimdi meclis lâfı da kalktı, parlamento deniliyor. herkes gerekli gereksiz İngilizce öğrenme peşinde hem yılları hem paralan harcanıp, hem de kafaları aptal bırakılıyor.

Her ülkede bazı insanlara yabancı dil öğretilir. Japonya'da, eski Sovyetlerde, çeşitli ülkelerde gördüm, "Yabancı Dil Üniversiteleri" var. Oralarda sadece yabancı diller öğretiliyor. Kimlere öğretiliyor? Yabancı Dil Üniversitelerinde her dalda tercüman, çevirmen yetiştiriliyor. Mesela hukuk için ayrı, hukuk çevirmeni. Fizik, kimya çevirmeni. Felsefe çevirmeni. Bu tercümanlar dış

yayınları tercüme ederler. Ayrıca, insanlar diyelim ki; fizikte, matematikte gibi dallarda konuyu çok iyi biliyor ve o konuda araştırmalar yapıyorsa En iyi araştırma insanın kendi dilinde olur ve kafası en iyi kendi dilinde çalışır. O zaman İngilizce'den fiziğin, kimyanın, matematiğin terimlerini konuyu çok iyi bildikten sonra öğrenmek birkaç günlük iştir. Yani çat pat biraz İngilizce öğren, ama terimleri iki üç günde öğrenirsin, çünkü konuyu biliyorsun.

Sayın Sinanoğlu, şimdiki çocuklar bilgisayarın başına geçip İngiltere 'deki arkadaşlarıyla internet aracılığıyla iletişim kurabiliyorlar.

İngiltere, niye İngiltere? Başka ülke yok mu? İnternet'in Türkçesi de "Örütbağ"dır. Örütbağ'dan daha dünyada kimsenin haberi yok iken, Amerika'da bazı bilimciler kullanırdı. Örütbağ'ı Amerikan ordusu kurmuştu. Amerikan ordusunun bilimcilerle projeleri olur. Hiçbir zaman ordusundan araştırma projesi kabul etmedim ama bazı bilimcilerin benzer konularda çalıştıklarını biliyorum. Daha dünyada kimsenin haberi yok iken biz bilimciler işlerin içindeydik. "Örütbağ ile İngilizce dünya dili olur." sözü tam bir yalandır. Örütbağ'a ("internet") girip dosdoğru incelerseniz görürsünüz, her dilden bol bol siteler var, hattâ dilleri birbirine çeviren siteler. Bir de

"Yalnızca niye İngiltere'ye gidiyorsun?", "Niye koskoca Çin, Tayvan, Japonya, Fransa, İtalya gibi ülkeler var iken. Hem Asya ülkeleri çok karışık, çetrefil olan 50 bin yazı öğesi, karakteri öğrenmen gereken dilleriyle örütbağda çalışıyorlar. Korece, Japonca, Rusça. Bazı Vaktiyle, daha beş altı sene evvel bir site görmüştüm, "Agora" diye. "Angora" değil. Buranın adı da "Ankara"dır, unutmak isteyenlere ikaz edilir, bu siteye girdiğin zaman altına sekiz tane dil yazıyor. Macarca, Fince, hepsi dâhil. Diyor ki, diller daha da artacak, geliştiriyoruz. Sen hangi dili istiyorsan onu tıklatıyorsun, o dilden okuyorsun ve bunları birbirine tercüme ediyor program. Teknoloji aslında her dilin kullanılmasını daha da kolaylaştırdı, tam tersine. Macintoch Elma şirketi (Apple), Türkiye'ye geldiği zaman programlarının Türkçe'sini çıkardılar. Neredeyse "Allah razı olsun."

diyeceğim. Tabii herhalde bizim kültürümüzü korumak için yapmadılar. Daha çok satış yapmak için

böyle olması gerekir diye düşündüler. Ne bilsinler Türkiye'nin hâlini geldikleri zaman. Ben bu programların Türkçelerini kullanırım ve çok güzeldir. Türkçe'deki bilgisayar terimleri, bilimsel terimler birçok şeyi İngilizce'den çok daha iyi ifade eder. Yeni terimler Türkçe'de çok daha iyi üretilebilir. Çünkü Türkçe matematik gibi bir dildir. Türkçe'nin terim türetme yetenekleri, bütün dilcilerin dünyada hayran oldukları bir özelliğidir. Bu kadar kuvvetli ve milyonlarca kelimeye yetecek bir dil dünyada başka yoktur.

Hamasî diye söylemiyoruz. Bir matematikçi değerlendirmesiyle söylüyorum ve dünyada birçok bilimci de söylüyor.

Bakıyorsun bizim bakkalın oğlu Anadolu Lisesinde okuyormuş Kadıköy'de. Bilgisayara merak sardı, kullanıyor. Windows'un ingilizcesini kullanıyor. "Sende niye Türkçesi yok? Ben Türkçelerini kullanıyorum." diyorum. "Okuldan bize illâ İngilizce'sini al." dediler, diyor. Bu yönlendirmeler tesadüfen olmuyor.

Sonuçta yabancı dilleri her ülkede öğretirler. "Kimlere öğretirler?" "Gerekenlere, gereken yabancı dili öğretirler." Meselâ, mimaride İtalyanca, İspanyolca bilmek daha faydalıdır, mimarlar için. Çünkü bu ülkelerde büyük bir mimarlık sanatı var. Mimarîden hiç anlamayan bir ülke varsa, o da İngiltere'dir. Gidin bakın, görürsünüz. İstanbul Teknik Üni ver sitesi'nde mimarîyi İngilizce öğretmeye başladılar. Sen mimarî sanatım öğret. Öğrenci hevesli ise, İngilizce'yi kendisi öğrensin veya yabancı dil derslerinde öğretilsin. Biz "Öğrenmesin." demiyoruz. Biz hangi ülkeye gijttiysek oranın dilini biraz öğrenip Japonca'ya kadar, Almanca'sı, Fransızca'sı, İspanyolca'sı, o ülkelerde ben onların dilinde konuşma yaptım. Çünkü bir ülkenin diline itibar ettiğin zaman onlara büyük bir saygı göstermiş olursun ve onlar bunu çok takdir ederler ve seni benimserler. Ayrıca da, o ülkenin insanlarını daha iyi yakından tanımış olursun. Eğer gidip de başka bir ülkede çat pat İngilizce ile konuşmaya kalkarsan, zaten dünyada dosdoğru İngilizce bilen de fazla yok.

İspanya'da, İtalya'da, Fransızlar, Japonlar hiç konuşmaz, bilse de konuşmaz, onları tanıyamazsın ve yakınlık kuramazsın. Birazcık onun dilinden konuşmaya çalışırsan, hemen çok yakınlaşırsın.

Bu sebeple yabancı dilleri ben çok severim. Ama dünyanın hiçbir yerinde, aklı başında her ülkesinde birkaç eski sömürge kafalılar hariç Afrika'da bulunan yabancı diller yabancı dil dersinde öğretilir. Yabancı dil kursunda öğretilir. Görsel, işitsel yöntemlerle öğretilir. Bunlar çok iyi öğretilir. Örneğin, yabancı dil öğrenmeye en az yatkın olan kavim diyelim millet de diyemiyorum da Amerikalılardır, ama bunların Kaliforniya Monterey'de bir Yabancı Diller Okulu vardır. Orada bu yabancı dile hiç yatkın olmayan Amerikalı bazı subaylara üç ay içinde gece gündüz yoğun, Çince gibi bir dili bülbül gibi öğretip casus diye gönderirler. Yabancı dil öğretme işlerinin bir tekniği var. Dünyada aklı başında ülkede kendi dilini atıp da bütün dersleri, Türk bir hoca tarafindan Tarzan İngilizcesiyle Türk çocuklarına yabancı dilden ders verildiği hiç görülmemiştir. Biz o kadar akıllı bir milletiz ki, yabancı dil öğretiminin en muazzam bir yöntemini keşfettik, çok akıllı milletiz, veyahut da Aziz Nesin çok az söylemiş, çok ahmaklaştırılmış, uyutulmuş, kandırılmış, aptallaştırılmış bir milletiz. Matematikten" iki çözüm çıkar. İsteyen kendisi seçsin alsın sonucu.

Sayın Sinanoğlu, "Bye Bye Türkçe", Otopsi Yayınlarından çıkan kitabınızı bu konuda hassasiyet hisseden insanlar, düşüncelerinizi merak edenler alarak daha ayrıntılı bilgileri edinebilirler.

Yalnız "Hassasiyet" dediniz de, şunu da söylemeden geçemeyeceğim: "Atatürk'ün Ne Mutlu Türküm Diyene" lâfını dağlar, taşlar yazıyor. Seneler sonra biz öğrendik ki tesadüfen, onun baş

tarafı varmış. Atatürk öyle dememiş. Atatürk demiş ki, "Türk demek, Türkçe demektir, ne mutlu Türküm diyene" demiş. Çünkü Türk olmanın birinci unsuru, Türkçe, her şeyi Türkçe'yle yapmaktır. Ayrıca istediği kadar yabancı dil bilsin, kişioğlu önce kendi ülkesinin dilini iyi bilmelidir. Zaten kendi dilini iyi biliyorsa, yabancı dili de iyi öğrenir, kolay öğrenir, bilimi, düşünmeyi de.

Türkiye'nin bütünlüğü, Türk adının tarihte kalıp kalmayacağı, Türk Dünyasıyla birtakım ilişkiler kurulup kurulamayacağı bütün bunlar ve insanlarımızın onurlu, haysiyetli, kendine güvenen insanlar olması olmaması, bütün bunlar Türkçe'ye bağlıdır. Bu sebeple, eğitimin kesinkes Atatürk'ün defalarca üstünde durduğu gibi tümüyle Türkçe olması gerekir. Her ülkenin anayasasında da vardır. Aslında bizim anayasamızda da var. Bugün biraz önce haberde izledik.

Milli Eğitim Bakanı, "Anayasada yabancı dille eğitim var." diyor. Ama anayasada benim bildiğim üç yerinde eğitim dili ve resmi dil Türkçe'dir, deniyor. Resmi dil nedir? Resmi dil, çoğunluğun ana dilidir. Her ülkede böyledir ve eğitimin hattâ Türkçe'den başka yabancı bir dille yapılamayacağı gibi bir madde var anayasada. Tabii bunları hiç söylemiyorlar o ayarlı televizyonun haberinde. Efendim, işte "Boğaziçi Üniversitesi'nden görüş alacağız."derler. Bu

"Kediye ciğer yenir mi yenmez mi?" diye sormak gibidir. Tüm bunlar derin oyunlardır.

Türkiye'nin başındaki en büyük musibet budur. Atatürkçü'yum diyenler bilhassa bu konu üstünde durmalıdırlar. Kesinlikle yabancı dille eğitim yasaklanmalıdır. Fransa'ya da yapılacak en iyi iş, Ermeni meselesinden sonra onların canını bilhassa yakacak şey onların misyoner okullarını ya kapatmak veyahut da eğitim dillerini Türkçe'ye çevirmektir. Ama Fransızca'yı ayrıca iyi öğretmelerini sağlamaktır. Zaten "Siz Türkçe eğitim yapın, Fransızca'yı yabancı dil dersinde öğretin." dediğiniz anda misyonerler okullarını kapatıp gideceklerdir. Gerçi bu kültür emperyalizmi işini Osmanlı'da da iyi yürütüyorlardı son zamanda. Ama sonra üstünlüğü İngilizlere, Anglosaksonlara kaptırdılar. Bu durumdan çok hayıflanıyorlar Fransızların son ümitleri, Türkiye'de Lozan ile kalmış birkaç tane misyoner okuludur, papaz okuludur biliyorsunuz. Türkiye'deki İngiliz Muhipleri Cemiyeti gibi gizli cemiyetler vasıtasıyla Osmanlı'nın son döneminde en büyük başarıları, Mektebi Sultanî Galatasaray'ı Fransızca eğitim yapan okul haline sokmuş olmalarıdır. Tabii oralardan mezun olanlar, bu konuda şartlanmışlardır.

Bunlar hemen vaveylayı basacaktır. Onun için işimiz zordur. Ama bunun sömürge eğitimi olduğundan başka bir mânâsı yoktur. Bunu herkes biliyor. Başka ülkelerdekilere "Türkiye'de İngilizce'yle eğitim yapılıyor, öyle okullar var." demeye bile utanırım, hiç söyleyemem.

Söylesem, bana tahkir edici bir şekilde bakarlar. Bundan daha aşağılık bir şey olamaz. Yabancı diller, gereken yabancı dil, gerektiği şekilde, gereken miktarda, gerekenlere öğretilsin. Önce millete dosdoğru bilim öğretilsin, fen öğretilsin. Kendi edebiyatı, tarihi öğretilsin. İnsanlık öğretilsin. Bunların hiçbiri öğretilmiyor. Bir de dershane olayı var. Ankara'nın her sokağında, her apartmanın binasının her katı ayrı dershane. Dünyada böyle bir şey görülmemiştir. Ezberci yetiştiriyorlar, kafası çalışamaz adam yetiştiriyorlar. Eğitim tamamıyla sıfırlanmış. Ortaöğretim de öyle, üniversiteler de öyle. "Öyle değil." diyen varsa gelsin benimle burada tartışsın bakalım.

Bu tür önemli sorunlarımızla uğraşmak zorundayız. Batı'nın gayesi, Amerika'nın, İngiliz'in gayesi Türkiye'den Türkçe'yi tamamıyla yok edip, buranın dilini Tarzan İngilizcesi yapmaktır.

Dosdoğru İngilizce de olmaz. Çünkü maksat zaten kafaları çalışmaz yapmaktır. Bir punduna getirilip, çok yakında Türkiye'nin resmi dili de İngilizce yapılacaktır. Bunu herkes bilsin. "Kim yapar?" Asıl yapanlar ortalıkta görünmüyor. Gidin bakın, bir sürü Amerikalı danışmanları dolu kilit yerlerde. İmzayı basanlar da dediğim gibi İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin devamı dışarıdan ayarlı, beşinci kol gizli cemiyetlerin üyeleridir, onlar yapıyor. Başkaları da o kuruluşlara yanaştırılmıyor. Çünkü böyle ülkelerde hep böyle olur. İşin kaidesi budur.

Uzun vadeli hedefler dediğimiz zaman efendim, öncelikle hedefleri kültür ve eğitim konusunda mı belirlemek lâzım?

Tabir" Bir ülke ki iktisadî durum felâket, şimdi millet ağlaşıyor, herkes perişan vaziyette. Ama biz 30 sene önce dedik ve yazdık ki, "Bu kafayla, bu eğitim sistemi ile acenta kafalı, kendisine yabancı, başkasının acentalığını yapmaktan başka bir şey yapamayan veyahut da köleliğini yapmaya hazırlanan insanlar yetiştirilir." dedim. "Türkiye kalkınmaz, Türkiye'de yabancılar kalkınır." dedik. Yabancıların gelip istediği araziye el koyması, bütün sanayiini, her şeyini alıp götürmesi, tanma, hepsine el koyması. Bunların hepsi daha önceden belliydi. Niye? Çünkü, insanların kafasını İngilizce eğitimle köleleştirirsen, insanlarda kendi ülkesinin çıkarları, geleceği için uğraşmak gibi bir kaygı bırakmazsın. 30 sene evvel belliydi, yazdık, kitapta hepsini anlattık, bakın. Tüm bunları edebiyat olsun diye de yazmadık. Yüce Türk Milleti'ni uyarmak için yazdık.

Daha ileriye baktığımız zaman efendim...

Eğitim konusunu bugün açmak istemiyordum. Çünkü, bu konulardan artık söyleye söyleye dilimizde tüy bitti. Ama, demin haberde gördük. Nasıl olmuşsa yabancı dilden eğitimle ilgili bir yasa tasarısı gelmiş. O haber vasıtasıyla mecburen konuya girdik. Dolayısıyla anlayan anlamıştır zaten. Türkiye'de anlayanların sayısı çok arttı maşallah. Onun için şimdi daha başka konulara geçebiliriz.

Hedefler konusunda neler söyleyeceksiniz?

Hedefler dediğimiz şu: Geçen gün de bir program yapmıştım, tam Ermeni soykırım tasarısı Fransız Meclisinden geçtiği güne denk gelmişti. Dolayısıyla o konu açılmıştı. O zaman da dedik ki; Türkiye'nin 50 yıldır haline bakın, biri çıkıyor "Türkiye'nin Kıbrıs sorunu var." diyor. Öbürü

"Ermeni katliamı yasası" istiyor. Diğeri "Rumlar gelsin tekrar buraya yerleşsin." diyor. "Kim diyor?" "İstanbul'daki Patrikhane" diyor. Türkiye'den de yetkililer çıkıp, "Efendim, Fransa'yı kınadık. Canım fazla da hissi davranmayalım, kendimize de zararı olmasın, ama kınadık."

diyorlar. Kısacası hep ufak tefek tepkiler, işler uzun müddet hazırlanıp, olup bittikten sonra oluyor. Biz tabii diyoruz ki; "Türkiye'nin kendi sorunları var.

Türklerin ve dışarıdaki öbür Türk halklarının büyük sorunları var. Bir kere bu halklar kadar katliama uğramış ve uğramakta olan daha başka millet yok dünyada. 1944'ten sonra 12 milyon Kırım Tatar Türkü katliama, soykırıma uğradı. Azıcık kalanları Sibirya'ya sürüldü. Şimdi 35

tanesi zor belâ Kırım'a geri gelmeye çalışıyor, hepsi binbir zorluk içindeler. Türkiye'nin hemen sınırında olan, Posof un hemen yanında Hakaslar, Ahıska Türkleri aslında Türkiye'nin devamıdır.

Oradaki Türkler de 1940'larda soykırıma uğradı. Soykırımdan kalanları da Asya'ya sürüldü.

Orada da başkaları bunları kesti. Dünyanın neresine baksan, şimdi de son zamanlarda Balkanlar'da Kosova'da, Arnavutlar diye bahsediyordu bizim hükümetler. Oralardan gelen çok değerli öğretmen, edebiyatçı Kosovalılarla tanışıyoruz, Türk adamcağızlar perişan haldeler.

Adamlar diyor ki: "Balkanlarda asıl Türklere musallat oldular. Türkiye'den bizim haklarımızı koruyacak hiçbir ses çıkmıyor." diyorlar. Öbür taraftan Kuzey İrak'ta bir Kürt lâfıdır gidiyor. Ama kimse kalkıp da "Orası Misakı Milli sınırları içindedir. Kerkük, Musul, oradaki Türkmenleri bir taraftan Araplar, arkadan da Kürtler jcesiyorlar. Batı Trakya'daki Türkler perişan haldeler. 67

senedir tel örgülerin içinde köylerde hapis hayatı yaşıyorlar. Bunları yeni öğreniyoruz. Ayrıca, babamın da memleketidir. Atatürk'le hemşehridir ve beraber çalışmıştır. Bütün bunlar olurken, yıllarca Türkiye'den Türklerin insan hakları hakkında hiçbir ses çıkmıyor. Dışarıdakilerin Ermeni tasarısı diye üstümüze çullanmasını ne bekliyorsun? Devamlı gündeme Batı Trakya Türkleri konusunu çıkar, onlar sana Kıbrıs sorunu dediği zaman, "Hayır efendim, bizim Kıbrıs sorunumuz yoktur, Yunanistan’ın Batı Trakya sorunu vardır." diyeceksin. Zaten Kıbrıs'a Rumları kim yerleştirdi? Türkler çoğunluktaydı. Türkiye'den ödünç aldılar Kıbrıs'ı 1878'de İngilizler. Tabii sömürgelerinde hep böyle yaparlar, getirip Rumları oraya yerleştirdiler, Türkleri azınlıkta bıraktılar. Şimdi de "gayeleri Türkiye'de böyle işler yapmaktır. "Kıbrıs sorunu yoktur.

Yunanistan'ın Batı Trakya Türkleri sorunu vardır." demek gerek. Daha onlar Kıbrıs sorunu bile demeden,biz devamlı kendi konularımızı gündeme getirmeliyiz.

Efendim, Türkiye'de Kürtlerle aslında bir sorunumuz yok. Bir sürü canciğer dostlarımız, kardeşlerimiz var. Ama dışarıdan bir sorun vardır diye bir şeyler çıkarıyorlar Kuzey İrak'ta.

Bunun karşısında kimse çıkıp da Kuzey Irak'taki Türkmenlerin haklarını aramıyor. Hattâ onlar bir şey demeden devamlı gündemde tutacaksın. Oradan petrol paralarını bile alamadık, anlaşmayla almamız gereken Musul'dan. Ama Türkiye'de yabancı dille eğitim, Türkçe'nin üniversitelerde yok edilmesi gibi işlerinin başını çekmiş olan bir zatı şerif hakkında senelerdir derler ki; "Efendim işte oralardan petrol parası alıyormuş da, onunla zengin olmuş." "Kimi uyutuyorsunuz? Türk devleti, Atatürk'ün zamanında yaptığı anlaşmayla verilmesi gereken petrol paralarını, hissesini İrak'tan alamadı, bir şahıs mı alacak?"

Sayın Sinanoğlu, uzak hedefler demiştik. Türkiye 'nin önümüzdeki yıllarda uzak hedefleri özetle ne olmalı efendim?

Bizim, "İllâ da AB'ye gireceğiz, niye gireceğiz belli değil, bu vesileyle Türkiye'yi yok edecekler" gibi dışarıdan ayarlı sorunlarımız, o sorun, bu sorun, hep tepki, kınama gibi edilgen davranışlar yerine kendi hedeflerimiz, kendi büyük davalarımız var, millet bunlarla meşgul edilmeli. Sovyetler dağılıp da Türk Cumhuriyetleri ortaya çıktığı zaman, zannettim ki, bütün gazetelerde bol bol oralardan bahsedilecek. Bir de baktık ki, bunlar hakkında hiçbir haber bile yok. Sadece Kürt sorunu,

Ermeni sorunu konuşuluyor. Bizim yavaş yavaş, usul usul, her gün dışarıdaki Türk ülkeleriyle, ortak Türkçe yazısını geliştirmek ki bu çok kolay, onun da tam tersine işler yapılıyor hepsinde şimdi her konuda, her dalda ortak bilimsel kurultaylar düzenlemek, oraların edebiyatını, dilini, karşılıklı birbirimizi tanımak gibi işlerle uğraşmamız gerekiyor. Biraz oluyor çok şükür de, az bir şey, bazı kişilerin gayretleriyle.

Bu siyasal birlik anlamına mı gelecek efendim?

Hayır. Biz siyasetten bahsetmiyoruz. Siyasi şeyler gelir geçer, bunlar önemli değildir. Uzun vâdede kültür genlerini binlerce yıl yaşatan kültür meseleleridir. Dildir, edebiyattır, tarihtir, bilimdir. Sovyetler dağıldığından beri Türk kurultayları yapılıyor. Ne hikmetse bizi de hiçbirine çağırmazlar. Hani birileri tarafından önerildiği halde bile çağırmazlar. O da ayrı mesele, biliyoruz tabii niye çağırmazlar. Kurultayda bazıları Rusça konuşurmuş, diğerleri İngilizce konuşurmuş.

Böyle Türk kurultayı mı olur? Bakın, tarihi bir olay oldu. Bundan bir yıl kadar önce ilk defa birtakım gayretli, bu konularda da yüreği yanan insanlar tarafından "Birinci Türk Dünyası Matematik Kurultayı" gerçekleştirildi Elazığ'da. Elâzığ'a eski Sovyet ülkelerinden çok değerli matematikçiler geldi. Çünkü Sovyetler, Fransızlar, Macarlar, Polonyalılar matematikte en ileri milletlerdir. Amerika'dan da ileridedirler. Türk Cumhuriyetleri'nde yetişmiş Tatar Türkleri, Kazak Türkleri, Özbek vs. bir sürü çok değerli bilimciler var. Bizde bir tane varsa, onlarda Sovyet zamanında yetişmiş bin tane var. İlk defa Elazığ'da Birinci Türk Dünyası Matematik Kurultayı'nda bir araya getirildiler.

Kurultayı düzenleyenlerde ulusal, kültürel kaygılar olduğu için, biz de tabii o konuda biraz ısrar ettik, bütün ülkelerden gelen bilimciler kendi Türkçe'leriyle tebliğlerini sundular. Sonuçta ne oldu biliyor musunuz? Bir hafta sonra herkes fizikte, matematikte birbirini anladı. Herkes çok iyi kaynaştı. Çünkü Ruslar orada bunlara "Hepiniz ayrı milletsiniz." Demişler. Özbekler Türkçenin çok yakın bir lehçesini konuştuğundan habersizler. Bizimle bir müddet konuştuktan sonra, " Aaa bizim dilimiz Türkçe'ymiş." diyorlar. "Bize Ruslar "ayrı dil" demişlerdi" diyor; şaşırıp kalıyorlar.

Sonra hepsi bir heves Türkçe'ye merak sarıyorlar. İlk defa matematik dalında gerçek bir Türk Kurultayı oldu. Bu tür kurultayların her dalda yapılması gerekir. Bilim dallarında, teknik dallarda, felsefede, edebiyatta. Ama bu önemli işler yapılmıyor. Peki, matematik dalında ilk Türk Kurultayı nasıl yapıldı? Devlet mi yaptı? Hayır. Devletin bu işlerle ilgili olması gereken kuruluşları düzenleyenlere birçok şey vaad etmişler. Son dakikada ise, yardım eden yok. Az daha yapılamıyordu, hiçbir kuruluş yardım etmedi. Ama şimdi Ermeni sorunu, Kürt sorunu denilseydi, bütün bağışlar, yardımlar yağardı.

Sayın Sinanoğlu, çok teşekkür ediyorum.

TÜRKİYE'Yİ ACI GÜNLER BEKLİYOR AMA SONRA DÜZLÜĞE ÇIKACAĞIZ

o Türkiye 'yi 2001 'in sonlarında çok acı günler bekliyor. Herkes buna hazır olsun. Türkiye 'yi bir kıtlık bekliyor mesela. Ama 5 sene, 10 sene sonra, eninde sonunda dünyadaki bu düzen, kuranların başına yıkılacak.

o Ama kaç senedir Türkiye 'de plan uygulanmıyor. Mesela rahmetli Özal "Tren komünistlik"

diyerek İstanbul Ankara arasındaki hızlı tren projesini durdurmuştu. Özal akıllı bir insandı, trenin komünistlik olmadığını biliyordu. Herhalde ona bu dedirttirilmiş olmalı. Sadece Özal değil, Atatürk'den beri hepsi böyle. Amerika "Herkes bildiğini okur, serbest piyasa ekonomisi vardır, her şey kendiliğinden olur" diyor ama, bunu bize diyor. Çünkü kendi başına Türkiye 'nin hedefi, milli çıkarları olsun istemez. Kendi güdecek. Özellikle 1980 'den beri Türkiye 'de planlar, programlar yapmak hikâyedir.

o 1970'lerde Alvin Toffler, gelecekle ilgili, avam için bir kitap yazdı, ilmi falan değil. ABD'de orta tabaka çok cahil bırakılmıştır. Ondan sonra 1980 'lerde Nesbitt adında biri Megatrends (Büyük gidişat) adında bir kitap yazdı. Bu daha ciddi bir adamdı. Dolayısıyla kendisine Fütürüst dediğini hiç zannetmiyorum.

o İnsanlar ilerisi için bir takım tahminler yapar. Böyle giderse, belli bir süre sonra ne olabilir diye düşünebilirsiniz, ama daha uzun zaman için ne olacağı hiç belli değildir. Matematiksel olarak da bunu söylemek mümkün. Çünkü kısa sürede doğrusal denklem gibi düşünüp, bir doğrunun üstünde buradan şuraya gelinebileceği tahmin edilebilir. Ama daha uzun sürelere baktığımızda bu böyle değildir.

o Hungtinton 'm medeniyetler çatışması kendi fikri değildir, zannetmiyorum. Amerika 'da, Sovyetler dağıldı; komünizmi bitirdik yeni düşman kim olacak diye düşündüler. Kızıl tehlike meğer palavraymış, kendileri de itiraf ettiler, silah sanayinin çarkları dönsün diye büyütmüşler.

Tabii halkı da uyutmuşlar. Sonra karar verdiler; kızıl tehlikenin yerini, yeşil tehlike aldı.

Hungtinton 'a da bunu yazdırdılar.

Dünyada yaşanan baş döndürücü gelişmeler dikkate alındığında dünyayı nasıl bir gelecek bekliyor?

Dünya durdu durdu da son beş yıldır birden bire son sürat gelişmeler mi oluyor? Hayır, öyle değil. Bu asrın başında telefon icat edildi, sonra telefonun yaygınlaşması gerçekleşti. Elektrik icat edildi, sonra yine elektrik üreteçleri yapıldı, herkes kandille otururken bütün evlere elektrik geldi.

Bunların hepsi başdöndürücü hızla oldu. Otomobil icat edildikten sonra Ford, seri imalâta geçti ve durup duruken birkaç senede Amerika'da her yer otomobil oldu. Sonuç olarak toplumun yapısı değişti. Bütün bunlar en az şimdiki kadar başdöndürücü ve daha da önemli gelişmelerdi. Bu gelişmeler insanların hayatını daha çok etkiledi. Asrın başından beri olan gelişmeler, son yıllarda olan gelişmelerden daha önemli. Daha öncekilerin olmadığını düşünürseniz taş devrine dönersiniz.

Ama hep baş döndürücü hızla dünya ileriye gidiyor deniyor. Bunun nedeni ne?

Ortada bir propaganda var. "Dünya baş döndürücü hızla gidiyor, siz yetişemezsiniz, siz bize kapıkulu olacaksınız" a geliyor olay. Halbuki eskiden beri var bu değişim. Yıllardırevden çıkmadan üretim ve tüketime doğru bir gidişin olacağı hep söyleniyor. Alvin Toffler yıllar önceden bunu iddia etmişti. Şimdi de Bili Gates'in dijital sinir sistemi diye bir projesi var. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Bu yıllardır söyleniyor. Evinden işini gören çok arkadaşım var mesela. Ben de kısmen böyle yapıyorum.

Ama bunun bir de farklı yönü var. Ben senelerdir üniversiteye gidiyorum, daha yolda işlerimi kafamda ayarlıyorum, birkaç tanıdıkla karşılaşıyorum... Şimdi bir müddet işlerimi evde yapıyorum. Yazdıklarımı rahatlıkla her yere gönderiyorum. İşlerim yolunda gidiyor. Ama sabah kalkıp kahvaltı yapıp giyindikten sonra çalışma odasına gidiyorsunuz. Bu sürekli böyle olmaz, olmuyor da. Bir kere insanın insanlarla aynı ortamda bulunmaya ihtiyacı var. Dışarı çıkıp insanlarla konuşması gerekir. Söylediğiniz, bir ölçüde olur. Ama fabrikada üretim yapıyorsanız olmaz.

Genetik ve atom alanındaki gelişmeler sizce gelecekte nasıl olacak?

Bu alanlarda gelişmeler sürekli oluyor. Mesela çok ince lazer yapmışlar, saç telinin binde biri kalınlığında. Bunun sayesinde bazı şeyleri daha küçük ve kullanışlı yapmak mümkün. CD'lere çok daha fazla bilgi yükleyebilirsiniz mesela. Ama bunlar ihtilal mahiyetinde bir değişiklik değil.

Bilimin her dalının önünde okyanus kadar yenilik yapılabilecek bir alan var. Fakat zaman zaman

"moda" olan bilimler olmuştur. Mesela teorik fizik bir zamanlar gözdeydi. Sonra bilgisayar teknolojisi ve bilişim çıktı. Ondan sonra da genetik ve moleküler biyoloji ön plana çıktı ve çok hızlı gelişti. Türkiye'de "Bu iş çok önemli, çok büyük yatırımlar isteyen bir teknoloji de değil, ama kafa istiyor" diyorduk 35 yıldır, Türkiye'nin her tarafında yaptığımız konuşmalarda. Hâlâ ortada birşey yok. Daha o zaman, "Bu ileride başınıza büyük dertler çıkaracak" dedik ve çıktı da.

Ne gibi dertler geldi çıktı başımıza?

Mesela domates tohumu alıyoruz dışardan, fakat yetişen domates tohum vermiyor. Çünkü onun gen'ine bir madde takmışlar ve bir daha tohum alamıyoruz. Ertesi sene bir kutu tohum almak için İsrail'den, 35 tır mal gönderiyorsun. Her sene bu böyle oluyor. Sadece domateste değil, kavunda, karpuzda da bu böyle. Tohum aldığımız ülke ise tohumları genetik yapısına taktığı maddeyi çıkararak liretken hale getiriyor. Size göndereceği zaman tekrar o maddeyi takıyor.

Türkiye ısrarla bunu niye yapmıyor?

Ben size şunu söyleyeyim: Türkiye'de baştan beri bilimsel araştırma yapmak yasak gibi bir şeydir. Olayın temelinde bu var.

Genetik alanında bilimkurguya kayan bazı iddialar var. Mesela ırkların genleri çözülürse, sırf bir ırkı yokedecek bombalar yapılabileceği söyleniyor. Ne dersiniz?

Böyle birtakım haberler çıktı. Ancak "dünyada birbirinden çok farklı genlere sahip ırklar vardır"

varsayımından hareket ederek bunu söylüyorlar. Tabii bunun temelinde ırkçılık var. Ben buna pek inanmıyorum. Çünkü dünya üzerinde saf ırk diye birşey yok. Tabii ondan daha önemli birşey var bence. Adını bizim koyduğumuz "Kültür Genleri" ^var. Aslında kültürel ve toplumsal olaylar biyolojideki hücre, virüs, kanser... gibi olaylara çok benzer. Çok yakın bir benzerlik vardır aralarında. Türkler en az 10 bin sene üç dört kıtada çeşitli zamanlarda faaliyetlerde bulunmuş.

Türkler belki de dünyadaki en eski kavim ve dili de en eski dil. Şimdi bu kadar kıtada, bu kadar faaliyette bulunan insanların biyolojik olarak başkaları ile karışmaması mümkün değildir. Ve

biyolojik açıdan bu iyi birşeydir. Biliyorsunuz, akraba evliliğinde genler gittikçe kötüleşiyor ve hastalıklar çıkıyor. Onun için genlerin karışması türün zenginleştirilmesi için doğal bir yöntemdir.

Yani daha iyi nesiller çıkıyor ortaya. Mesela ben hem Asyalıyım, hem Avrupalı. Bu yüzden her gittiğim ülkede kültürleri iyi tanıyabiliyorum. Ama bütün bu karışmalarla kültür genleri yani dili, töreleri, halısı, kilimi, motifleri binlerce yıl devam ediyor. Bunlar biyolojik genlerden daha kalıcıdır, daha önemlidir. Onun için kimse "Türkler Avrupa'yla karışmış bilmem ne olmuş..."

demesin. Bunlar kasıtlı çıkarılan, özellikle çağdaş solcu takılan ve Türk düşmanlığı yapmak için dışarda üretilen bu lafların papağanlığını yapanların ürettiği sözler. Kültür genlerine baktığımız zaman hepimiz Türküz. Mesela Türkistan'da görünüşü Türk biri, hem de ata biniyor fakat Türkçe bilmiyor. Ruslaşmış, mankurtlaşmış. Buna "Türk" denebilir mi?, ama öbür tarafta Asyalı tipi kalmamış, ama Türk milletine canla başla hizmet etmiş biri bence Türktür.

Türkiye 'nin bilim alanındaki geleceğini nasıl buluyorsunuz?

Şimdi ben Derviş Baba gibi buraya postalanmadım. Ben 40 senedir, bu ülke için uğraşıyorum.

Daha lisedeyken, Ankara'nın sokaklarını Amerikan askerleri bastığı ve Balgat'a Amerikan üssü yapıldığı zaman anladık ki, devamlı burada kalırsak ABD'nin kölesi oluruz. Ama oraya gidersek, onların efendisi olursak onlarla burada daha iyi mücadele ederiz diye, ve 40 senedir uğraşıyoruz.

Şimdi bu 40 senede gördük ki Türkiye'de sahiden araştırma yapılması, yani milletin ortaya konmuş ana hedefleri doğrultusunda yaratıcı işler yaparak, birşeyler üretmek Türkiye'de adetâ yasaktır. Mesela TÜBiTAK'ın kurulmasını 1962'de önerdiğimiz zaman yönetmeliğine "Birinci vazifesi Türkiye'nin bilimsel, teknik araştırma hedeflerinin amaçlarını tayin etmektir" diye yazdık. Hemen ABD'nin Ford Vakfi Başkanı, CIA'nin bir uzantısıdır herhalde müdahale etti ve

"Hedef olmaz, herkes bildiğini okur" dedi. Halbuki onların her yeri hedeftir. TÜBİTAK

yasasından, bu "hedef maddesini çıkarttırdı, bizi de aforoz ettirtti. Ondan sonra bir sürü para harcandı, ortada fol yok, yumurta yok. Bazıları büyük adam diye çıkarılıyor ortaya. Herkes gitsin baksın internet sitelerine. Çoğunun ne yayını var, ne de bir buluşu. Ama Türkiye'de kendilerine bir takım payeler verip, birbirlerini seçerek yollarını buluyorlar. Ben Türkiye'de birçok üniversitede çalıştım. Bir köşede bırakılan birkaç garibanın azmi sayesinde yapılmış araştırmalar dışında ortada birşey yoktur. Zaten dışardan müsaade edilmez. Durum budur.

Bunun tersi olma ihtimali yok mu ufukta?

Hayır yok. Türkiye'de 1947'de Mizuri gemisi geldikten sonra, gizli ikili anlaşmalarla birçok şey teslim edilmiş. Bunlardan biri de eğitim bakanlığıdır. Bunları biz seziyorduk ediyorduk. Bu belli bir plan üzerinde yürüyor. Bizim önce dilimizi, dinimizi, tarih bilincimizi yok edecekler, sonra da işlerine geldiği gibi yönetecekler. Şimdi de din dersi adı altında Hıristiyanlık öğretilecek. "Çocuk kendisi dini seçecek"miş! Yahu, Avrupa'da, Amerika'da var mı böyle birşey? Bu, düpedüz Türkiye'nin hıristiyanlaştırılmasma yöneliktir. Dili yok etmek için ise yabancı dille eğitim yaptırarak hem kendi dilini, kültürünü unutuyor gençler, hem de yabancı dili öğrenemiyor.

Üstelik bilmediği bir dilden fizik, matematik öğrenmeye çalışıyor. Bu mümkün değil. Bu yüzden dünyada böyle bir düzen yok. Bu eğitimsizlikle gençler, boş kafalı, düşünemez, iki şeyi yan yana koyup sonuç çıkaramaz bir hâle gelebilir. Bundan 78 yıl önce "2000'in sonunda bu işi bitirecekler" diyorduk.. Toplum kıvama geldikten sonra, dışardan birini tayin ederlerse, ondan medet umulur; turist gelecek diye, Anadolu'nun camilerine imam tayin edilmezken, bir taşı kalmış Ermeni kiliseleri devlet tarafından yeniden inşa edilir, topraklar yabancılara çok ucuza ya da bedava verilirse; işte bir ülke tarihten böyle silinir.

Bunun sınırında mıyız?

Bunların hepsi gerçekleşti. Söylediğim doğru. Türkiye'nin az vakti kaldı. Bugün vatan elden gidiyor ama herkesin kafası piyasalarda, borsada. Milleti bu hale getirdiler. O zaman iş biter. Bu durumda araştırma, bilim olmaz. Durumumuz daha iyi iken olmadı da, şimdi mi olacak? Şu anda 2 yüz bin kişi dışarda, bir kısmı da devlet parasıyla eğitim görüyor. Bu da teşvik ediliyor. Bu yolla 6 milyar dolar dışarı gidiyor. Bankalardan 80 milyar dolar soyuluyor. Sonra da faiziyle, Amerika'dan, IMF'den l milyar dolar daha borç para istemek için, memleketten, dinden, dilden vazgeçmemiz isteniyor. Kimse de çıkıp da "Yılda 6 milyar dolan niye veriyoruz? Amerika'ya adam mı yetiştiriyoruz?" demiyor. 80 milyar dolar hortumlandıysa, ki dünyada l milyar doları bile saklamak mümkün değildir; öyle meblağlar hangi ülkeye gitse oranın iktisadı batar, bu paralar nerede diye soran yok. "80 milyar doların 5 milyarını bulalım, işimizi hâlledelim" diyen yok.

Bu mânâda ekonomik krizlerin aşılmasında ve geleceğimiz adına IMF, ya da ABD 'ye güvenmek doğru mu?

Bir kere hangi uzmana sorarsanız sorun, aynı şeyi söyleyecektir. IMF kurulduğundan bu yana bulaştığı her ülke batmıştır. Yani bulaşıp da durumu düzelten olmadığı gibi batmayan yok. IMF

reçeteleri de yeni değil. Son reçete 18.'si. Bu reçeteleri kullana kullana bu hale geldik.

Borcumuzun faizini ödemek için borç alıyoruz. Borç alıyorsak bu parayı yüksek kâr getiren alanlara yatırmamız lâzım. Ankara'da çıkıp da, IMF'e "Senin bana vereceğin borca şart olarak, bizim için kârlı bir kuruluş olan ve aynı zamanda stratejik önemi olan TELEKOM gibi bir kuruluşu sat demenle ne alakası var bu işin" demiyor hiç kimse.

Peki siyasi açıdan Türkiye 'yi düşünen bir iktidar geldi farzedelim Ekonomik açıdan bu iktidar ne yapmalı? IMF'e rest mi çekmeli?

Dikkat ederseniz IMF, Cottarelli gibi gençleri gönderiyor. Bunlar herhalde IMF'in stajyerleri.

Türkiye çantada keklik olduğu için bunlar gönderiliyor. Kimse böyle bir adamın önünde vakur, terbiyeli ve saygılı durarak niye bunu böyle yapıyorsunuz demiyor. Ben demiyorum ki IMF'e rest çekelim, Amerika'ya da "Vay emparyalistler geliyor" diye karşı duralım. Bunun yapılması enayilik olur. Fizikte termodinamik ("ısıldevinge") denen bir konu vardır. Türkçesi, "ısıldevinge".

Burada tersinir olaylar vardır. Yani bir kimyasal tepkime yapıyorsun, bu tersinir ise, şartlan azıcık değiştirdiğin zaman tepkime tersine döner. Halbuki bazı tepkimeler de vardır ki, şiddetle tek yönde,

yâni tersinmez gider. Geri döndüremezsin. Benzeri kavramları toplumsal olaylara da uygulayabiliriz. Türkler için "Ağırbaşlıdır, sineye çeker çeker ama, bir de ayranı kabarırsa..."

denir. Ben de önceden bunun iyi bir özellik olduğunu düşünüyordum. Ama ilkel kabilelere has bir özellik bu. Uluslararası ilişkilerde bahsettiğim tersinirlik ilkesini kullanmak lâzım. Mesela IMF,

"borç veririm ama şu şeker işinden vazgeç" diyor. Arkasından tütün, sonra Telekom geliyor.

Sonra da dilini, dinini unut diyor. En sonunda millet patlarsa patlar, yoksa tarihten silinir. Bu ilkel davranıştır. Bunun doğrusu nasıl olmalıdır? Örneğin Fransa, İngiltere, Almanya insan haklan konusunda ders vermeye geliyor bize. Daha ağızlarını açmadan mesela Almanya'ya "Yahudiler yeniden yerleşmeye başlamış" gibisinden bir hatırlatma, Fransızlar'a Cezayir'de neler oluyor, ülkenizdeki müslümanların hakları konusunda neler düşünüyorsunuz gibilerden bir soru sor. Bu iş orada biter. Bir daha birşey demezler. Sen, her gelene eyvallah de, sonunda topraklarını bile teslim et, sonra patla. Patlamanın hiçbir faydası olmaz. Sen bir kere topraklarını vermişsin. Geri istediğinde uluslararası mahkemelerde karşına çıkarlar...

Peki, Türkiye 'yi geleceği planlama açısından yeterli buluyor musunuz?

Bizde DPT var. Orada iyi yetişmiş insanlar var. Plan da yapıyorlar. Ama kaç senedir Türkiye'de plan uygulanmıyor. Kimse bunu söylemiyor ama durum böyle. Mesela rahmetli Özal "Tren komünistliktir" diyerek İstanbulAnkara arasındaki hızlı tren projesini durdurdu. Özal akıllı bir insandı, trenin komünistlik olmadığını biliyordu. Herhalde ona bu dedirttirilmiş olacak. Sadece Özal değil. Atatürk'ten beri hepsi böyle. Amerika "Herkes bildiğini okur, serbest piyasa ekonomisi vardır, herşey kendiliğinden olur" diyor ama, bunu bize diyor. Kendi içinde Amerika kadar hedefli, planlı, güdümlü, her ferdini çaktırmadan güden, tepesine binen bir ülke göremezsiniz. Bunu çok usturuplu yaparlar ve kimse farkına varmaz. ABD, Türkiye gibi ülkelere plan yaptırmaz ve bizim hedefler belirlememize izin vermez. Çünkü kendi başına Türkiye'nin hedefi, milli çıkarları olsun istemez. Bu işi kendisi yapar. Özellikle 1980'den beri Türkiye'de planlar, programlar yapmak hikâyedir.

Söylediklerinizin tersine çevirilmesi için ne yapılmalı?

İnsanlarımızın bağımsızlık ruhuna sahip olması lâzım; özgüvenlerinin gelişmesi lâzım.. Deniyor ki "Dünyada bağımsızlığın önemi geçmiş." Öyle birşey yok. Her ülke kendi bağımsızlığına, kültürüne daha fazla sahip çıkıyor. Çünkü eğer her ülke kendi değerlerine sahip çıkarsa, ancak eşitler arasında bir kardeşlik ve küreselleşme olur. Aksi taktirde biri birinin kölesi olur. Biz buna

"küreselleşme mi, köleleşme mi?" diyoruz. Küreselleşme denen şey, Batı’nın Türkiye gibi ülkeleri iyice sömürmesi, perişan etmesi için îcat edilmiş bir yutturmaca kavramdır. Artık bunu özellikle Batı'da herkes biliyor. Batı ülkelerinin tümünde, Amerika başta olmak üzere, bu oyunlara karşı isyan başladı. Afrika'nın en ilkel ülkeleri bile toplantılar yapıyor küreselleşmeye karşı. Türkiye'de böyle bir ses yok. Bu sahte küreselleşmeye karşı çıkanlar hışma uğruyor.

Türkiye'nin garabeti.

Peki "Fütürizm" ve "fütüristlik" hakkında ne düşünüyorsunuz?

"Future", gelecek; "Futurist", gelecekçi demek. 1970'lerde Alvin Toffler, gelecekle ilgili, avam için bir kitap yazdı. İlmi falan değil. ABD'de orta tabaka çok cahil bırakılmıştır. Kendileri bile bunu yazıyor. Elit 12 milyonun çocukları dünyanın en iyi okullarında okur, ama geri kalanları cahil kalır. Çok büyük bir sınıf farkı, İngiltere'deki gibi devam etmiştir. NevYork Times gazetesinin anketine göre liseyi bitirenlerin yüzde 60'ı kendi dilini okuyup, yazmayı bilmiyor. Bu ortamda fırsatçılar, hurafeler, falcılık, uzaylılar,vb. hakkında para için abuk sabuk kitaplar yazıyorlar ve böyle kitaplar çok satılıyor. Alvin Toffler, avam için bir kitap yazmış. Ben bu kitabı aldım, şöyle bir baktım, hiçbir bilimsel tarafı yok, okumaya bile değmez. Ondan sonra 1980'lerde Nesbitt adında biri "Mega Trends" "(Büyük Gidişat)" adında bir kitap yazdı. Bu daha ciddi bir adamdı. Dolayısıyla kendisine "Futurist" dediğini hiç zannetmiyorum. Böyle bir bilim dalı olamaz. Ama insanlar ilerisi için bir takım tahminler yapar. Böyle giderse, belli bir süre sonra ne olabilir?" diye düşünebilirsiniz, ama daha uzun zaman için ne olacağı hiç belli değildir.

Matematiksel olarak da bunu söylemek mümkün. Çünkü kısa sürede doğrusal denklem gibi düşünüp, bir doğrunun üstünde buradan şuraya gelinebileceği tahmin edilebilir. Ama daha uzun sürelere baktığımızda bu böyle değiltir. Matematikte doğrusal olmayan denklemler, tabiatta çok önemlidir ki, özelliği şudur: Doğrusal olarak ilerlenir ama, bir noktada çok ufak bir değişiklik bambaşka bir durum yaratır. Mesela insan ve ülkeler arasındaki ilişkilerde de bu böyledir.

Bardağı taşıran son damla örneğinde olduğu gibi ülkeler arasındaki gerilim artar ama savaşı çıkaran çok küçük bir gelişmedir. Dolayısıyla "fütürizm" diye bir bilim dalı yoktur. Bu 2000'li yıllar yaklaştığı için moda olan, 2000 yılı geçtikten sonra gündemden kalkan uydurma birşeydir.

Ciddi üniversitelerde böyle şey olmaz. Ama bu gidişle gelecek sene ne olacak diye düşünüp hesap kitapla tahminde bulunulabilir.

Mesela Hungtinton 'm dinler savaşı olacak diye bir tahmini var. Buna yönelik eleştiriler de Batı

'nın bir oyunu şeklinde gündeme geldi. Bu tür tahminleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

En önemli ABD evrenkentlerinde ("üniversitelerinde"), uluslararası ilişkiler, tarih gibi bölümlerde Amerika'daki derin devletin tasvip ettiği, çalıştırdığı hocalar vardır. CIA ve FBI gibi kuruluşlar bunlara el altından araştırma konusu verir, bildirgeler, yayınlar hazırlatır. Sonra bunları pazarlar. Hungtinton'in bu kendi fikri değildir, zannetmiyorum. Sovyetler dağıldı, komünizmi bitirdik, yeni düşman kim olacak diye düşündüler. Kızıl tehlike meğer palavraymış, kendileri de itiraf ettiler, sanayi çarkları dönsün diye büyütmüşler. Tabii halkı da uyutmuşlar. Tabii burada bir nokta var. Devletin harcadığı beş kuruşa halk dikkat eder. Mesela Amerika'da resmi kurumlarda şatafat göremezsiniz. Amerika iki şey üretir, oradan alacağınız şeyi mutlaka başka yerde yapmıştır ya da kendi malı değildir. Bu iki şey filim (özellikle bunu filim diye yazın) ve silahtır.

Amerikan malına kendileri de güvenmez. Tabii filim asıl silahtır. Dolayısıyla özellikle silah üretimini devam ettirebilmek için sürekli bir öcü lâzımdır. Halka karşı "Bak işte bir büyük düşman var, buna karşı büyük paralar harcayarak silahlar yapmalıyız" denir. Birileri de bu işten çöplenir. Kızıl tehlike bittikten sonra generaller koşuşturmaya başlamış, şimdi düşman kim diye.

Bana bunu generallerin bir yabancı danışmanı söylemişti. Sonra karar verdiler; kızıl tehlikenin yerini,

yeşil tehlike aldı. Müslüman ülkeler büyük tehlikeymiş! Bu ülkerin hepsi tehlike olsa ne olur. Çoğu Batı'mn hakimiyetinde sömürge olmuş, ve aç. Petrolün olduğu ülkeler ise Amerika'nın güdümüne girmiş. Şimdi bunların neresi tehlike? Buna kimse kanmaz, Amerikan halkının geniş

câhil kitlesinden başka. Orada şahit oldum o günlere: Birdenbire milletin kafasına basınyayınla bu yerleştiriliverdi, "Müslüman eşittir fundemantalist, o da eşittir terörist" diye. Ben bunu görünce, daha o zaman, "Bak," dedim, "şimdi Türkiye'de neler olacak." Olacakların herbirini tek tek söyledim de. Nelerin kapatılacağını, nelerin yasaklanacağını bir bir söyledim. Amerika bunu yaparken kendi halkı için basınyayını kullanır. Hungtinton gibilerini de başkalarım ikna etmek için kullanır. Bizim gibi ülkelerde bunlar da hemen tercüme edilir. Hungtinton, Fukuyama, ...

bunları söylüyor diye konuşmalar yapılır, yazılar yazılır, araya İngilizcemsi kelimeler sokuşturulup bilimsellik taslanır. Madem bilim adamıysan kendin de bir sonuç çıkar, ama yok, göremezsin. Çoğu böyledir bizim bilimadamlarımızın. Dolayısıyla böyle palavralara inanmamız lâzım.

Peki Türkçe 'nin ileride bozulmaması için neler yapılmalı?

Biz Amerikan oyunlarını daha, ilk, orta, lisedeyken anladık ve mücadeleye başladık. Benim bütün sülâlem dilcidir. Her biri birçok dil bilir. En garibanı benim, ama her gittiğim ülkenin dilini öğrenmeye çalıştım; ve hatta o ülkenin dilinin yapısı hakkında makaleler yazdım. Ben yabancı dile karşı olmak değildir herhalde. Gayet güzel birşeydir. Allah insanları ve dilleri ayrı ayrı yaratmış. Her birinin insanlığa ayrı ayrı katkısı var. Allah herhalde 250 kelimelik bir Tarzanca ile konuşsun diye insanları yaratmadı. Normal bir Amerikalı 250 kelimeyle konuşur, okumuşları bile böyledir. İngilizce dünya dili oldu diye birşey yok. Amerika'nın dili pek yakında İspanyolca oluyor. Birçok devlet dairesinde hem İspanyolca hem de İngilizce kullanılıyor. Bazılarında İngilizce bile kullanılmıyor. Ben bile televizyon seyrederek kendi kendime İspanyolca öğrendim.

Çünkü İspanyolca, Latince'ye daha yakın ve daha mükemmel. İngilizce uyduruk bir dil. Dil konusunda bizde yalanlar var. Bunlardan biri İngilizce'nin dünya dili olduğu yalanı. İkincisi, İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin devamı olan gizli cemiyet üyeleri tarafından; ki bunlar özel sektörde ve üniversitelerde stratejik yerlerdedir, dışardan aldıkları talimatlar doğrultusunda gazetelerde ingilizce ilan vermeye başlamışlardı, daha '70lerde.

Şimdi de resmi gazetede bile İngilizce ilanlar çıkmaya başladı.

Benzeeri tezgâhlan Ruslar, Türkistan'da yaptı. Bizde bir kuruma nerdeyse hademe alınacak diyelim, İngilizce sınavına sokuluyor. Çünkü hademenin başındaki ileride Amerikalı olacak.

Hademe Amerikalı'yı anlasın diye böyle yapılıyor. Dünyanın sömürge olayan hiçbir ülkesinde kendi dilini bırakıp da eğitimini yabancı bir dilden yapan yoktur. Fransızlar Cezayir'in dilini değiştirdi, Cezayirliler'e sorarsanız, dünya dili Fransızca'dır.

Şimdi bunu Türkiye'de yapmaya çalışıyorlar. Daha önce yazılarımda, "Bunlar bir punduna getirir, anaokuluna kadar İngilizce ile eğitimi sokarlar, ondan sonra, tarihteki misallerin gösterdiği gibi, 11.5 nesil sonra o ülkenin dili unutulur ve adı tarihten silinir" diye yıllar öncesinden yazıyordum (Bkz. O. Sinanoğlu, "ByeBye Türkçe" adlı kitap, Otopsi Yayınları 2000). Bunların bir sürü örneği var. Geçen

sene o da oldu. Kimsenin ruhu duymadı. Beş kişi imzayı attı Talim Terbiye'de, iş bitti. Haberi bile yapılmadı.

Geleceğe yönelik planlar yapılırken, ülkemizin stratejik konumu ve Atatürk'ten beri her gün artan sorunlarımız dikkate alınırsa, nelere dikkat edilmeli?

Aslında Türkiye'nin bu durumda olması için bir sebep yok. Türk dünyasının da, müslüman dünyasının da böyle olması için hiçbir sebep yok. Dünya kaynakları, pazarı ve insan gücü bu ülkelerin elinde. Ama Batı'da birkaç milyon insan kafayı çalıştırarak, onlara hâkim olmuş, önemli yerlere adamlarını yerleştirmiş, ondan sonra işi içerden halletmişler. Böyle dünya mı olur? Batı'da bile insanlar bunu tartışmaya başladı. Türkiye'yi Batı güdümünden kurtarmak için beşinci kol cemiyetlerinden arındır ülkeyi, 23 sene içinde Avrupa'nın bir numaralı ülkesi oluruz.

Türkiye'nin uyanmaması için bizi suni gündemlerle oyalamaya çalışıyorlar. Sağcılık, solculuk, etnikcilik, laiklik antilaiklik gibi sahte bölünmeler yaratmaya çalışıyorlar diyebilir miyiz?

Evet. Temelde bölünme yok aslında. 1960'tan önce herkes orta halli milliyetçiydi. Herkeste bir ümit vardı. Avrupa'yı geçeceğiz, büyük devlet olacağız diyorduk. Biz bu düşünceyle bilimsel çalışmalara yöneldik. Şimdi o ortam, o ruh pek kalmadı; bırakmadılar. Türkiye'nin böyle olması için iç ve dış düşmanlarından başka hiçbir sebep yok aslında. Dış düşmanlara karşı akıllı hareket edilir ve dik durulursa, başarılı olunabilir. Ama uzun zamandır eğitim sistemi ilje insanlarımıza aşağılık duygusu aşılanmıştır. Bu hergün daha da arttırılmaktadır. Bir de her önemli noktaya, bir yerlerden ayarlanan insanlar konmuştur. Bunlar kendi marifetleri ile birşey yapacak insanlar değildir. Tek çare bütün milletin, satılmamış, kimliğini unutmamış insanların sağda veya solda birlikte hareket etmeleridir. Tabii önceden bu sağ ve sol yoktu. Ben Amerika'dan geldim herkes ikiye bölünmüş. Nedir bu sağsol dedim hiç kimse tarif edemedi. Sonra birbirlerini öldürmeye başladılar. Amerika her girdiği ülkede bir sahte sağ ve bir sahte sol kurmuştur. İçini boşaltmıştır bu kavramların ve birer kelimeye indirgemiştir.

Peki biz sizce bu kötü gidişten kurtulacak mıyız?

Eninde sonunda, maskeler arkasına saklanarak, bu ülkeye ihanet edenlerden bu millet hesap soracaktır. Ondan sonra da, Türk devletlerinin toparlanmasına öncü olacaktır. En sonunda da müslüman devletlerin sömürgelikden kurtulmasına önayak olacaktır. Eninde sonunda birkaç milyon insana hizmet eden bu aşağılık düzen başlarına yıkılacaktır.

Bu ne zaman olacak? Önümüzdeki yıllarda mümkün mü?

Belli bir zaman vermek mümkün değil ama, Türkiye'yi 2001'in sonlarında ve hemen akabinde acı günler bekliyor. Herkes buna hazır olsun. Ama 5 sene, 10 sene sonra, eninde sonunda, dünyadaki bu insanlık düşmanı düzen, kuranların başına yıkılacak.

"BEYİN GÖÇÜ" SAHTE AYDIN YETİŞTİRMEK İÇİN TEŞVİK EDİLİR.

"Beyin" Değil "Beyin Hammaddesi" İhraç Ediyoruz...

Cezayir 'de okuyan bir genç hiçbir zaman aman gideyim de Amerika 'da doktora yapayım falan diye düşünmüyor. Onun aklı fikri gidip Paris 'te okumak. Başarılı olması o demek. Eski Sovyet ülkelerinden gelenleri görüyoruz. Onların da aklı fikri Moskova'da okumak. Bu hep böyledir.

Onun için buradan baktığınız zaman "Amerika cazip olduğu için herkes oraya gitmek istiyor"

gibi geliyor. Hayır! Bu hiç de öyle değil. Burası Amerika'nın olduğu için herkes Amerika'ya başvuruyor. Burası Fransa'nın olsaydı herkes Fransa 'ya başvuracaktı.

Dünya'da en az dışarıya göç veren iki ülkeden biri Türkiye idi. Diğeri de Japonya... O günlerden bugüne 50 senelik Amerika 'nın kültür mühendisleri marifetleri ile Türkiye 'de milli ruh, vatan sevgisi, tahrip edildi. Şimdi birine "Topraklarımız yabancılara teslim ediliyor" deseniz, "Peki ama ya piyasa ne olacak" diyor. "Vatan gittikten sonra piyasanın ne önemi var" diyorsunuz, "İyi ama piyasa ne olacak" diye bir daha soruyor. Amerika 'mn gittiği Orta Amerika, Güney Amerika ve Asya ülkerinde muazzam bir kültür tahribatı yaptığı, o milletlerin kültürlerini yokettiği bir gerçek.

o Aslında Türkiye'de ihraç edilen beyin değildir, ihraç edilen beyin hammaddesidir.

Hammaddeyi biraz işlerler, arasında çok yetenekli işe yarayacakları kendine ayırır ve kullanır.

Tabii bunların karakter sahibi olmaması, milletini sevmemesi gibi özelliklerinin olması gerekir.

Geriye kalanları da ülkesine geri gönderir; o ülkede kullanırlar, sahte aydın olarak.

o Sahte aydının yetiştirilmesi için İsmet İnönü 'nün Amerika 'yla yaptığı anlaşmalar arasında ikili bir anlaşma varmış. Bu yeni çıktı ortaya. Onda da Türk öğrencilerinin alıp Amerika 'ya götürülüp bu şekilde yetiştrilmesinin tedbirleriyle ilgili maddeler var. Mesela bu iş için 8 kişilik bir ekip kuruluyor. Dördü Türkiye'den dördü de Amerika 'dan seçilen bu ekipde Amerikan 'nm Türkiye

'deki büyükelçisi de var ve onun oyu iki sayılıyor. 1947'den beri eğitim bu şekilde idare ediliyor.

Belgesi yeni çıktı. Metin Aydoğan buldu.

o Yurtdışına gönderilen öğrenci sayısı ilk zamanlar 20 bindi. 56 sene önce ise 40 bin olmuş bu rakam. Sonra öğrendik ki 60 bine çıkmış. En son bir yerde okudum, 200 bin olmuş. Bir öğrencinin masrafını yıllık 30 bin dolar olarak kabul edersek, bu senede 6 milyar dolar demektir.

Eğer bu 6 milyar dolan bu iş için harcıyorsa bir ülke çok büyük gayelerin, olması lazım. Bu öğrencilerle 'şu sanayii kuracağız, şu teknolojiyi geliştireceğiz ' diyen yok tabii. Bu insanlarımız Türkiye 'ye dönseler bile imkan yok. Eğer biri Türkiye 'ye dönüp inatla birşeyler yapmaya kalkarsa zaten izin vermezler, onun başına her türlü bela gelir.

Türkiye 'de basınyayın Amerika 'nın buradaki nüfuzunu, tabanın dibine kadar çok köklü bir şekilde oturtup, herkesin Amerika'dan başka bir şey düşünmeyen, ondan başka bir yeden medet umamaz hale gelmesi için sahibinin sesini çıkarıyor.

Beyin göçünün nedeni: 1980'den sonra yani YÖK'ün kurdurulmasınm ardından Türkiye'de bilim ve

araştırmanın bitmesidir. Bilim adamı araştırma yapmak için uğraşacakken, ders başına para alarak 40 saat ders veriyor haftada.

***

M. Orhanlı: Beyin göçünden ne anlamak gerekiyor? Bugün Türkiye 'den yurtdışına göç etmek steyenler, bu isteklerinde başarılı olursa, buna beyin göçü denebilir mi?

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Beyin göçü önceden bir tek şu mânâda kullanılıyordu. Bir ülkede çok iyi yetişmis bilim adamı vardır ve bu bilim adamının yaptıklarını yapan çok az insan vardır dünyada. Bir başka devlet bunun gibi bilim adamlarını çok iyi imkanlar tanıyarak kendi ülkesine çalıştırırca, buna beyin göçü denir. Bunu Türkiye için söyleyince benim güleceğim geliyor.

Çünkü Türkiye'de bilimsel anlamda düşünen bilim adamı bırakmadılar. Bu nedenle olmayan beyinin göçü olmaz tabii! Türkiye'de olan ise birçok gariban ülkenin başına gelmiş bir olgudur.

Biz önceden bu ülkelerden değildik. Gariban ülke dediğim ülkelerde baskılar, yakıp yıkmalar sonucu oranın insanı canım neresi olursa olsun kurtarmak için bir ülkeye atar. Türkiye'de de böyle bir göç başladı. Bu göçün nedeni ekonomik kriz olduğu kadar, manevi baskılar, düşündüğünü ifade edememe gibi nedenlerdir.

Peki Türk insanı, "terkedip gitme psikolojisi "ne nasıl sokuldu? Bunu Batılılar mı yaptı?

Bundan 50 yıl önce, Amerika'da Türkleri görmek mümkün değildi. O zamanlarda Türk dediğiniz zaman Amerikahlar Hollwood filimlerinden olsa gerek burasının bir çöl ülkesi olduğunu zannederlerdi. Dünya'da en az dışarıya göç veren iki ülkeden biri Türkiye idi. Diğeri de Japonya... Bir de Rusya'yı saymak gerekir. Bu milletler vatanlarına bağlı insanlar. Maddi şeyler için göç etmezler; ki doğruydu. Şimdi tabii o günlerden bugüne 50 senelik Amerika'nın kültür mühendisleri marifetleri ile Türkiye'de bu milli ruh, vatan sevgisi, gerekirse vatan için ölmek ruhu tahrip edildi. Millete şimdi "Topraklarımız yabancılara teslim ediliyor" deseniz, "Peki ama ya piyasa ne olacak" diyor. "Vatan gittikten sonra piyasanın ne önemivar" diyorsunuz, "İyi ama piyasa ne olacak" diye bir daha soruyor. Kasıtlı olarak bu ülkeyi bu hale getirdiler. Amerika'nın her gittiği ülkede, mesela Orta Amerika, Güney Amerika, bazı Asya ülkerinde muazzam bir kültür tahribatı yaptığı, o milletlerin kültürlerini yokettiği bir gerçek.

Amerika bunu nasıl yapıyor, önce nereden başlıyor?

Önce yabancı dille eğitim ve İngilizce'nin önemli olduğu propagandası ile başlıyor. Sonra eğitemine el atıyor. Arkasından da o milletin kendi geleneklerine, dinine olan bağlılığını yıkıp, onları hor gösteriyor. Ondan sonra da Hristiyan misyonerlerini gönderiyor. Mesela Güney Kore çok düzgün bir memleketti. Kore Harbi'nde girdiler oraya ve otuz sene içinde Koreliler'in yarısına yakınını Hristiyan yaptılar. Yerleştirdikleri Hristiyanlık da ilkel bir din. Yani tarafsız bir şekilde bakıp da "Koreliler'in dinlerinden daha iyi bir din, bu yerleştirdikleri din" diyemiyorsunuz.

Çünkü bu azılı ve saldırgan misyoner takımı emperyalizmin araçlarından biridir. CIA bunlarla iç içe çalışır. Mesela Kazakistan'da bir örnekle karşılaştım. CIA'in oradaki profesör bir adamı, konferans

ya da başka bahanelerle misyonerleri getiriyor oradaki üniversiteye. Tabii bir ülkede bütün halk hristiyan olmuyor; bir kısmı oluyor ve asırlarca iki kısım birbiriyle savaşıyor.

Sömürgeci de işini yürütüyor. En son Endonezya'da bunun uygulamasını gördük.

Beyin göçü de sömürgecilerin bir milleti kültüründen koparmak için başvurduğu yollardan biri mi yoksa sonuç mu?

Bence sonucu. Başlangıçta milli hassasiyet kalmayınca insanlar başka ülke için "orası güzelmiş"

diye düşünmeye başlıyor. Tabii orasından daha güzel başka yerlerin olduğunu akıllarına getiremiyorlar. "Ora"da ben kendimi daha iyi hissetmiyorsam, burasının güzel olmayan yönü bile beni çekiyorsa, işte bu manevi birşeydir. "Orası"nın ekonomik imkânlarının daha iyi olacağını düşünüp gitseniz bile, bir süre sonra mânevi açıdan ihtiyaçlarınız ortaya çıkıyor, eksiklik hissediyorsunuz. Yani her istediğini elde etsen bile bir müddet sonra ot gibi yaşamaya başlıyorsun. Etrafınızda doğru düzgün ne insan var, ne de hissedeceğiniz adam gibi bir kültür. O

zaman mutlu olmuyorsunuz. Aç kalınca önce karnını doyurmak için çalışmaya başlıyorsun.

Malum yüz sene önce yazmış Batılılar "Açlıkla terbiye ederiz" diye.

Durum böyleyken neden Türkiye 'de özellikle basınyayın yurtdışına gitmeyi adeta teşvik ediyor, Amerika gibi ülkelere gitmeyi kurtuluş yolu olarak gösteriyor halka?

Bu Amerika'nın özel cazibesi ile ilgili değil. Bir süre Amerika'da kalan oranın ne olduğunu anlar.

Amerika zannedildiği kadar cazip bir yer değil. Mesela Cambridge Üniversitesi'nden Thomas Sowell adlı bir tarihçinin bir kitabı var. Kitabın adı "Conquests and Cultures" yani "Sömürgeler ve Kültür". Son birkaç aşırın tüm sömürgelerini tek tek inceliyor. En son kısmında bütün bunların ortak noktalarını çıkarıp sıralıyor. "Sömürge olan ülkelerde ne gibi değişiklikler meydana gelir ve millet ne olur?" Bu sorunun cevabını ortak özellikler kısmında tek tek listeliyor. İsteyen açsın bu kitaptan o listeye baksın. O listedekilerin hepsi Türkiye'ye uyuyor. Artı, Türkiye'de bu özelliklere eklenecek ilaveler var. Mesela Cezayir-Fransa, Uganda İngiltere veya Kazakistan Rusya örneklerini ele alalım. Bunlara baktığınız zaman; ki yazar da aynı şeyi yazıyor, sömürgeci devlet o ülkede daima sahte bir aydın sınıfi yaratıyor. Bunları, o ülkede kurduğu misyoner okullarında veya yerli misyoner okullarında yetiştirir. Bu öğrencilerin önündeki "havuç" ise okulu açan ülkeye gidip yüksek lisans veya doktora yapmaktır.

İsmet İnönü'nün Amerika ile yaptığı anlaşma

Dışarda yetiştirilen sahte aydın sınıf, hiçbir zaman kendi memleketinde işe yarayacak birşey öğretilmemiştir. Bilimde ve teknikte yani pratik alanda kendi ülkesinde kullanabileceği birşeyler öğretilmemiştir. Öğretilenler idari ve sosyal bilimler ağırlıklıdır. Bu bilimler de "patron ülke"nin gerçeklerine göre okutulmuştur. Bunlar kendi memleketlerine döndüğü zaman kendi milletinin başına bela olan bir aydın sınıf haline gelirler. Bu aydınlar sömürgecinin işini çok kolaylaştırırlar, ondan fazla bu işi yaparlar. Bu, bütün sömürge ülkelerinin hepsinde böyledir. Osmanlı'nın son dönemlerinde

de bunu görmek mümkün. 1947'den sonra ise Türkiye'de bu teşvik edilmiştir.

Mesela sahte aydının yetiştirilmesi için İsmet İnönü'nün Amerika'yla yaptığı anlaşmalar arasında ikili bir anlaşma varmış. Bu yeni çıktığı ortaya. Sayın Metin Aydoğan, kaynak göstererek yazdı.

Onda da Türk öğrencilerinin alıp Amerika'ya götürülüp bu şekilde yetiştrilmesinin tedbirleriyle ilgili maddeler var. Mesela bu iş için 8 kişilik bir ekip kuruluyor.'Dördü Türkiye'den dördü de Amerika'dan seçilen bu ekipde Amerikan'nın Türkiye'deki büyükelçisi de var ve onun oyu iki sayılıyor. 1947'den beri eğitim bu şekilde idare ediliyor. Belgesi yeni çıktı. Metin Aydoğan buldu.2 O zamanlarda Amerika'yı bilen yok, oraya gitmeye heveslenen yok. Daha çok İngiltere ve Fransa ya da Almanya tanınıyor. Amerika'ya ilgiyi çekmek için "Buradan birileri seçilecek"

"Amerika'dan da birileri buraya gelecek" türünden bir sürü ayrıntısı var bu anlaşmanın. Bu böyle başladı ve zamanla kadrolar o kadar genişletildi ki geçenlerde bir Amerikalı siyasetçi,

"Türkiye'de bizim/Batı'nın eğitiminden geçmeyen hiçbir lider yok" diyerek bununla övündü.

Bugün bu öyle bir yayıldı ki, herkesin aklı fikri Amerika oldu.

Bu propaganda her ülkede Amerika merkezli mi

Bahsettiğim bu kitaptaki listeye baktığınız zaman, mesela Cezayir'de okuyan bir genç hiçbir zaman aman gideyim de Amerika'da doktora yapayım diye düşünmüyor. Onun aklı fikri gidip Paris'te okumak. Başarılı olması o demek. Eski Sovyet ülkelerinden gelenleri görüyoruz. Onların da aklı fikri Moskova'da okumaktı. Bu hep böyledir. Onun için buradan baktığınız zaman

"Amerika cazip olduğu için herkes oraya gitmek istiyor" gibi geliyor. Hayır! Bu hiç de öyle değil.

Burası Amerika'nın olduğu için herkes Amerika'ya başvuruyor. Burası Fransa'nın olsaydı herkes Fransa'ya başvuracaktı.

Basınyayın, Amerikan propagandası yaparak bundan ne çıkar sağlıyor?

Basmyayma kısaca "ayarlı basınyayın" diyorum ben. Sahibinin sesidir. Ona göre konuşuyor.

Tabii başarılı, marifetli insanları Amerika'ya kaçırmak için bunu yapmıyorlar. Amerika'nın buradaki nüfuzunu, tabanın dibine kadar çok köklü bir şekilde oturtup, herkesin Amerika'dan başka bir şey düşünmeyen, ondan başka bir yerden medet umamaz hale gelmesi için sahibinin sesini çıkarıyorlar.

Siz Türkiye 'ye sık sık gide gele Amerika 'da uzun süre bulundunuz. Amerika 'da yaşam bahsedildiği gibi cazip mi?

Daha önce Almanya'ya göç etmiş vatandaşlarımız vardı. Onlar belli şehirlerde olduğu için manevi değerlerini korumuşlar. Çünkü birarada yaşıyorlar. Onlara fazla birşey"yapılamadı. Gerçi bazıları çocuklarına Türkçe öğretmeyi unuttu. Amerika'ya gelince: Önceden, başka milletin vatandaşı olmak ayıptı. Bana TC'nin bir bakanı '70'lerde, "çifte vatandaşlığı çıkardık, Amerikan vatandaşı ol" dediği zaman, ben "Ne demek... Ben PortoRiko'lu muyum?(!)" diyerek kendisine çıkışmıştım. Ben çok

gördüm: Vaktiyle oraya öğrenci olarak gitmiş, mühendis, doktor olmuş ve bir Amerikalı hanımla evlenmiş Türk asıllıları; biraz para kazanıp mal mülk sahibi olduktan sonra bizimki, bir de bakıyorsunuz Amerikalı bayan bundan ayrılıyor. Adamın bütün kazanımları gidiyor. Perişan oluyor. Sıfirdan bir daha başlıyor. Sonunda Türkiye'den tanıdıklar vasıtasıyla bir Türk hanımla evleniyor. Böyle hayatlardan onlarca örnek verebilirim. Herkes zannetmesin ki oraya gittiği zaman çok mutlu bir hayat yaşayacak. Çocukları büyüyüp kendisine gâvur gibi davrandığında ah vah etmeye başlıyorlar.

Neden Türkiye 'ye dönmüyor bu aileler?

Türkiye ile bağlan da kalmamış ki. Bana "Nasıl yapsak da dönsek" diye danışırlardı. Türkiye'ye gelenler de aradan 20-30 yıl geçtiği ve hiçbir tanıdığı ile bağlantısı kalmadığı için kendini çok yabancı hissediyor. Manen böyle perişan olmuş, ama maddi anlamda hâli vakti yerinde çok insan gördüm. 'Amerikanca'da bile "İnsan sadece ekmekle yaşamaz" diye bir lâf vardır. Bu nedenle kimseyi mecbur olmadıkça ayarlı basınyayının lâflarına kanıp da heveslenmelerini istemezdim.

Şimdiki durum farklı tabii. Söylensin söylenmesin, Türkiye'nin çok kısa sürede tasfiye edilmek istendiğini herkes hissediyor.

Ülkeyi terketmek isteyenlerin artışına neden olarak gösterilen iktisadî bunalım (ekonomik kriz) de bu tasfiyenin bir bahanesi mi?

Herkes zannediyor ki ülkede sadece ekonomik kriz, yâni iktisadî bunalım kendiliğinden oluştu.

Halbuki hiç te öyle değil. İki sene evvel bu iktisadi bunalım tam iki günde Batı tarafından çıkarıldı. Turizmden kazanacağınız birkaç dolarla “piringıl” ithal etmeye kalkarsan ve bu da yetmez borç alırsan geminin batacağı bellidir. Türkiye'de 1947'den beri doğru dürüst hiçbir sanayi kurdurmadıkları gibi, demiryolu yaptırmadıkları gibi, varolanları da söktürdüler. Aslında bize dedikleri şu: Siz turizmle geçinin, biz size çok pahalı makinalar satalım, siz onlarla bize kumaş

yapın." Geçenlerde bir uzman bir televizyon kanalında çok ilginç birşey söyledi. Dedi ki: "Bizim bu dokuma sanayininden yaptığımız ihracattan kazanılan döviz, fabrikada kullanılan makinaları ithal ettmek için harcadığımız dövizden daha az". İşte tam sömürge mantığı, biraz para kazan, onu da bize ver anlayışı. Üç ülke, bir bomba patlatıyor burada, ertesi gün bütün rezervasyonlar iptal ediliyor. Sonra Avrupa diyor ki "Ben senden kumaş almayacağım." Böylece dokuma sanayi de bitiyor. Çin'den Avrupa'ya daha iyisi ve ucuzu geliyor zaten. Ardından kriz oluyor. Sonunda Türkiye Anadolu'daki küçük sanayici ile ayakta durabiliyor. Onun da "yeşil sermaye" diyerek tepesine biniyorlar.

Peki Amerika, Kanada ve Almanya gibi ülkeler neden özellikle yetişmiş elemanları alıyorlar?

Kendi ülkelerinde bilim ve teknik göç aldıkları ülkelerinkinden çok çok ileri. İsteseler her türlü elamanı yetiştirirler...

Bunu isterseniz bir örnekle anlatayım. Amerika Vietnam'da biliyorsunuz perişan oldu. Rusya'nın Afganistan'da perişan olduğu gibi. Amerika Güney Vietnam'dan kaçarken, televizyonda izledik, son helikopterler havalanırken, Amerika ile işbirliği yapmış yerli Güney Vietnamlı kodamanlar helikopterlere asılıyorlar, bizi de götürün diye. Aradan birkaç sene geçti. Birgün New York'ta, bir

televizyon programında şehrin arka sokaklarında, farelerin içinde yaşlı bir adam gösteriyor. Adam çöpçülük yapıyor. Mülakat yapan genç "Bakın bu Güney Vietnam'da "büyük adam"dı bir zamanlar" diyor ve ekliyor: "Bu bahtlısı, şimdi burada çöpçülük yapıyor." Alay ediyor. Şimdi ben bunu Ankara'da bir takım zevata anlattım. Amerika'dan medet umanlar biraz ayaklarını denk alsınlar Amerika bir ülkede önce kendi kuklalarını harcar, bu kendi kuklacılık sanatının gereklerindedir. Kuklacılıkda araya birisini koymak icap eder. Sonunda da "bahtlısı böyle olur"a gelinir. Bugün Amerika'ya sırtını dayayıp da yapmadıkları ihanet kalmayanlar, yedi neslinin sırtının yere gelmeyeceğini zannedenlere "bahtlı" sının olacağı budur"u birkaç sene evvel mühim zevatın gözlerinin içine bakarak söyledim.

İngiltere, dil ticaretiyle geçiniyor

İngilizce öğreniminin Türkiye 'de bu kadar önemsenmesinin ardında sizce Batılı ülklerin özellikle de İngiltere 'nin maddi çıkarı mı var?

Eskiden Fransız sömürgesi olmuş gerçi şimdi daha beter sömürgedirler ülkelere sorsanız dünya dili Fransızca'dır. Türk Cumhuriyetleri'ne sorsanız Ruscadır. Burada sorsanız İngilizce dünya dilidir. Böyle bir şey yok. Şu anda sadece telegrafik yani faks dili İngilizce'dir. O kadar. Kimsenin kendi dili yerine İngilizceyi koyduğu yok. Sadece tasfiye edilmekte olan ülkelerde bu propaganda yapılmaktadır. Bundan 56 sene önce, Lordlar Kamarası üyesi bir İngiliz dedi ki "İngiltere artık hiçbirşey üretmiyor. Hakikaten Amerika'da bir İngiliz malı göremezsiniz. Varsa bile kimse itibar etmediği için satılmaz. Çünkü iş ahlakı Amerika'dan daha önce İngiltere'de bitmişti. O İngiliz, konuşmasında "Bizim en büyük kazancımız, İngilizce'den" dedi. İngiltere bugün, başka devletlerden İngilizce öğrenmek için gelen öğrencilere açtığı kurslardan ve İngilizce öğrenmeyi sağlayan şeylerden geçimini sağlıyor.

YÖK kuruldu, bilim bitti

Türkiye 'nin beyin göçüne bakışını nasıl değerlendiriyorsunuz? Mesela yurtdışına yıllardır belli oranda öğrenci gönderiliyor ama ortada ilerleme adına birşey yok, denebilir mi?

Çok önemli bir nokta. Yine bu anlamda beyin göçü veren ülkelerin başında Türkiye geliyor.

Özellikle 1980'den sonra, yani YÖK'ün kurdurulmasından sonra Türkiye'de bilim ve araştırma bitti. Bilim adamı araştırma yapmak için uğraşacakken, ders başına para alarak 40 saat ders veriyor haftada. Aslında Türkiye'den ihraç edilen beyin değildir. İhraç edilen beyin hammaddesidir. Hammaddeyi biraz işlerler, arasında çok yetenekli işe yarayacakları kendine ayırır ve kullanır. Tabii bunların kişilik sahibi olmaması, milletini sevmemesi gibi özelliklerinin olması gerekir. Geriye kalanları da ülkesine geri gönderir o ülkede kullanırlar, sahte aydın olarak.

Durumun özeti budur. Bu ne kadar çok sayıda insana yapılırsa, hele o ülkenin kendi kaynakları ile yapılırsa, o kadar iyidir. Başlangıçta kurdurduğu özel teşkilatlarla, kendi cebinden para ödeyerek yapıyordu. Sonradan buna gerek kalmadı. Türkiye'nin kaynakları onların istediği şekilde kullanılıyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde böyle birşey yoktur. Ne zaman ki bir ülke perişan hale düşer, o zaman o ülkenin vatandaşlarını görmeye başlarsınız Amerika'da. Türkiye bu açıdan rekor kırıyor Amerika'da. Yani zaten oradakilerde eğer bir milletin sayısı çevrede artmaya başlarsa, aşağı görürler.

Türkiye'den yüzlerce öğrenci varsa, mesela Almanya'dan birkaç tane vardır, yoktur. O da özel bir alanda öğrenim görmek için gelmişlerdir.

Eğitim için yılda 6 milyar dolar ödüyoruz

Peki yurtdışına eğitim için gönderilen öğrencilerin Türkiye 'ye maliyeti nedir?

Biz bu öğrencileri niye gönderiyoruz, hangi alanlarda gönderiyoruz, ne kadar para harcıyoruz diye sorduğumuz zaman öğrendik ki ilk zamanlar 20 binmiş. 56 sene önce ise 40 bin olmuş bu rakam. Sonra öğrendik ki 60 bine çıkmış. En son bir yerde okudum, 200 bine çıkmış sayı. Tabii bir öğrencinin masrafı yıllık asgari 30 bin dolara malolur. En azından senede 6 milyar dolar eder.

Eğer bu 6 milyar dolan bu iş için harcıyorsa bir ülke çok büyük gayelerin olması lazım. Bu öğrencilerle şu sanayii kuracağız, şu teknolojiyi geliştireceğiz diyen yok tabii. Bu insanlarımız Türkiye'ye dönseler bile imkan yok. Eğer biri Türkiye'ye dönüp inatla birşeyler yapmaya kalkarsa zaten izin vermezler, onun başına her türlü bela gelir. Tabii bu iş için harcanan paraların hesabını soran yok. Ondan sonra da IMF tefeci faizi ile borç versin diye, anayasayı, kanunlarını, herşeyini değiştirip, topraklarını veriyorsun. Bunlar bütün oyunun bir parçası.

BAŞIMIZA GELENLERDE YALNIZ DEĞİLİZ

Semra Topçu: İyi pazarlar sevgili izleyiciler, 11 Eylülden buyana dünya değişiyor. Belki de değişim ivmesi hızlandı. "Nasıl değişiyor dünya? " Terör saldırısı olarak adlandırılan bir saldırıdan sonra bir ülkeye savaş ilân ediliyor. Dünyanın bir köşesinde Afganistan' la savaş, öbür köşesinde dünya devletleri süper güçler bir araya gelip toplantılar yapıyor. Geleceğe yönelik olarak bir takım hamleler atılıyor. "Bu hamleler dünyayı nereye götürüyor? 11 Eylül' den beri dünyada değişen ne?" Bu soruların yanıtlarını bugün Profesör Oktay Sinanoğlu 'ndan alacağız.

Hoşgeldiniz efendim. Sizi ekrandan izleyenlerimiz tanıyor. Çeşitli etkinliklerinizden Türkiye de, dünya da sizi tanıyor. Sohbete girmeden önce izleyicilerimize hakkınızda yeni çıkmış bir kitabı, Türk Aynştaynı "Oktay Sinanoğlu Kitabı" İş Bankası Yayınlarından, (Sayın Emine Çaykara'nın söyleşisi)", tanıtmak istiyorum. Bu kitabı hem sizi daha yakından tanımak isteyen, hem de Türkiye 'yi ve dünyayı sizin gözünüzle görmek isteyenler (daha doğrusu bazı şeyleri farklı boyutlarıyla algılamak isteyen izleyicilerimiz) bu kitaptan bilgi edinebilirler. Başa dönüyorum

"Yeni Dünya Düzeni" diye bir kavram vardı. "Küresel Dünya" diyorduk. 11 Eylülde tüyler ürperten, sanki bir filim sahnesiymiş gibi Holivut sineması dünya üzerinde canlandınlıyormuş

gibi bir şey oldu. Ve değişmeye başladık. Gözle görülür bir şekilde farklı olaylar gelişiyor dünyada. Siz nasıl görüyorsunuz ? Nereye gidiyor dünya?

Prof. Dr. O. Sinanoğlu: Tabii bu yeni olmadı. Birdenbire 11 Eylül'de bir kule olayı oldu da ondan sonra dünyada bir patırtı, bir değişiklik oluyor değil. Bunun çok geçmişi var. Bunlar bizim oradan buradan duyduğumuz şeyler de değil. Epeydir o ülkelerin içinden durumları ister istemez görmekteyiz. Nitekim 11 Eylül kule olayının olduğu sabah ben Ankara'ya yeni varmıştım. Ondan önceki akşam İstanbul Maydım. Birçok Avrupa ülkesinden yeni Avrupa ülkeleri de dahil, Çek Cumh.,

Lehistan (Polonya), Slovakya, vb.. bayağı derin 1000 kişinin katıldığı bir toplantıdaydım.

Her biri çok değerli uzmanlar, tarihçi, eğitimci, ruhiyatçılar vardı; bir de imalat hatası bendeniz.

Bu toplantı Avrupa'nın birkaç ülkesinde 10 gün sürdü. Büyük bir kısmı bir yerde, ondan önce küçük bir gurup ön toplantı yaptı başka bir ülkede, bittikten sonra da daha küçücük bir gurup uzman değerlendirme toplantısı yaptı. Üç toplantıda da bulunup, iki tane de konuşma yaptım.

Şimdi o toplantıda herkes bir telâş içindeydi. Yâni 11 Eylül'den önceki 10 günden bahsediyorum Avrupa'da.

Bir şey mi seziliyordu?

Tabii. 3 sene evvel aynı toplantıya katılmıştım. Bazıları bu toplantıya katılanlarla aynıydı. 3 yıl önce konuşmamda "Yeni Dünya Düzeni" ile ilgili birşeyler demiştik. Şimdi biz gidince "Vay işte 3 sene önce böyle böyle demiştin." dediler. Baktık bunlar bizden çok daha hızlı olmuş. Biz 3 sene evvel dediğimizde korkmuşlardı. Şimdi baktık daha hızlılar. Ayrı ayrı hepsi diyor ki: "Yakında bir olay olacak.; bu olay III. dünya harbine bile yol açabilir" diye bir telaş içindeler. "Hoppala, ne oluyoruz? Bunlar bayağı hızlanmış." dedik. Toplantıdan sonra Türkiye'ye döndük. Adımız nerdeyse kâhine çıkmaya başladı, tabii matematiksel kâhin, kafadan atma değil. "Şimdi ne olacak hocam?" diyen birilerine: "Avrupa'da herkes bir telâş içinde. Herkes böyle böyle bir şey diyor."

dedik. Eve geldim. Üç saat sonra arkadaşın biri telefon etti. "Aman" dedi, "televizyonu aç."

"Hayrola ne oluyoruz?" dedik. "Amerika çöküyor" dedi. TV'yi açtık, kule olayı oluyor.

Bu düzenlenmiş bir şey yâni; Ladin ile alâkalı değil mi?

Avrupa ve Amerika'da herkes gülüyor Ladin hikâyesine. "Öyle şey olur mu?" Pentagon'un yanından kuş geçse roketler devreye girermiş, kuşu aşağı indirmek için. Oraya uçak gidiyor kimsenin haberi yok. Ondan sonra birtakım güvenlik sistemleri, elektronik cihazlar çalışmıyor.

Hepsini duydunuz kaç zamandır. Dağ başından birilerinin yapacağı bir iş değil.

Şimdi ilginç bir şey daha var. Katıldığım toplantıda herkes kendi ülkesi hakkında veyahut daha genel konularda bir konuşma yaptı. Lehistan'dan, İngiltere'den, Estonya'dan vs. gelenler kalkıp yana yakına ülkelerine yapılanları anlatıyorlar, dertleşiyorlar. Bu ülkelerin arasında İsviçrelilerin derdi daha da büyüktü. İsviçre geleneksel olarak uzun süre hep tarafsız kalmıştır. Yâni, hiçbir ittifaka girmemiştir; birleşmiş milletlere, Nato'ya girmemiştir. Hiçbir uluslararası kuruluşa üye olmaz, hiçbir tarafla ittifak yapmaz. Bunun ne kadar akıllıca bir iş olduğu ortadadır. Çünkü Avrupa'da herkes birbirini yerken dünya harplerinde, İsviçre kenarda uslu uslu durmuştur. Şimdi İsviçre'nin iki tane özelliği var, bir tanesi bu. Onun bunun kuyruğuna takılıp başını derde sokmaz, hep tarafsızdır. İkinci özelliği: İsviçre'de "Gerçek Demokrasi" vardır. Gerçek Demokrasi olan tek ülkedir. Her ülkede sözüm ona demokrasi vardır. Meselâ "Amerika'da sahiden demokrasi var mı?", tartışılabilir. Kim daha çok reklam yaparsa o kazanır. Parayı veren düdüğü çalar. "Peki Türkiye'de gerçek demokrasi var mı?" Artık onu söylemeye bile lüzum yok. Ama İsviçreMe

"Gerçek Demokrasi" vardır. "Niye?" Çünkü, herhangi bir konu olduğu zaman, hele ülkeyi ilgilendiren önemli konularda, ya da yerel konularda bir kasaba da örneğin tramvay yapılsın mı yapılmasın mı? Yoksa trafikte milettin canı mı çıksın? Amerika petrol satacak diye halk oylaması yapılır. Yâni gerçek demokrasi "Halk Demokrasisi"dir. Herkes oy verir. İsviçreliler bu geleneklerine de çok bağlılar. Bu iki özellikte taban kesinlikle taviz vermek istemez. Köylüsü şehirlisi çok bilinçlidir bu konularda.

İsviçrelilerin derdi de şu: "Biz bu özelliklerimize çok bağlıyız. Ama bir bakıyoruz. Bizim seçmediğimiz, ama seçmişiz gibi gösterilen bir takım adamlar hükümetin kilit noktalarına getiriliyor. Ve bunlar milletin istediğinin tam tersine, ülkenin, milletin bayağı zararına olacak kararlar alıyorlar ve milleti bir yerlere sürüklüyorlar." İsviçre halkı telâş içinde. Meselâ, öyle birileri gelmiş oraya. Biriki tanesini de biliyorum adıyla sanıyla, nerden geldiklerini, ne mikrop olduklarını, geçmişlerini iyi biliyorum. Ama o konulara girmeyelim. Şimdi bunlar tutturmuşlar İsviçre'yi Nato'ya, Birleşmiş Milletlere sokmaya çalışıyorlar. Ahali diyor ki, "Peki Nato'ya girince ne olacak? Bizim askerimizi alacak, paramızı, teçhizatımızı alacak. Başımızı derde sokacak."

Gene de bu başa gelenler "Küreselleşelim de Nato'ya da, BM, Avrupa Birliğine de girelim."

diyorlar. Halbuki İsviçre bu kuruluşlann hiçbirine girmedi. AB' ye de, Euro'ya da girmedi. Ama tepede birileri İsviçre'yi o tarafa doğru itekliyor.

Siz bir bilim adamısınız. 11 Eylül olayından sonra III. Dünya Savaşı mı çıkacak? demin siz de ifade ettiniz. Bir de şöyle bir korku var. Sanki bir güç var. Bir senaryo yazılmış. Bu güç bu senaryoyu oynatıyor dünyaya. Şimdi sizin söyledikleriniz bununla örtüşüyor.

Tabii zaten onun için anlatıyorum. Asıl anlatacağım şu: Önce İsviçre'deki 11 Eyül'den bir hafta önceki havayı anlatıyorum. Millet bu durumlardan bayağı kaygılı. "Kule olayından bir hafta sonra ne oldu?" Haberlerde şöyle bir verdi: İsviçre'de bir İsviçreli elini kolunu sallaya sallaya meclis binasına girdi. 15 kadar milletvekilini ve birkaç bakanı taradı. Bir de el bombası attı, kendi de gitti. Şimdi bu haber geçiştirildi içerde ve dışarda. Ama siz İsviçre de bir hafta önceki havayı bilirseniz bunu tamamiyle açığa çıkmış, çok aşırı hale gelmiş tepkinin devamı olduğunu anlarsınız. Bu tamamiyle, adamın aklına esti de, kafayı üşüttü de, gitti bu olayı yaptı değil.

Herkes zaten bu tepki içindeydi. Ve bu adam da dayanamadı. Böyle bir eylem yaptı. "Vay alçaklar diye." Demek istediğimiz şu: Herkes anlar bunu artık. Yalnız İsviçre'de değil. Düzgün Avrupalılarla konuştuğunuz zaman sağsol gibi palavralara kanmayacak kadar akıllı adamlar, hepsi ülkesini seven insanlar, çeşitli ülkelerden üstün vasıflı bilim adamları anlamında üst düzeyden bahsediyorum. Yoksa birinin makamlara koyduğu için üst düzey değil mevkileri büyük, kendileri küçük adamlar dan bahsetmiyoruz. Bu toplantıdakiler hakiki üstün kişiler; dolayısıyla her biri ülkesine yapılanları anlatıyor. Meselâ, Avrupa'nın birçok ahalisinin AB'ye girmek istemediğini Türkiye'de söylemezler istemedikleri halde gene başlarına birileri konuyor. Onları ite kaka AB'ye sokuyor. Emrivaki yapıyor. Bazıları dirense de. "Halbuki Türkiye'de nasıl anlatılıyor o işler?" "Efendim işte bütün dünya küreselleşti. AB kuruldu. NAFTA kuruldu. Dünya küreselleşiyor. Biz de illâ AB'ye girelim de; biz de küreselleşelim, çağdaşlaşalım." Hangi çağdan bahsediyorlarsa, bir eski karanlık çağ ama hangisi olduğunu anlayamadık.

Dünyada birileri böyle birtakım AB, NAFTA, Dünya Ticaret Örgütü kuruyor. Dünya Ticaret Örgütünün baş harfleri çiftV TO (WTO)'dur biliyorsunuz. Vurulan bina hangisi ÇiftVTC (WTC) yâni Dünya Ticaret Merkezi. WTO, dünyadaki küreselleşme hikâyesinin görünen teşkilâtıdır.

Onun da fizikî simgesi bu kulelerdir. Uçaklar oraya vuruyor ve kulelerde de kaçıncı katlara neden vurduğunu birkaç gün evvel başka bir TV programında birkaç kere tekrarı yayınlandı anlattıydım.

Dünyada Batı ülkelerinde, Avrupa'da, Amerika'da, Avustralya'da "yeni dünya düzenci" dediğimiz takıma karşı geniş çapta bir isyan başlamıştır. Yeni dünya düzenci takımında ne olduğunu anlatırız herhalde. İsyanın arasıra belirtileri gözüküyor. Seattle'daki olaylarda binlerce ahali polisle harp etti. Prag'daki gösteriler, en son Cenova'da gösterilerde hayli ölenler oldu. 11 Eylül olayından önce de Dünya Ticaret Örgütünün toplantısı Washington'da olacaktı.

Kule hadisesinden birkaç hafta önce ABD gündeminde o toplantı vardı. Yurtta kamuoyu bunun da farkında değil; daha önce başka kanallarda da söylemedik. Amerika'da da bir gündem çıkarırlar, bütün kanallar, gazeteler günlerce aynı şeyi yazar, söylerler aynı kelimelerle. Bunun da adı "basın hürriyeti" imiş!

Dünya Bankası, IMF asıl adına KKMF, "Küresel Kraliyet Para Fonu" demek daha doğru olur, ve dünya ticaret örgütü bu sefer Vaşington'da toplantı yapmak istiyorlar. Cenova'daki olaylarda bir sürü kişi öldü, yaralandı. Birkaç çapulcunun yapacağı işler değildi, büyük çaplıydı. Bu sefer toplantı Dünya Bankasının Vaşington'daki binasında yapılacakmış. Fakat duyuldu ki, kule olayından 23 hafta önceki gündemde hep bu konuşuluyordu. Duyulmuş ki: Burada da bir isyan kopacak; yüzbinlerce kişi her taraftan Vaşinton'a akın ediyormuş.

Amerika Hükümeti toplantı olacak binanın epey uzağında (belki 1 km. uzağında) Berlin duvarı gibi bir duvarla mahalleyi çevirmeye kalkıyor. Vaşinton'un ortasında, ve kimseyi içeri sokmuyor.

Bu sefer de Amerikalılar buna isyan etti: "Vay efendim, özgürlükler gidiyor. Kendi memleketimizin, başkentimizin mahallesine bile giremiyoruz. Böyle şey olur mu?" diye patırtı koptu. Konu mecliste de konuşuluyor aynı zamanda. Arkadan da kule olayı oldu.

11 Eylül saldırısı yanlış anlamadıysam küreselleşme karşıtlarının küresel dünyaya yönelik saldırısı olarak mı yorumlanmalı?

Kesin olarak cevabı bilmek mümkün değil. Cevabı bilsem "Küresel Kral" o zaman ben olurdum.

Ama herkesin düşündüğü iki seçenek var, (Türkiye'nin dışında herkesin düşündüğü). Meselâ bütün Afrika ülkeleri toplanıp küreselci, yeni dünya düzencilere karşı ortak sert bir beyanname yayınlıyor. Yâni Afrika'da bile yeni dünya düzenine karşı isyan var. Bir tek Türkiye'de tepki yok.

Türkiye artık küreselleşmenin akıncısı nerdeyse. Ama dünyada en az küresel olan ülke de Türkiye, şu anlamda: Çünkü, bütün dünyada küreselleşmeye, yeni dünya düzenine karşı bir hava var. Bir tek Türkiye'de tepki yok. "Peki bu ne biçim küresel?" Demek ki tepki gösteren dünya açısından hiçte "küresel" değiliz.

Çok ilginç.

İki faraziye (teori) olabilir: Bir kere İslâm ülkelerinden birinin dağın başından bu işi yapmış

olabileceğine kimse inanmıyor. Amerikalısı da inanmıyor, Avrupalısı hiç inanmıyor. Aslında Türkiye'de de inanmayan çok. Ama bizim "tûti"lere ("papağan" demektir, örneğin Mesnevi'de) bakarsan, "ABD ne derse o doğrudur". Ben kendi fikrimi söylemiyorum. Genel kanaat dünyada şöyle: 1. Birçok ülkede büyük çapta isyan başlamıştır; Amerika'nın içinde de en kuvvetlisi olmak üzere. Amerikalılar da telâşlı "Bizim özgürlüklerimiz gidiyor. Anayasaya aykırı birçok iş

yapılıyor. Anayasaya aykırı harp ilân ediliyor." diye. Vietnam harbi de anayasaya aykırı, sudan sebepler yaratılarak çıkarılmış harpti. Herkes bunun böyle olduğunu biliyor. Kendi sistemlerini, kendi geleneklerini, inanışlarını korumak için isyan başlamıştır. Geçtiğimiz senelerde Oklahoma'daki federal devlet binası olayı da kule olayı gibiydi. Kule kadar yüksek bina değildi ama hacmi çok geniş bir binaydı. Bir kamyon dolusu dinamitle havaya uçuruldu. Bir sürü kişi öldü. Hemen "İslâmi teröristler yapmıştır." dediler, ancak arkasından birkaç tane Amerikalıyı yakaladılar. Bir tanesini de birkaç ay evvel idam ettiler, iğneyle. İğneyle idam daha insanî imiş.

Günlerce de onu tartıştılar. "En insanî idam yolu nedir?" diye. "Assak mı, kessek mi, iğne mi yapsak, gaz mı versek?" diye konuşuldu.

11 Eylül saldırısından sonra şu an Afganistan 'a savaş ilân edildi. Nato 'nün devreye girmesi, Kara Savaşı günlük tartışılan konular arasında. 11 Eylül olayının ortaya çıkardığı sonuca göre Yeni Dünya Düzeninin daha da kemikleşmesi, oturması için bahane midir? Ya da oturmasına fayda mı sağlar?

Bahsettiğim iki faraziyeden bir tanesi isyancılarla ilgili biraz önce anlattığım olay. Ama öbür taraftan da başka bir şey daha var: Son zamanlarda çıkarılan harplerin hemen hepsi ki bunlar kitaplarda var ben kendim söylemiyorum. İsterseniz kaynakları veririm; isteyen okur. Bir sürü kitap belgeleriyle, isimlerle, tarihleriyle veriyor. (Vietnam harbi, Kore harbi, II Dünya harbi, Körfez harbi birtakım sahte olaylar tezgâhlanarak, milletleri kışkırtarak, asalımkeselim havasına sokarak hiç harp istemeyen milletleri) vesilelerle çıkarılmış harplerdir. 11 Eylül olayı da bunlara çok benzemektedir. Benim aklıma biraz daha yatkın olanı aslında ikisinin karışımı bir olay olabilir. Çünkü küreselci, yeni dünya düzenci dediğimiz takım daima kendi muhalefetini kendi kurar. Bu standarttır. Örneğin, sadece sahte sol kurmaz, yanında bir de sahte sağ kurar bir çok ülkede. Onun için küreselcilere karşı olanlar tabandan samimi insanlar, dertliler, ama, tepelerinde sahte birilerinin olması da muhtemeldir. Biraz sonra ülkelerinde neler olduğunu anlatacağım.

Benzeri olayların sadece Türkiye'de olduğunu zannetmeyin. Avrupa ülkelerinde bizimkine benzer neleryapılıyor bizimkiyle aynı zamanda, Türkiye'de kimsenin haberi yok. Küresel karşıtları samimi olarak tepki gösteriyorlar. Ama böyle tepkiden en çok fayda sağlayacaklar var. Yeni dünya düzenciler dediğiniz gibi. Yeni dünya düzeni, küresel kraliyeti oturtmak için, zaten bu sene oturması gerekiyordu çok eski plâna göre, sona varımı hızlandırmak ve işi bitirmek için böyle bir olay gerekiyordu. Fakat bunu yaparken de yeni dünya düzenine karşı olanları kullanmış

olabilirler. Onun için iki olasılığın

karışımı diyorum. Sırf bana göre değil, dışarıda bir sürü ahaliye göre değerlendirirsek.

Nereye kadar gidebilir? 3. Dünya Savaşı deniyor meselâ?

El. Dünya Savaşı diye telâşlanılıyor. Yalnız, iki durum var. III. Dünya Savaşı çıkar mı? Nasıl çıkar, onun üstüne tahmini birşeyler diyebilirim. İnşallah çıkmaz. Tabii daha önemlisi İslâm ülkelerine karşı bir "Hristiyan cihadı" açılmıştır. Yâni, Haçlı Seferi. İster Bush Haçlı Seferi dedi demedi, kazayla dedi lâflarını geç, desindemesin, olaya baktığın zaman bütün İslâm ülkelerine karşı bir haçlı seferi görülüyor. "Peki 11 Eylül'de mi başladı ?" "Hayır." bin yıldır böyledir. Ama bu son Haçlı Seferi yeni başlamadı. 100 senedir devam eden bir Haçlı Seferidir. Bu olaylar son noktayı koymadır. İslâm ülkeleri zaten perişandır. Herbiri bir sömürge durumundadır. Hepsinin başında dışardan ayarlı krallar vardır. Kralların hanımları nedense hep İngiliz veya Amerikalı olur. Yıllar önce daha 70'lerde sahte neft yağı (petrol) bunalımı olduğu zaman Amerika'da ahali diyordu ki, sokakta benzin kuyruğunda: "Bu petrol niye Arapların oluyormuş? Gidelim oraları fethedelim." Nitekim 20 sene sonra bir Körfez savaşı icat edip zaten denetimlerinde olan petrol bölgesine iyice yerleştiler.

"Şimdi Körfez Savaşının asıl sonucu nedir?" Dikkat edin. Yan ürün gibi görünen şey asıl sonuçtur. "O nedir peki?" Amerika Suudi Arabistanı ve Kuveyti fiilen işgal etti. Bir sürü askeri üssü, yüz binlerce askeri var çölün ortasında. Arapların da haberi yok. Bana da Amerikalı bir mühendis söylemişti. Uçakta beni Amerikalı zannetti. "Biz bir sürü üs yaptık Arapların haberi yok." dedi. Haritaya bakarsanız, zaten çöl çok büyüktür, bakınca görülebilecek gibi değil.

Arabistan'a yerleştiler. Diğer taraftan "Biz sizi kurtardık Saddam'dan, Saddam da hayali bir tehlike, bin Ladin gibi size de saldıracaktı." "Ne biliyorsun saldıracağını?" Petrol zengini Kuveyt'de ve Suudi Arabistan'da sahte kral aileleri var. İngilizler O. Sinanoğlumanlılara karşı sahte mehzep Vahabiliği kurduğu zaman (o bölgeleri O. Sinanoğlumanlı'dan koparmak için) bunların dedeleri de hemen Türkleri kesti. Daha sonra bu ülkelerin başına Vahabileri koydu.

Şimdiki krallar bu ailelerin torunlarıdır. Amerika hem petrol bölgesine yerleşti hem de Suudi Arabistan ve Kuveytin hazinesini soydu. "Ben sizi korudum" bahanesiyle. Kral aileleri ağlaşıyor.

Üstelik borçlandılar. Hem işgal edildiler, hem hazineleri soyuldu.

Bu tip gelişmelerin iktisadî yansımaları da çok fazla.

Afganistan'daki savaşın da sonucu Amerika'nın, ("Amerika" beyince de millet tek bir şey zannediyor. Aslında küreselci takımı kasdediyoruz. Amerika'nın kendi halkı da gariban bakmayın), bu sefer de Orta Asya, Kafkasya neft yağı, doğal gaz, ve maden kaynaklarına, ve o bölgeye yerleşmesi olacaktır. En başta da bu bölgelerin kapısı durumundaki ülkeler olan Türkiye, Pakistan, Afganistan var. Bizim aslında çok dikkatli olmamız lâzım. Kabak bizim başımıza patlayacak.

Evet, soru işaretleri tükenmiyor bu konuda. Başından beri delililer tartışıldı; tartışılmaya da devam edecek. Reklâmlardan sonra Sayın Sinanoğlu ile cevap aramayı sürdüreceğiz.

(Kısa bir Ara)

Efendim, "Düşündükçe" programında Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu ile birlikteyiz. Dünyadaki gelişmelerin iktisadî yansımalarına, oradan da Türkiye 'ye yansımalarına geçeceğiz. Öncelikle siz 1.bölümde bir şey dediniz, çok dikkatimi çekti: "Başka ülkelerde de bizdekilere benzer bir takım olaylar var. Türkiye'de bunlar bilinmiyor" dediniz.

Bu olayları biliyorum da, Türkiye'de duyurulmuyor. "Tûtii Garbî"ler, dışardan ne söylenirse onu demekle görevlidirler.

Neler efendim? Sizin aracılığınızla biz de öğrenmiş olalım.

Biraz önce de söyledim. Bir daha söyleyeyim: "11 Eylül'de birdenbire böyle bir olay oldu da, (vahim bir olay), sonra dünya karıştı. Demek ki böyle bir tehlike var. Ne yapacağız şimdi?" gibi gösterilmeye çalışılıyor dünyaya. Yalnız Türkiye'ye değil. Bu arada en çok Türkiye'ye yutturuluyor o da başka. (Küreselci düzen iyi oturtulmuş olduğu için Türkiye'de.) Bu olaylar 11

Eylül'de başlamadı. Bir sürü evveliyatı, adım adım bir gidiş var. Bir kere önce onu bilelim. Yeni bir olay yok. "Nerde başladı bu olay?" Bu olay aslında çok geniş küresel dünyayla ilgili bir olay ama bir de işin İslâmi ülkelere karşı açılan adeta Haçlı Seferi gibi olan İster desinler ister demesinler bir saldırı var. "Ne zaman başladı bu?" Hep vardı da tarih boyu. Bana sorarsanız,

"Komünizm" lâfını kaldırıp yerine yeni bir kavram koymaya karar verdi yeni dünya düzenci takım. Sovyetler dağıldı. Zaten muvakkaten kurulmuştu. 70 senelik vazifesini gördü. İşi bitti. 91

yılıydı, tabii sürekli Amerika'ya gidip geliyoruz, 40 senedir devamlı, o yüzden her yerde ne oluyor içinden görüyoruz, birdenbire Amerika'nın basın yayınında (ayarlıdır, bizimkiyle aynı ayar,24 ayar) bir lâf çıktı: "Müslüman eşittir Fundamentalist eşittir Terörist" (Türkçesi "tedhişçi") kavramı bir formül gibi oturtuluverdi. "Kızıl tehlike" gitti yerine "yeşil tehlike" geldi. Bu kavramlar "Pat" diye çıkartıldı. Avrupa'da müslüman düşmanlığı tarihten beri çoktur. Ama Amerika'da müslüman nedir, Türkiye nerdedir, bunlardan ahalinin pek haberi olmaz. Amerika'nın ahalisi câhil bırakıldığı için. Dolayısıyla da fazla düşmanlıkları da yoktu. Yeni kavramformül ile birlikte müslüman dünyası düşman ilân edildi. Amerika böyle karar verdiği zaman basınyayına da 12 kitap yazdırırlar. Huntington gibi adamlara. Sonrafeunların çığırtkanlığım yaparlar. Birkaç ay içinde aniden bir hava oluşuverir. Yâni birileri düşman olarak gösterilir. Her zaman yapmışlardır.

Tabii biz o zaman, 91 yılıydı, "Bak şimdi neler olacak?" demiştik. "Öncelikle Türkiye'de neler olacak?" Onların hepsini önceden tahmin ettik, sonra da dünya'da. 91 yılında bu plânın düğmesine basıldı. Bir takım ülkeler, hepsi İslâm ülkesi, Libya, Sudan, Iran, Irak şimdi de Afganistan gibi ülkeler hedef alındı. Türkiye'nin başka bir konumu var. Türkiye'ye açıktan saldırmıyorlar ama, içinden başka işler yapıyorlar. Ama sonuç aynıdır. Dolayısıyla bu olaylar, bir başlangıç noktası seçmek gerekirse, 91'de bu lâfların ortaya çıkmasıyla başladı diyebiliriz. Tabii öncesinde de plânlanıyordu. Kimse sanmasın ki, 11 Eylül'de bir olay oluverdi de, ondan sonra ortalık karıştı. Öyle değil. Tüm olaylar adım adım düşünülerek plânlandı. Sizler de biraz düşünürseniz bir adımları farkedersiniz.

Gelelim şimdi işin başka bir yanına: Aynı yıllarda, dünya kamuoyu hazırlanırken, meselâ birdenbire Türkiye'nin iktisadi ve toplum yapısı olarak da çökertilmesi faaliyetleri birden hızlandırıldı. Zaten sistemi öyle kurmuşlardı ki, anında püf dediğin zaman çökecek bir iktisadi sistem kurulmuştu, bilhassa 1980'den sonra. Biz bunu DPT'nin bastığı konuşmamızın kitapçığında "Muz İktisadiyatı" başlığında anlattık. "Rahmetli" ne dedi'? "Sanayisiz Kalkınma Modeli" ve birden sanayi durdu. 198082 döneminde Türkiye'de en önemli iki şey olmuştur: Birincisi Türkiye'de yerli sanayi kurma "şak" diye kesilmiştir. Bununla bağlantılı aynı sıra ikinci bir olay var: YÖK kurdurulmuştur. "Neydi? YOK muydu, neydi? İki noktayı atınca YÖK'den kurtuluyorsun da."

"YÖK'ün kurdurulmasının sonucu nedir?" Üniversitelerde araştırma âdeta yasak edilmiştir.

Yasak demeye gerek yok, fiilen nerdeyse yasak hale getirilmiştir. Araştırma yapamazsın, yaparsan da bir sürü dert alırsın. Fizik, kimya gibi konularda bile sahici araştırma yapanın başı derde girer. Gıcık bir konu olması gerekmiyor. Araştırma yapmak yerine 40 saat ders verip para alacaksın. Dünyada böyle bir şey olmaz. Böylelikle üniversiteler bitirilmistir. Üniversitelerde bugün bilim de yoktur, eğitim de yoktur. "Var." diyen varsa gelsin konuşalım. İçinden biliyoruz.

"Üniversitelerde ne var?" İngilizce Hazırlık sınıfi var. Tarzanlar yetişiyor. "Peki niye Üniversiteler bitirilmiştir?" Biz hatırlıyoruz: 70'lerin sonlarına kadar millet iki kelime ile ("faşist, komünist") birbirine düşürülüyordu, bombalar patlıyordu. Bu anarşi olaylarına rağmen üniversitelerde araştırma, bilim,teknik havası başlamıştı. Sanayiler yerli imkânlarla kurulmaya çalışılırken örneğin bir plastik fabrikası kurulacağı zaman üniversiteden konuyla ilgili kişilere araştırmalarını yaptırıyordu. Bir taraftan sanayi durduruldu. Yerine gezim (turizm) yerleştirildi.

Gana'ya İngilizler aynı modeli sokmuşlar. "Canım sizin yapmanıza gerek yok. Biz size satarız.

Siz turizmle Türkçesi "gezim" geçinin." demişler. "Siz oteller yapın. Vatandaşlar da tarzanca öğrensin ki turistlerle konuşsun." Turistlerin çoğu da tarzanca bilmiyor, o da başka. O ülkelere kendileri gurup gönderiyor. Göndermezse oteller 2 günde batıyor. Oteller batınca da ucuza satın alıyorlar. Ülkenin ahalisine de bir tek o otellerde bulaşıkçılık, ırgatlık işi kalıyor. Senelerce önce yazdık, "Böyle olur." diye. Nitekim de Türkiye'de de oldu. Türkiye'de sanayinin durdurulması, aynı zamanda üniversitelerin araştırma bilim teknik bitirilmesi suretiyle şayi kuracak, teknoloji geliştirecek insan gücünün engellenmesi "muz iktisâdiyatı"na dönüşümü hazırladı. Üzülerek söylüyorum, Türkiye'de bugün artık meslek sahaları kalmamıştır. Mühendisler, elektrik, makine, hele de temel bilimlerde öğrenim görenler meslekleriyle hiç alâkalı olmayan işlerle uğraşmak zorunda kalıyorlar. Bir tanesi ODTÜ Makine'den mezun taksi şoförlüğü yapıyor. Taksisine de üstü amerikan bayraklı Noel ağacı süsü asmış. İngilizce eğitimin faydası. Ancak ODTÜ'den imâlat hatası kişiler de çıktı ve çıkıyor da. Bu yüzden onlara bir şey demiyoruz. Bir tanesi elektrik mühendisi, diğeri yerbilimci, bunların hiçbirinin kendi meslekleriyle ilgili sahaları artık Türkiye'de olmayacak. İktisadi bunalım olduğu için yok değil. Çünkü böyle sahalar böyle ülkelerde olmaz. Avrupa'dan makine alacağız. Kumaş dokuyacağız; Avrupa'ya satacağız. Şimdiye kadar dokuma tezgahlan için verilmiş olan döviz dışarıya satılan tüm dokuma ürünlerinden alınan dövizden daha fazla imiş! . Nitekim dokuma ürünlerini de, "Çin, Pakistan'dan daha ucuza alırız."

dediler. Dokuma ürünlerini de almadılar ya da kota koydular. Gezimi de 2 günde 2 kelime ile durdurdular. Bir yerde bomba patlatıp. 3 hükümet vatandaşlarına "Türkiye'ye gitmek tehlikelidir."

der ve gezim durur. Bunların üstüne iktisat kurulur mu?

Sayın Sinanoğlu bu noktada bir şey söylemek istiyorum. Türkiye neden bu gidişata engel olamıyor?

Şunu da söyleyeyim: Türkiye'de tarım ve hayvancılığın yok edildiğini herkes biliyor. Yakında aç kalacağımızı, buğday ülkesi Türkiye'nin buğday ithal ettiğini herkes biliyor. Şimdi bunun benzeri birçok Avrupa ülkesinde oluyor. Onu kimse bilmiyor. Şu anda. (Bilen varsa duymadım).

Avrupa'da katıldığım toplantıda tebliğler sunuldu, anlatıldı. Oradan biliyorum. Meselâ, Lehistanlı kalkıp anlatıyor: "Seçtik gibi gösterilen ama seçmediğimiz kişiler [dikkat hep aynı kelimeler]

başımıza konduruluyor. Ve bunlar bir takım nereden geldiği belli değil kanunlar çıkarıyorlar. Hiç tartışılmadan gecenin 2'sinde kimsenin haberi olmuyor. Sonra bir bakıyoruz. Bizim toprakları yabancılar alıvermiş, tarım da bitmiş; hayvancılık da bitmiş". Çek anlatıyor, gene aynı şeyler.

Slovak anlatıyor aynı şey. Hadi bunlara şaşmayız. Çünkü oralara da aynı numaraları yapıyorlar.

Ama İngiliz'in anlatmasına çok şaştım. 2 tane İngiliz vardı. Bir tanesi çok mühim, derin bir adam; diğeri de hanım. İngiliz hanım konuşmasını büyük saydamlar göstererek yaptı. "İngiliz çiftçisine neler ettiler?" bunu anlatıyor. Çiftçinin elinden topraklar alınmış. "Nasıl alınmış?" Çok kolay. Her çiftçi bankaya borçludur, mevsimlik iş olduğu için. Bu yüzden ve gıda stratejik (hayatî) madde olduğu için her ülkede çiftçi desteklenir. Bilhassa Amerika'da çiftçi desteklenir. Yoksa ertesi gün çiftçi batar. Bize de diyorlar ki: "Siz çiftçiyi desteklemeyin." Ertesi gün de bizde çiftçilik batıyor.

Ama kendileri de çiftçiyi büyük çapta destekliyorlar. "Bize bunu kim diyor?" IMF, yâni Küresel Kıraliyet Para Fonu. İngiliz hanım'in gösterdiği saydamlarda İngiliz çiftçi aileleri perişan, saçını başını yoluyor. Bankaya birileri diyor ki: "Sen yarın git, çiftçiden borçlarını ödemesini iste."

Çiftçinin imza attığı sözleşmenin arkasında'meğerse küçücük, "Banka istediği zaman borcunu geri alır." yazarmış. Çiftçinin haberi bile olmaz öyle yazdığından. Banka borcunu ister, çiftçi ödeyemez. Hemen arazisini, hatta oturduğu evini alırlar. Aynı şey 1970'lerde Amerikan çiftçisine de oldu. "Var mı haberiniz? Ey Amerikan Muhipleri!

Bundan haberiniz var mı sizin?" Yok. Bir şeyden haberiniz yoktur. Bir şeye de aklınız ermez.

Sadece bir gizli cemiyetin üyesi olduğunuz için belli makamlara konulup bu memleketin, yâni vatan topraklarının, yabancıya teslim edilmesine eyvallah diyorsunuz.

1970 lerde Amerika'da birçok ailenin kendi büyük çiftlikleri vardı. Kızılderililerden çaldıkları topraklar üzerinde. Zaten bu çiftçilere birkaç banka borç veriyor. Hepsi de tek bir bankanın şubesidir aslında kurcalasan. Kulede de uçağın çarptığı katların 20 katı işte o bankaya ait.

1970'lerde çiftçiden borçlarını aniden ödemesini istediler, orra TV'lerinde kaç kere gözümle görmüştüm. "Borcunu yarın vereceksin." diyor. Çiftçi: "Nasıl olur? Mahsul zamanı değil, nasıl vereyim?". "Bak," diyorlar, bunu imzalamışsın, arkada ufacık "Banka istediği zaman borcunu alır." yazıyor. Hemen kamyonlar geliyor, arazisinin tapusunu aldıkları gibi oturduğu evin eşyasını her şeyini alıp götürüyorlar. KO. Sinanoğlukoca çiftçi ailesi öyle perişan kalıyor. Böylelikle birçok arazi ve

tarım sadece birkaç bankanın eline geçti. Sonra başka ülkelerde de aynısı oldu.

Şimdi Türkiye'de olan onlardan bir tanesi. "Türkiye'de zaten arazileri yabancılar da alabilir." diye kanun çıkardılar. Zaten alıyordu da, kılıfina uydurmak için bir de kanun çıkardılar. Bunu Avrupa'daki bütün aklı başındaki insanlar söylüyor. Ben sadece sizlere iletiyorum. Aracıyım, benim bir şey dediğim yok. Elçiye zeval olmaz. "Dünyada kıtlık olacak." diyorlar. Çünkü birkaç şirket, birkaç banka bunları eline geçiriyor. Biliyorsunuz çiftçilik, binlerce yıllık aile, köy geleneğinin devamıdır. Doğuştan işi biliyor ve bu işi yapmaya da razıdır. Bu gelenekten gelen iş

bittiği anda bir daha istese de çiftçilik yapamaz. Betondan bıktık, yeşillik görelim diye Ankara'nın biraz dışında taksiyle bir yere gittim. Meğersem orası köymüş. Çöl gibi olmuş. Etlik'in arka tarafi, ot bile yok. Taksici de o köydenmiş. Taksici dedi ki; "Ben daha lisedeyken buraları yemyeşildi, burada tarla vardı, bO. Sinanoğlutan vardı." dedi. Ot bile yok hemen Ankara'nın yanında, nereye gitsen hep böyle olmuş. Sivas'dan 30 km uzağına gittim. Ekili bir tarla, bir tek hayvan görmedim. Sadece bir tane tavuk gördüm. Köylerin hepsi boşaltılmış. Bunlar kendiliğinden olan işler değil. Dünya'da da oluyor burada da oluyor. Şimdi birkaç şirket topraklan eline geçiriyor. Meselâ Kargil firması gelip iznik gölünün kenarına güzel tabiat yerine fabrika kuruyor. Ancak bu birkaç şirket binlerce yıllık gelenekten gelen çiftçiliği tek başına yapamaz.

Bunu Avrupa'da herkes görmeye başladı artık. Dolayısıyla çok yakın zamanda birçok ülkede kıtlık olacağını, en başta Türkiye'de herkes söylüyor. Ben demiyorum. Ama hiç şaşmam.

Dünya çapında benzeri oluyor. İngiliz hanım saydamlarla olanları gösterdiği zaman İngilizlere de bunu yapıyorlar diye çok şaşmıştım. Bu hanım öyle bir hanım ki isyan eden çiftçileri örgütlemiş.

Başına geçmiş. Aynı zamanda hanım şarkıcıyım ş. Joan Baez gibi toplumsal konularda şarkı söyleyen eylemci bir hanım. Konuşmasının ardından da "Çiftçilere Ağıt" diye kendi yazdığı bir şarkıyı söyledi. Biz de: "Türkiye'deki melanet işleri biraz kurcalasan, arkasından İngiliz çıkar diye kızardık, Vay canına size de mi yapıyorlar." dedim. Dünyada, "Amerika şunu yapıyor",

"İngiltere böyle yaptı", gibi şeyler yok artık. Zaten Yeni Dünya Düzenci, Küresel Kraliyetçi takım 200 senedir sessizce faaliyetteydi. Ama görünmüyordu. Devlet yapıyor gibi oluyordu. Şimdi artık coştular; hızlandıkça görünür oldular. Ve şimdi artık, Avrupa'daki herkes de:

"Ulusdevletleri yıkıyorlar, anayasamızı değiştiriyorlar, bizim seçmediğimiz, seçtik gibi gösterilen adamlar bu işleri yapıyor" diye şikayetçi. Sır perdesi kalkıyor, maskeler düşürülüyor.

Olanları anlamak isteyenler, bizde bilim adamı geçinenler, gidip Türkiye'yi başka ülkelerle karşılaştırsınlar.

Siz farklı bir boyuttan söz ettiniz. Küresel dünyayı tahlil için son derece önemli veriler verdiniz.

Fakat gelecek günler çok tedirgin edici. Türkiye zaten bir iktisadî bunalım, siyasi bunalım yaşıyordu. Halkoylaması ("referandum ") krizi, şimdi de savaş krizi eklendi. Gelecek çok kaygı verici değil mi?

Evet. Türkiye çok ilginç bir ülke, aynı zamanda dışından bakmaya çalışırsak. Dışından bakamayız

tabii. Biz buranın evlâdıyız. Son Yeniçeriyiz âdeta. Ama dışardan bakmaya uğraşırsak Türkiye çok ilginç bir ülke. Meselâ, çok mühim iktisadî, siyasi, içdış hâdiseler var iken durup dururken Anayasa değiştiriliyor. Öyle maddeler değiştiriliyor ki, egemenlik gidiyor, dil gidiyor (Türkiye'nin bütünlüğünü sarsacak bir olay. "Nasıl gider?" Türkçe 2. plâna atılırsa, herkes ayrı telden çalarsa elbet bütünlük de gider. Çok ciddi işler oluyor. Tartışılmadan imzalanıp kabul ediliyor. Ama bunlar olurken milletvekili maaşları gündeme geliyor. Bilen birisi anlatsa da öğrensek işin hukuki tarafını, bir şey anlatan yok ki halka. Biz de diyoruz ki: "Milletvekili maaşlarının anayasada işi ne?" Anayasa genel bir çerçevedir sadece. Şâir ülke anayasalarına bak.

Bir vatandaş olarak benim garibime gidiyor. "Anayasa da böyle ıvır zıvırın işi ne?" Çok garip bir olay var. "Anayasa değişikliği nerden çıktı? Biraz beklese olmaz mı?" Anladık, bir vazife verilmiş yapılacak. Atatürk'ün tüm kurduklarını yıkıcı şekilde bir anayasa yapılıyor. Bunu da Atatürkçüyüz diyenler yapıyor. Asıl böyle konuların tartışılması gerekirken, gündem, milletvekili maaşları, cumhurbaşkanı şöyle dedi, Ecevit böyle dedi oluveriyor. Milleti ne biçim şeylerle oyalıyorlar. Herhalde millet diğer önemli değişiklikleri fark etmesin diye bu madde araya sokuşturulmuş olacak, bunun Türkçesi budur. Herhalde Türkiye Cumhuriyetinde olan herkes Türkçe anlıyor. Anayasa ne derse desin.

Sayın Sinanoğlu zaten çok soru işaretlerinin olduğu bir dönem yaşıyoruz. Siz bu sorulara daha da yeni sorular kanınız zannediyorum. Bu programın amacı geleceğe yönelikmesajlar verebilmek, düşünmek.

Mesajyâni Türkçesi ileti, bildirim, tebliğ. Ama bu durumlarda yılmadan neler yapmamız gerektiğini aslında biz biliyoruz. Herkesin yapacağı birşeyler var. Onları da inşallah birgün oturur konuşuruz.

Gelecek programda diyelim efendim. Anlamlandıramadığımız dünyada ve Türkiye 'de değişen olaylar var. Dünyadaki tekelciliği, küreselleşmeyi daha sorgulayamadan yeni sorunlarla karşılaşıyoruz. Bu arada da içinde bulunduğumuz iktisadî bunalımı aşmaya çabalıyoruz. Özünde, insanın iyiliğine olan hedefe doğru gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Sîz ne diyorsunuz hocam?

Dünyada binlerce sene önce gelmiş geçmiş en büyük medeniyeti kurmuş Uygurlardan başlayarak bütün Türk devletleri (Avrasya'da, İran'da, Hindistan'da,...), devletin, insanların refahı için çalışması gerektiği, hükümdarın, milletinin, ahalinin (her türlü ahalinin, hangi dilden, hangi ırktan olursa olsun) refahı, saadeti, sağlığı için varolduğu anlayışını, Atatürk dâhil, benimsemiştir.

Batı'da ise bu hep eksik kalmıştır. İnsan köle gibi görülmüştür. Harplerde harcanmıştır. 510 bin senede bir, biz, Batı'ya defalarca insanlık anlayışını, bilim ve teknolojiyi öğrettiğimiz gibi öğrettik. Şimdi bu yeni dünya düzenciler gene unutturdular. Ancak, bu yeni kapkaranlık çağdan kendimizi ve Batı'yı da kurtarabilecek olan gene de biziz.

"Düşündükçe "de bu haftalık bu kadar, diyorum. Yeni çağın düzeninin insanlık anlayışında olması gerekir derken, bu konuda düşünmenizi tavsiye ediyorum. İyi günler.

YENİ DÜNYA DÜZENİ ve TÜRKİYE'NİN GELECEĞİ

Başkan: "Yeni Dünya Düzeni ve Türkiye'nin Geleceği" konulu toplantımıza hoş geldiniz. Bugün iki konuşmacımız var, iki bilim adamı; biri sosyal bilimler dalında, öbürü müspet bilimlerde ülkemizin yetiştirdiği değerler. Birinci konuşmacımız. Prof. Dr. Korkut Boratav. Korkut Bey, hâlen Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümünde Profesör. Müspet bilimlerdeki bilim adamımıza gelince; onun özgeçmişini biraz uzunca takdim etmek durumundayım: Sayın Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu, (özgeçmiş özeti)...

[Prof. Dr. Korkut Boratav'm konuşması]

Sayın Boratav'a, değerli fikirleri için çok teşekkürler ederiz. Sözü Sayın Sinanoğlu hocama veriyorum; buyurun.

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu: Merhabalar. Bu güneşli tatil gününde burada bulunmanız da bizi onurlandırıyor; fakat Sayın Korkut Boratav Hocamın böyle muhteşem konuşmasından sonra biz ne yapacağız?.. Başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

Hocam, önce bazı konularda görüş ayrılığımız olabilir, olur diye düşündü; ama ben kendisinin dediklerine yüzde yüz katılıyorum. Hani yağ çekme babından da böyle lâflar etmeye alışkın değiliz; ancak samimiyetle söylüyorum, tamamen katılıyorum ve tahmin ediyorum ki daha söylemediği birçok şeylere de katılıyorum. Hattâ onun dediklerini kendi gözlemlerime dayanarak teyit eder mahiyette de birkaç şey ekleyeceğim:

Dünyada ve Türkiye'de Yeni Dünya Düzeni

11 Eylül günü

Şu kule olayı oldu ya; kule olayının olduğu sabah, Avrupa'dan gece İstanbul'a geldim, kule olayının olduğu sabah 11 Eylül Ankara'ya vardım. Bizim evin orada da bir kültür merkezi gibi bir yer açılmış, Ankara merkezinde oturuyoruz hâlâ öğleden sonra oraya uğradım. Orada birkaç tane düzgün genç var; "Hocam hoş geldin; şimdi ne oluyor, neler olacak?" dediler. Ben de dedim ki,

"Vallahi şimdi Avrupa'da böyle iki üç ülkede, birçok Avrupalının da geldiği ve eğilim olarak yeni dünya düzencilere karşı olan, bu yeni dünya düzeni adı altında yapılan şeylerin farkında olup da buna tepki gösterenlerin toplantısından geliyorum, bin kişilik..." Bunlar da çoluk çocuk değil, Avrupa'nın birçok ülkesinden her dalda âlim adamlar; çeşni olarak bir de bizi çağırıyorlar.

Dedim ki, "Ben, dün öyle bir toplantıdan geliyorum. Orada bana son 10 gündür herkes diyor ki,

'Yakında bir olay olacak. Hattâ bundan üçüncü dünya harbi bile çıkabilir.' Telaş içindeler; bir sürü ülkeden, yeni Doğu Avrupa ülkeleri dahil, bütün Avrupa ülkeleri. Biz de diyoruz ki, "Vay canına, biz bunlara üç sene önce de bir konuşma yapmıştık, bir şeyler ima etmiştik, "dünya çapında olaylar oluyor" demiştik. Şimdi dediler ki, "Sen 3 sene evvel böyle şeyler diyordun, vay doğruymuş". Ama bir baktık, bunlar bizi geçmiş, çok hızlı. Dedik ki, "Vay canına, bunlar 3

senedir bayağı hızlı gidiyorlar, üçüncü dünya harbi filan demeye başladılar."

Ankara'ya geldik, öğleden sonra o çocuklara uğradık; "Böyle böyle diyorlar, yani bir şeyler olacak

şimdi" dedik. Evet gittik, 3 saat sonra arkadaşın biri telefon etti; "Hocam, televizyonu aç; Amerika çöküyor." Hoppala... Televizyonu açtık, kule olayı olmuş. Eskiden bir şey dediğimiz zaman, 510 sene sonra oluyordu, şimdi 3 saat sonra oluyor; yani hızlandılar.

Bir şey söylemek istiyorum: Haberlerde basit bir şey geçti, tabii zannediyorum pek fark eden olmadı. Uçaklar nereye vuruyor? Dünya Ticaret Örgütü, WTO; bu da WTC, yani Dünya Ticaret Örgütünün fiziksel simgesi olan iki kule, buraya vuruyor. Bu, yeni dünya düzencilerin fiziki, görünen bir simgesi, tecelli etmiş şekli. Bir de bunun araçlarından olan Pentagon'un da istihbarat kanadına vuruyor. Bir saat sonra da, Hattâ birkaç saat geçti; çünkü o ara Bush tabii hemen gitmiş, o yerin 7 kat dibindeki mahzenlere falan saklanmış da, yaka paça bunu tutup çıkardılar, "Yahu gel, millete bir şeyler de" dediler ve korka korka geldi, yani aradan onun için birazcık zaman geçti. Hemen arkasından "Vay, bunu Bin Ladin yaptı, bunu Müslümanlar yaptı, Haçlı Seferi"

falan diye başladı. Vay canına...

Bu olayda çok açık seçik bir tebliğ var, bir bildirim var. Bu yeni dünya düzenci takımının ne olduğunu, kendi açımdan da gördüklerime dayanarak izah edeceğim birazdan, Hocam da anlattı.

Uçak, ikinci kulede 80 inci kata dalıyor ve daldığı yerin olduğu yerdeki 20 kat kime ait, biliyor musunuz? Haberlerde şöyle bir kelime Bizim tabii hemen kafada, çizgi romanlardaki gibi bulut içinde bir ampul çaktı geçti: "O 20 kat, J. P. Morgan Bankasına ait olan 20 kat." Bu bankayı siz iyi bilirsiniz. Biz, matematikten hoşlanan bir insanız. Onun için biliyoruz ki, bazı şeylerin rastlantı olması ihtimali o kadar azdır ki; mesela 1/10 üzeri 89'dur, 1/10 üzeri 89 da kainattaki tahmin edilen bütün atom sayısı. Bütün evrenlerdeki bütün atomların sayısı böyle tahmin ediliyor, 10 üzeri 89. Yani kainatta bütün bu yıldızların, samanyolunun falan olduğu koskoca kainatta tek bir atomu bulmak gibi bir ihtimal. Onun için bunlar ihtimalle falan, rastlantıyla izah edilecek şeyler değildir, burada açık seçik bir bildirim var. Adam hem bu yeni dünya düzencilerin fiziki tecellisi olan iki kuleye dalıyor, hem Morgan Bankasının 20 katına dalıyor, hem de onun sopası olan Pentagon'a dalıyor, "Bak, sopanı da kırarım" gibilerinden.

Bunu Avrupa'da filan herkes anladı da, daha önceden de biliyordu zaten. Bizdeki tûtîi garbiler (Batı papağanı) ayarlı basmyayın da, saatlerce, günde 24 saat Amerika'nın tûtîi garbîliğini yapıyor. Dikkat edin, şu günlerde Alman televizyonunda, Fransız televizyonunda arada haberlerde 15 dakika Afganistan'daki olayı anlatıyor, onun dışında öyle bir program yok. Bizim bu tûtîi garbiler de, "bizim" diyemeyiz de, ağzımız alışmış, kusura bakmayın, kiminse günde 24

saat Amerika'nın ne muhteşem bir güç olduğunu anlatıyorlar; uçak gemileri, uçaklar kalkıyor, tomahavk'lar gidiyor, arada da Bin Ladin, elinde bir tüfek, sakin sakin oturuyor orada. "Vay anasına, bu Bin Ladin ne adammış; bak nelere aklı eriyor" dedik. Biliyorsunuz, Pentagon'da elektronik tedbirler önceden kapatılmış; yani uçak oraya dalarken Pentagon’un haberi olmuyor, olacak iş değil. Halbuki Pentagon üzerinden sinek geçse, hemen otomatik roketler devreye gir ermiş...

11 Eylül'den sonraki birkaç gün

Bu ciddi konuşmalardan sonra, izin verirseniz sizi biraz güldüreyim: Tabii bazıları J. P. Morgan'm ne olduğunu biliyordur; bazıları da düşünüyordur, "Acaba ne bu?" diye. Püf noktası orada yatar

arkadaşlar. Yalnız şu var: Olaydan birkaç gün sonra İstanbul'daydık, Ada vapurunu bekliyoruz.

Bir Alman karıkoca gezmeye gelmişler; fakat yüzlerinden biraz kafaları çalıştığı belli oluyor.

Tam o sırada bir gariban geldi, elinde adi saatler var, l dolarlık falan, bunları satıyor ve bunlara

"Rolex" diyor. Alman çift de Rolex'in ne olduğunu biliyor. Rolex biliyorsunuz 10 bin dolardan başlar; ya bir ülkeyi soyacaksın ya birisi seni bilmem nereye kral yapacak ki, senin Rolex'in olsun. Onun için bizim gibilerin filan Rolex'i olmaz; bak bizimki 5 dolarlık, neyse... Bunlar birbirlerine bakıp, "Rolex"" diye gülümsediler. Adam gitti, ben bunlara hemen bir lâf attım, dedim ki, "Bu, Afganistan malı Rolex." Bunlar hemen anladı; ama bu Almanlar, İsviçreliler falan da şakalardan fazla anlamazlar, "Bir daha anlat" derler, hele Nasreddin Hoca fıkralarını üç kere anlatacaksın. Onun için her ihtimale karşı bir daha anlattım, dedim ki, "Afganistan o kulelere elektronik numaralarla bir şeyler yapıyorsa, Rolex de yapar." Bunlar güldüler, tabii şaşırmadılar; çünkü Avrupalının çoğu, olayın arkasında ne yattığını zaten biliyor. Türkiye biliyor mu? Taksiye binerseniz şoföre sorun, bakkala gidince bakkala sorun, köye gidince köylüye sorun; Allah bilir der ki, "Bin Ladin yaptı." Çünkü 24 saat duyarsa tûtîlerden, elbette öyle diyecek.

J. P. Morgan'ı çok iyi bilirsiniz; 1890'larda, bir de arkasından 1929 krizinden sonra tamamıyla iflas etmiş olan Amerikan devletini mali olarak kurtaran bankadır arkadaşlar. Bu banka nasıldır?

Geçen gün bir televizyonda anlattım; ayarlı televizyonlar da bizi çağırmaz; yeni dünya düzenci takımının kuyruğunun kuyruğu üzerindeki böcekler oldukları için, onlar bizi çağırmaz. Neyse... J.

P. Morgan Bankası, o iki dönemde de iflas etmekte olan Amerikan hükümetini kurtaran bankadır.

Aslında öyle bir banka ki, neyse onu televizyonda anlattım, orasını anlatmayayım bunun Nev York'ta saray gibi bir binası var, tapınak gibi; mermer sütunlar, içerisi kocaman, şatafatlı bir yer.

İçinde banka memurları falan oturmaz; ta dibinde bir tane üniformalı adam oturuyor bir masada.

Ben merak ettim, bir tarihte gittim oraya; dedim ki, "Ben, hazine tahvili almak istiyorum." "Kaç milyar dolarlık efendim?" dedi adam, "Vallahi 10 bin dolar düşünüyordum" dedim. Adam, Almanların bizim saat satıcısına takındığı bir gülümsemeyle beni kapıdan dışarı uğurladı. Orası merkezi; ama tabii bunun bir sürü binaları var. Yani burası, gidip de "çek hesabı açacağım" falan, öyle bir banka değil; bu, ülkeleri, devletleri batırıp çıkaran banka. Aslında bu da başka bir bankanın acentesi, Avrupa'daki başka bir bankanın acentesi. Fakat Avrupa'daki bankanın yani 250

senedir filan Amerika'da bir görünen acentesi var, hiçbir iş yapmaz; yani böyle kocaman binası vardır, bizim devlet daireleri gibi. Bir de bu görünmeyen acentesi, gizli acentesi bu; hükümetleri indiren, dünya harpleri çıkaran, milletleri _birbirine kırdıran, iki tarafı da destekleyen, Napolyon'dan beri bunu yapanın acentesi. Mesela bunların babası olan banka, adını söylemiyorum daha Napolyon zamanında, Napolyan İngilizlerle harp ederken, bir taraftan Napolyon'a borç veriyor, öbür eliyle de İngilizlere askeri malzeme temin ediyor, ikisini birbirine kırdırıyor. Bütün bu harpleri kurcalarsan, arkasında bunlar çıkar. J. P. Morgan, o Morgan ve uçak oraya dalış yapıyor. Burada açık seçik bir bildirim var, Morgan'ı bilen herkes bu işi anlıyor.

"Yeni Dünya Düzeni" yeni mi?

Şimdi gelelim yeni dünya düzenine... Bu yeni dünya düzeni, yeni eğildir, onu da bilesiniz. Evet, bizim Bush'un babası Bush, "yeni dünya düzeni" diye bir lâf ortaya attı. Yedi yıl kadar önce Anadolu'daki yerlerde konuşma yaparken, aklıma geldi; daha o zaman da dolar merakı daha çok azmamıştı millette, ama biz cepten bir tane dolar çıkardık. Bu, görsel eğitim kapsamına girer, yani işitsel değil de... Cepten bir dolar çıkarıp bir ara baktık. "Herkes bakar, ama herkes görmez"

derler ya; biz de bakarken birden gördük, "Vay anasına, bunun arkasında birtakım resimler var, nedir" dedik, anlayamadık tabii. Sonradan önüme gelen Amerikalıya sordum, "Sizin paranızın arkasında böyle resimler var, bu ne demek?" dedim; hiçbiri bilmiyor. Sonra bir tanesi biraz biliyormuş, neyse biraz öğrendik, son biriki senedir dışarıda çıkan kitaplarda da adamakıllı var artık.

Şimdi 100 dolara falan bakmayın; 100 dolarlık taşırsınız da, l dolarlıkta var. Çünkü l dolar halkın elinde daha çok dolaşıyor ya orada; oralarda 100 dolarlık göremezsin. Amerika'da sen şimdi bir dükkâna git veya bir benzin durağına git, cebinden bir 100 dolarlık çıkar, almazlar. Hattâ orada yazar, "20 dolarlıktan büyük para kabul edilmez" diye. Onun için herkeste l dolarlıklar vb. vardır; ceplerinde fazla para olmaz. Bir dolarlığın arkasındaki resmin ne olduğunu buradaki birçok kişi bakınca anlar da, onu söylemeyelim, ayıp olmasın; ama onun altında bir Latince yazı var: "Novo ordro sectorum". Ne demek?

"Yeni dünya düzeni" demek arkadaş, Latince; ve bu paranın üstündeki bu simge ve bu yazı, Amerikan Meclisinin kurulduğundan beri kapısının girişinde var. Yani bu simge ve bu lâf, 1776'dan beri var. Hiç şakası yok, açın bakın, kitaplarda da yazıyor şimdi. Yeni dünya düzeni yeni değil. Yani bizim matematiksel olarak böyle tanımlar çok hoşuma gidiyor; mesela bir şeyi tanımlarken, "bu o değildir" dersin. Meselâ "milli eğitimi" de böyle tanımlıyoruz; "ne millidir, ne eğitimdir" deriz, kestirmeden. Düzen deyince, Karaoğlan'ın meşhur olduğu yıllarda halkın bir latifesi vardı "düzen" hakkında, onu bilenleriniz hatırlasın.

Küreselleşme mi, Küresel Kıraliyetcilik mi?

Yeni dünya düzeni ve küreselleşme, aşağı yukarı aynı lâf, Hocamın dediği gibi. Bunları Türkiye'de birden bire bizim tûtîiler, "Küreselleşiyoruz, özelleşiyoruz" diye dillerine dolamışlardı. Böyle lâflar önce dışarıda çıkar, ben oralarda bunları duyarım, ilk çıkarıldığı zamanlar Amerika'da vb... Derim ki, "Bak şimdi 56 sene sonra Türkiye'de neler olacak."

Hakikaten bir süre sonra bizim tûtîler bir yaygara başlattı. Tûtîlere tabii bilim adamı geçinen sahte aydın sınıfı mensupları dâhil. Her sömürgede sahte aydın sınıfı yetiştirmiştir sömürgeciler, onu da bilelim.

Küreselleşme, Türkiye'de şöyle yutturulmuştur, yanlışsa düzeltin: "Efendim dünya küreselleşiyor; insanlık, kardeşlik..." Yani cazip gelen lâflar var. Bunu 1962'de bana falanca rektör, arabasında Mersedes'le giderken, "Oktaycığım, ileride devletler kalmayacak, ordular kalmayacak, herkes tek dil konuşacak, [Tarzanca, 'bunu ben koyuyorum oraya'] konuşacak" dedi, yani daha o zamanlar söylüyor buradaki. Küreselleşme burada öyle yutturulmuştur ki, insan bilmese, "Vay, iyi" diyecek; yani "Harpler olmayacak; çeşitli milliyetler, ırkçılıklar olmayacak...

Düzenli, demokratik, bütün ülkelerin demokratik olarak katılacağı bir tek dünya devleti olacak"

diye yutturuluyor. Cazip de geliyor; "Fena mı, harp zarp olmasın"...

Türkiye'nin çok önemli özellikleri var; hiç kimse "geri kaldık" demesin, Türkiye birçok konuda dünyada rekor kıran bir ülkedir. Mesela parasında sıfırı en bol olan ülke Türkiye'dir. Başka şeylerde de öyledir; bilimde, eğitimde de öyledir, sıfırı en bol olan ülke haline getirilmiştir. Biz, milletimizin böyle olmadığını biliyoruz. 1950'lere kadar Türkiye'deki ortaöğretim, dünyadaki ikiüç tane en iyisinden biriydi. Korkut Hocam da onun ürünü. Ancak şu son 50 yılda yeni dünya düzencilerinin buradaki uzantıları vasıtasıyla Türkiye'nin birçok şeyi sıfira indirgendi. Şimdi sıfırı en bol olan eğitim de Türkiye'dedir.

Ayrıca dünyada bu tûtî, hep aynı yerden ayarlı basınyayınlarla, küreselleştirme lâflarının mânâsı değiştirilerek milletlere yutturulmaya çalışılırken, bunu en çok yutan ülke de Türkiye'dir; çantada keklik, Hattâ tüyleri bile yolunmuş bir keklik vaziyetindedir maalesef. Üzülerek söylüyoruz tabii, ne yapalım; ama bu böyledir. Türkiye'ye bu, şöyle yutturulmuştur: "Herkes dilinden, kültüründen, tarihinden, kimliğinden, bağımsızlığından, ulusdevletinden vazgeçiyor. Bizim de ilerlemek için, Batılı olmak için, ['hay batası Batı; güneş bile Batıdan batar'] biz de öyle olmalıyız." Vay efendim bir furya, "Türkçe bilmem ne olmaz, yok bilmem senin tarihin şöyledir, böyledir" diye, ihanet kumkumalarından bir sürü yalan, palavra...

"Bağımsızlık da ne demekmiş, ulusal egemenlik içi boş bir kavramdır." Bunu kim diyor, biliyor musunuz? İçinizde biriki yıl önce Aydınlık Dergisini okuyan olmuşsa, orada birisinin çok önemli bir mevkie gelmeden önce söylediği lâflar tarih gösterilerek, sayfa numarası gösterilerek yazılmıştı. Türkiye'de çok önemli bir isim şu anda. Adamın lâfları arasında baştaki lâf şuydu:

"Efendim ulusal egemenlik, içi boş bir kavramdır." Yani senin egemenliğini temsil eden adamlardan biri bunu söylüyor, oraya gelmeden önce. "Ulusal hukuk, o da neymiş; üst hukuk vardır." da demiş. Bunları diyene de, en iyisi diye güveniyoruz bu ara; şu işe bakın.

Dolayısıyla küreselleşme lâfı, dışarıda bize yutturulduğu gibi değildir. Meselâ Amerika'ya git, iki ay otur, bütün televizyonları seyret, ondan sonra bütün gazetelere bak, zaten hepsi aynıdır, biriki tanesi hariç, binlerce gazete hep aynı kelimelerle aynı haberleri yazar; bunun adı da basın hürriyetiymiş! Dersin ki "Vay canına, biz zannediyorduk ki bu Amerika çok küreselleşmiş bir ülkedir. Hayret, hiç küreselleşme lâfı geçmiyor, hiç yeri yok." Televizyonda iki ayda bir kere geçti, o da borsa programıydı; yani bizdeki gibi borsa programı oluyor ya, kumarhaneyi kışkırtmak için biraz, Soroz gibi birileri alıp paraları götürsün dışarı diye... Soroz'un İstanbul'da acentesi vardır biliyorsunuz, borsayı indirip çıkaran. Amerika'daki işte öyle bir borsa programında bir kere dedi ki, "Falanca şirket kânnı arttırması için pazarını başka ülkelere de biraz genişletsin de küreselleşsin." "Küreselleşme" sözcüğü bükere geçti diye sevindik, başka hiç duymazsın. Onun yerine ne duyarsın; "Amerikan çıkarları, Amerikan bilmem nesi, Amerikan gücü, Amerikan filan...." Biz biraz ciğer uzmanı olduk da, Batının her ülkesindeki ahalinin ciğerini biliriz. Hattâ o kadar olduk ki, ben, "başka bir şey bilirim" demem, estağfurullah öyle bir huyumuz yoktur; ama bunu "bilirim" derim doğrusu.. Bize soruyorlar, Amerikalı'nın kendisi soruyor: "Bizim ciğerimiz nedir, anlat." Ben de diyorum ki, "Yok ki, nesini anlatayım."

Türkiye'de de Türk lâfı adetâ yasaktır; "Türkiyeli", "Türkiye", "Anadolu" (kastettikleri

"Anatolia") denir. Mesela Türk Kimya Derneği vardı, adını değiştirmişler, Türkiye Kimya Derneği olmuş; incelik, coğrafi olarak filan... Orada öyle değil, tam tersine; "Amerika bilmem nesi" demez, "Amerikan bilmem nesi" der, adamlarda azılı bir kovboy milliyetçiliği var. Halbuki milliyet de ortada yok üstelik; ama adamlar, "Amerikan..."

Hattâ derler ki, "Orada bir sürü bilim adamı var Türkiye'den; onlar gelsin de buraya yardım etsin." Bazen uçakta rastlarız biriki tanesine, "Biz Amerikanlar..." der şöyle Tarzan şivesiyle; yani o bile "Amerikan" diyor. Burada da "Aman efendim Türk lâfı etmeyin." Neymiş; ırkçılık olurmuş. Başka kimliklerden bahsedersen olmazmış da, "Türk" dersen ırkçılık oluyormuş; böyle garip bir ülke. Tabii bunlar hep kültür mühendisleri marifetiyle bu hâle getirildi. Biz lisedeyken böyle bir şey yoktu, herkes aşağı yukarı aynı havadaydı, başka türlü olan da zaten sesini çıkarmazdı, herkes Atatürk milliyetçisiydi. "Şöyle olacağız, böyle olacağız, Batının da önüne geçeceğiz" diye bir şevkle saldırdık, bir şeyler yaptık; ama sonradan işi bitirdiler.

Bu "yeni dünya düzeni", hiç Türkiye'de anlaşıldığı mânâda değildir. Kimsenin kendi bağımsızlığından, kendi dilinden, kendi kültüründen, kendi tarih bilincinden falan vazgeçtiği yok; bilhassa bu yeni dünya düzeni lâfları çıktığından beri de herkes kendi kültürüne, kendi diline, kendi bağımsızlığına daha fazla sarılmış, uğraşıyor, debeleniyor. Yani yeni dünya düzeninin mânâsı dışarıda tamamıyla farklı.

Başka bir şey... Bu yeni dünya düzeni veya küreselleşme dedikleri olay, bütün insanların kardeşlik içinde yaşayacağı, her ülkenin eşit olacağı, söz hakkı olacağı bir dünya devleti kavramı değil; bu, burada yutturulan kavram, buradaki bilhassa aydın geçinen bir sınıfa yutturulan şeyler.

Burada yeni dünya düzeninin en az 300 senelik hattâ daha da eskisi var da, artık oralarını anlatmayalımbir geçmişi var ve bunun doğru adını koymak gerekir...

Bak hoparlörler bile kızıyor; yani bunlar senin düşünceni anlıyor, hemen engellemeye çalışıyor.

"Düşünce suçu", düşünmek suçtur demekmiş meğerse , bunu da anladık sonunda. "Falanca nerede?" "İçeride." "Niye?" "Düşünce suçu." "Filanca nerede?" "O da içeride." Niye; "Düşünce suçu." "Nedir bu düşünce suçu?" diye biz araştırırken, sonunda işi keşfettik; dedik ki, "Her türlü düşünce suçtur;anlaşılan; yâni düşünmeyeceksin."

Bu yeni dünya düzeni, küreselleşme ve Uluslararası Para Fonunun hakiki adını koymuşum; Doğuda konuşma yaparken, onların şivesini çok beğendiğim için böyle konuşuveriyorum; bir alkış kopar "bu da bizden" diye. Uluslararası Para Fonunun hakiki adı, "Küresel Kraliyet Para Fonu"dur. Tabii onun niye öyle olduğunu isterseniz anlatırız, Hocam kızmasın ama; bir görüneni var, bir de görünmeyeni var. Ondan sonra o küreselleşme dediğin "tek dünya devleti" de, bütün insanların kardeşlik içinde yaşayacağı bir dünyanın devleti kavramı değildir; 12 milyon insanın dünyayı idare edeceği, ettiği bir küresel kraliyet kurma hayalidir ve onlar bunu hızla gerçekleştirmelidirler; çünkü çok eski bir kehanet plana göre zaten bunun 2000-2001'de gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Bunlar bilmem ne teorisi mi?" Hayır. Şimdi bir sürü kitap çıkmaya başladı; önce gizli gizli çıktı, el altından çıktı. Yazarın bir tanesi Profesör, Amerika'da, biriki sene evvel, biz kitabı kazayla bulduk, okuduk diyor ki, "Ben bir şey söylemiyorum; buraya Amerika'daki olaylarla ilgili 300 tane belge koyuyorum, tıpkıbaskısım koyuyorum, siz bu belgelerden sonucu kendiniz çıkarın." Tabii başka ülkelerde olanlardan da belge koymuş da bir Türkiye'yi koymamış. Ben de o zata telefon ettim, Arizona'da adam, Amerika'nın öbür ucunda "Sayın Profesör, kitabınızı okuduk, aferin; bir de Türkiye'den bahsetseydin." Adam da derin adam; "Orası nereydi?" dedi. Çünkü Türkiye'nin dışarıda pek adı sanı geçmiyor, öyle bir şey yok. Yani Rusya'da Başkırdistan varmış; biz Sovyetlere gittiğimiz zaman, içeride, haritada Başkırdistan var, dışarıda öyle bir şey yoktu.

Her neyse, Arizona'daki profesöre dedim ki, "Vay canına, bunları iyi yazmışsın, koymuşsun buraya; seni niye temizlemediler?". Dedi ki, "Vallahi iki kere arabama bomba koydular; ama tesadüf ben yoktum orada, kurtardık". İşte öyle kitaplar çıktı; ama yazanlar da ciddi adamlar. En son biriki ay evvel bir tanesi çıktı; Hattâ bulursanız alın okuyun: "Rule by Secrecy". Yazan, çok tanınmış, güvenilir diye bilinen bir gazeteci, Jim Marrs. "Rule by Secrecy", yâni "Gizlilikle Yönetim". Bu kitapta da böyle; işin başından sonuna kadar isimler, tarihler, belgeler, bilmem neler, hepsi var. Avrupa'da artık herkes bunları biliyor, Avustralya'da biliyor, Amerika'da biliyor, biraz kafası çalışanlar biliyor. Biraz Amerika'da azdır; çünkü ortaöğretimin halk için olanı sıfırdır, onun için azdır, ama bilen biliyor. Mesela Amerika'nın Merkez Bankası var, Federal Reserve; bizimkini de ona benzetmeye çalışıyorlar. Biz de senelerce Amerikan halkının hepsi gibi, Federal Reserve'i devletin Merkez Bankası zannediyorduk, herkes öyle zannediyordu.

Ben, Amerikalılara derdim ki, "Amerika'da en önemli kişi kimdir? "Bush'tur." "Hayır efendim, Bush

değildir; Amerika'da en önemli olan, Federal Reserve'in başında 30 senedir olan Greenspan denilen adamdır." Greenspan; hep televizyonda görürüm; Greenspan de oraya çıktığı zaman, neredeyse karşısında secdeye duracaksın, böyle bir adam. Çünkü adamın ağzından iki kelime çıkıyor, tak Amerikan iktisâdı hemen fırlıyor yukarı, borsayla beraber; ondan sonra, l ay sonra tık tık, bir lâf ediyor, pat Amerikan iktisâdı çöküyor. Böyle bir adam, dehşet bir adam. Diyorum ki,

"Amerikan Devletinin Merkez Bankasının başında ne kadar yetenekli bir adam var..."

Bütün para politikasını, para arzını, faiz oranlarını, hepsini düzenleyen adam bu ve ömür kaydıyla. Bir de öğreniyoruz ki, Federal Reserve, devletin Merkez Bankası değilmiş arkadaşlar, özel banka imiş! Özel banka; 5 tane ortağı var, 5'in bir tanesi de Morgan ve bunları devletin hiçbir kuruluşunun değil denetlemek, bir gidip de kağıtlarına bakma yetkisi bile yok, tamamıyla muaf hepsinden, gizli gizli ve Amerika'nın ve dünyanın birçok yerinde iktisâdı oynatan, tabii dolayısıyla harpleri falan da çıkarmakta çok önemli rol oynayan, 5 kişinin ortak olduğu ve o paraları indirirken, çıkanrken borsaları, çok büyük kârlar ettikleri ve hisseleri aralarında paylaştıktan söylenen bir kuruluş. Avrupa'da da varmış böyle meğerse; IMF, vb. de bunların uzantılan. Onun için "küresel kraliyet" deyince, bir şeye dayanarak söylüyorum.

Dolayısıyla "Efendim Amerika şöyle yaptı, Almanya şöyle dedi, Afganistan bunu yaptı"

derseniz, bir takım gölgelerin aynntıları arasında boğulup kalırsınız. İşin esasını anlamak lâzım; yâni aslında kimlerin idare ettiğini, yalnız Türkiye'de değil bu olay niye idare ettiğini, ne yapmak istediğini ve en az 200 senedir neler yapmış olduklarını çok iyi bilmek lâzım. Şimdi bu bilgi yayıldı, önce bilgisayardaki örütbağdan ("Internet"in Türkçe'sidir, bendenizden milletimize hediye olsun) yayıldı; ondan sonra kitaplar önce el altından çıktı, sonra yayıldı, manî olamadılar, şimdi en büyük kitapçılarda bile bu kitaplar ortada görünmeye başladı. Dolayısıyla böyle bir durum var; çünkü Morgan'in asıl sahibi olan Avrupa' daki bankanın kurucusu, daha bundan 250

sene evvel diyor ki, kendisi yazmış, kitapta var belgesi "Ben, bir devletin, bir ülkenin parasını denetledikten sonra, bunlar şöyle kanun çıkarmış, böyle kanun çıkarmış, vız gelir, tırs gider"

diyor, taa o zaman.. Bu yeni dünya düzencileri de o kadar insancıl, insanlığı çok seven, onlara yardım etmek, hizmet etmek isteyen bir takım mı? Hayır. Bunların 250 sene evvel yazdıkları yazılarda diyor ki, "İnsanların büyük çoğunluğu hiçbir işe yaramaz, akılları da bir şeye ermez, bunlar insandan da sayılmaz. Biz 12 milyon insan bütün dünyayı idare edeceğiz ve o ara bunların birkaç milyonu kesilirse, aşılırsa, ölürse vız gelir." İşte yeni dünya düzencilerinin insanlık anlayışı.

Diyeceksiniz ki, "Bu, kendisi mi uyduruyor bunları, hayal mi gördü, adama ne oldu, vb....".

Hayır efendim, bunları Avrupa'da herkes biliyor. Şöyle ki:

11 Eylül'den bir hafta önce; Avrupa'da...

Avrupa'dakiler, "Bunlar bir olay çıkaracak, üçüncü dünya harbini; de yol açabilir" diye bir telaş

içindeydiler. Hattâ, o, bin kişilik toplantıdan bahsetmiştim. Biliyorsunuz, böyle, bir çok ülkeden

insanların katılacağı toplantılar, en azından 8 ay önceden hazırlanır ya, 8 ay önce demişler ki, 2001 Eylülünde bir toplantı yapılacak "Çıkarılacak olay o zamana denk gelebilir; acaba toplantıyı ertelesek mi?"; 8 ay önceden bunu söylemişler.

Bakın, bir şey daha söyleyeyim, bu da Korkut Hoca'mızı son derece teyit eder mahiyette: O

toplantıda Polonyalısı (Lehistanlısı) var, Çeki var, Slovakı var, İngilizi var, Almanı var, İsviçrelisi var, vesaire... Konuşmalar yapıyorlar, tebliğler veriyorlar. Meselâ Leh anlatıyor veya Slovak anlatıyor; diyor ki, "Efendim, bizim ülkede hani sözüm ona bağımsız olunduktan sonra, seçim kanunları koydular, parti kanunları koydular ve öyle bir durum yaratıldı ki, hani demokrasi var gibi görünse de, aslında bizim seçmediğimiz birtakım adamlar hükümete geliyor, bir yerlere konuyor, ondan sonra da, "hortumlamalara" yol açıyorlar, veya göz yumuyorlar; ülkeyi perişanlığa, uçuruma doğru sürüklüyorlar; bilmem nerelere ne tâvizler veriyorlar" vb... Her bir konuşmacı, önce böyle şeyler anlatıyor, arkadan, "Bunlar bir özelleştirme lâfı çıkardılar; bizim ne kadar sanayimiz, neyimiz varsa, hepsini yabancılara peşkeş çektiler, yok pahasına elimizden aldılar. Fabrikaları, tesisleri alıp da işlettiler mi? Hayır. Kapattılar; arazisine el koydular. Ondan sonra, "o bizim seçmediğimiz, ama seçtik gibi gösterdikleri adamlar, 'vay efendim 'işte artık tahkimin Latincesi midir nedir bir lâf çıkarmışlar orada böyle, ondan sonra arkasından 'anayasayı değiştirelim' 'toprakları yabancılar alsın, onlara verelim' gibi böyle bir çok şey sıralıyor konuşmacı. "Topraklar elden gidiyor, gitti' diyor. Her biri kalkıyor, tek tek ayrı ayrı ülkelerden, bunları anlatıyor. "Vay canına" dedik; biliyorduk dünya çapında bir şeyler olduğunu da, "şeytan ayrıntılarda" dediniz birçok ülkenin birçok ayrıntısında aynı şeytan duruyor. Vay canına, ne kadar da benziyor...

Sıra bize geldi, biz kalktık konuşuyoruz; dedim ki, "Bu toplantı birçok bakımdan çok yararlı oldu;..." "Şimdi birinin metnini al, ülke adını sil, yerine başka ülkenin adını koy, isterseniz Türkiye de koyabilirsiniz, tıpatıp aynı."

Matematikte böyle bir ihtimal olabilir mi, kendiliğinden, tesadüfen hepsinin aynı olması mümkün mü?

Onlar, "Ulus devleti yok etmeye çalışıyorlar" da dediler; ama bir de ayrıntılar, toprağını alıyorlar, tarım ve hayvancılığı yok ediyorlar. Arada iki tane de İngiliz vardı, bir tanesi bir hanım; aynı zamanda şarkıcıymış, eylemci şarkılar söylenmiş. İngiliz kadın kalktı ve ekranda saydamlar göstererek, o da "slayt"in Türkçe'sidir, bilmeyenler için İngiliz çiftçisinin bugün gelmiş olduğu noktayı, hâli perişanını anlatıyor. İngiliz çiftçiler ağlıyorlar, saçlarım başlarını yoluyorlar "bizde hayvancılık bitti, tarımı yok etti bu alçak hükümet" bilmem ne, "birileri yapıyor". Ne oluyor; topraklar filan 23 şirketin bu uluslararası denilen kraliyete ait şirketin ve o 23 şirket de biliyorsunuz; dünya tarım ürünlerinin yüzde 80'ine hâkim. (Bir tanesi İznik'e de geldi). Kadın, çiftçileri örgütlemiş bak, ne kadınlar var İngiltere'de böyle renkli bir şeyler giyiyor, konuşmadan sonra bir de şarkı söylüyor; şarkı da Köroğlu'nun, Dadaloğlu'nun türkülerinin İngilizce'si gibi;

"dağlar benimdir" gibilerden. Ondan sonra tabii öbürleri kalkıp aynı şeyi anlatıyor daha kibarca.

Tanışıp konuştuk, kadına dedim ki "Türkiye'ye iki yüzyıldır yapılan melanetlerden hep İngilizleri sorumlu tutar, suçlardık; vay canına, size de mi yapılıyor?" Anladık ki, İngiltere dediğin zaman, Amerika dediğin zaman, o laflan şimdi boş ver, hepsinin tepesinde şu anda küresel kraliyetçi, insanlık düşmanı bir alçak takımı bulunmaktadır ve dünyanın bütün parasını da her şeyini de bunlar

idare etmektedir. Türkiye'de de bunun kuyrukları, gizli cemiyetleri o kadar mebzuldür ki, 7 yıl önce altı bin kadar üyeleri olabileceğini tahmin etmiştik; şimdi kendileri söyledi, 14 bin üye olmuşlar bir tanesinde. Onun arkasında, önünde başkaları da var. Aslında önemli üyekişilerin sayısı herhalde yüzü geçmez. Ucu dışarıda, Atatürk'ün kapattığı, arkasından açılıveren böyle beşinci kol cemiyetlere "bir menfaat, bir mevkii sağlarım" diye katılmışlar varsa, lütfen istifa etsinler, Türk Milleti'nin bağrına dönsünler. Çünkü Türkiye'nin kuyusu kazılmıştır ve içine itilmek üzeredir; ama Kuvayı Milliye ruhu yeniden topyekûn canlanmaktadır. İnce oyunlarla içimizi oymuş iç ve dış düşmanlara karşı yeniden Kurtuluş Savaşı'mız başlamıştır. Kimse, içte veya dışta, Türkiye'nin, Türk'ün adını tarihten sileceğiz diye heveslenmesin. Hevesleri kursaklarına tıkılacaktır.

Gelelim IMF'ye...

IMF konusunda Korkut Hoca'mızın da tasdikini veya düzeltmesini alalım. Şimdiye kadar dışarıda ve içeride kaç tane iktisatçının dediklerine baktıysam, (Türkiye'de 2 kişi hariç tabii bunlar tûtîlerin tûtîsi; "iktisatçı" diye ikide bir çıkardıkları hariç), hepsi içeride ve dışarıda boyuna yazıp çiziyorlar ki, kurulduğundan beri IMF'nin bulaştığı her ülke batmıştır. Yani IMF'ye bulaşıp da düzelen ülke yok; Türkiye kadar da bulaşan ülke olmamıştır. IMF her şeyine, karışıyor. "Sen, artık Türkiye'de şunu yasakla, neyin varsa tasfiye et" diyor. "Dükkân isimlerinden birkaç tane Türkçe kalmış. Bak, buna da bir yasak koyun, böyle yapana ceza verin" falan diye de gelir yakında.

Malezya, IMF'yi sepetledi, sepetledikten sonra kurtuldu ve sepetlemeyenler battı; bu böyledir.

Ama kim sepetleyecek? "O fırka gider, bu fırka gelir, başka ortaklık kurulur; hattâ yeni fırkalar kurulur, onlar gelir de bunlar düzeltir" diye düşünülebilir. Ancak, benim gördüğüm, 40 senedir hangisi gelmişse, hangisi varsa tepelerde, tabanda o yola, o fırkanın görüşlerine inanan, sahiden sarılan, çalışıp uğraşan pek çok iyi niyetli insanlar olmuştur. Amma, tepelerde belli yerlere getirilenlerin bir çoğu, o dışarıdaki küresel kraliyetçilerin buradaki kuyrukları gizli cemiyetlere üye oldukları için oralara getirilmişlerdir; yetenekleri, üstün vasıfları, ulusal/millî hissiyatları olduğu için değil. Sevgili ülkemizi, milletimizi, içine düşürüldüğü vahim durumdan kurtarmak için, işte bu temel soruna bir çare bulmamız lâzım. Bu toplantıda hazır bulunan, matematik yoluyla açık seçik düşünmeye alışkın mühendis arkadaşlarımız da, bahsettiğim ana yapı meselesine kafa yorabilirler, çözüm bulabilirler.

Çeşitli ülkelerde tarım, hayvancılık yok ediliyor ...ve ekmek sıkıntısı...

Avrupa'dakiler diyorlar ki, "Bunlar [küresel kıraliyetçiler] insanlığı kıtlığa sürüklüyor; tarım ve hayvancılığı yok ediyorlar". Türkiye'de şimdi artık buğdayın da kalmayacağı, ekmek sıkıntısı doğacağı kaygılan baş gösterdi.

Benzer durum 20-25 yıl önce Orta Amerika ülkelerinde görüldü. Son derece mümbit, her türlü ürünü, tarımı olan, zengin olması gereken ülkelere, daha önceleri, tabii bu küresel kraliyetçilenin arkasında durduğu Amerika gelmiş, tüm topraklarını elinden almış, bütün topraklarında tek ürün yetiştirmiş. Biliyorsunuz, muz cumhuriyetlerinde bu muzdur, her taraf muz. Havai'de ananas, Porto Riko'da şeker kamışı. Toprakları bir iki şirket alıyor, hattâ bedavaya. Arazinin bir kısmı da Amerikan üslerine, ordusuna ait. O ülkelerden bazı düşünürlerin yazdıkları vaveyla dolu yazılar var. Diyorlar ki, "Yabancılar geldi, bütün topraklarımızı elimizden aldı." Toprağı işleten yabancı, toprağın sahibi

yabancı, orada tek ürün yetiştiriyor. Bu tek ürünü, o yabancı şirket alıp götürüyor, başka yerlere satıyor, ondan sonra tabii bütün getirişi kendine kalıyor. Ahaliye ne kalıyor? Hiç.

Sadece ahaliden bahtlı olanlara, orada, çok cüzi ücretlerle ırgatlık yapmak düşüyor. İşte çağdaş ve küresel kölelik düzeni.

O muzlar, burada pahalı pahalı alıp yediğimiz muzlar nasıl yetişiyor biliyor musunuz;? Orta Amerika'nın asıl sahipleri yerliler (Aztekler, Mayalar), günde 50 sent gibi bir ücretle köle gibi, bütün gün perişanlık içinde yabancı küreselcinin şirketi için çalıştırılarak. Bazıları var ki o işi de bulamıyor.

Şimdi Orta Anadolu'da küresel kıraliyetçi yabancı şirket patates yetiştirecek. Niğde, Kırşehir, Eskişehir, vb. tarım arazileri alınıp verildi onu bilmiyorsunuz, belki Güneybatıyı artık biliyorsunuz ve tek ürün yetiştirecekler; patates...

Türkiye'nin hızla bu hale getirilmekte olduğunu artık herkes görüyor, daha kaç sene önceden yazdık bunları birkaç yerde; ama artık belli. Dolayısıyla iş çok vahimdir. Porto Riko'lu, Filipinli yazarlar diyor ki: "Toprakların yabancıların eline geçmesinden sonra, ahalinin kendi yiyeceğini yetiştireceği bir karış toprağı kalmadı ve aç kaldılar." Şimdi de Türkiye hızla o noktaya getirilmektedir.. Efendim: "O onu dedi, bu bunu dedi, Denvish şöyle dedi; o fırka gider, öbürü biter; 5 tane fırka daha kuralım." Herkes fırka kuruyor şimdi, "Bu hükümet düşer, seçim olur, biz de bir şeyler çöpleniriz" havası yoğunlaştı.

Esnafa "vatan elden gidiyor" diyorsunuz eski Ankara'nın orada; "toprakları verdiler, vatan elden gidiyor" diyorsunuz da 'vatan' lâfı da kalktı zaten, ne 'yurt' lâfı kaldı, ne 'vatan' lâfı kaldı ondan sonra "peki ama, piyasa ne olacak?" diyor adam. "Vatan elden gittikten sonra senin piyasandan baha ne" diye çıkışıyorum. "İyi de, piyasa ne olacak, onu söyle" diye tekrar soruyor. Milleti bu hâle soktular. Nasıl soktular? "Kültür mühendisliği" ile, "toplum mühendisliği" ile soktular.

Çünkü bir ülkenin insanlarının kafalarını köleleştirirsen, onları böyle sömürge kafalı yaparsan, ondan sonra toprağını da alıp götürürsün, fabrikasını da alır götürürsün, aç da bırakırsın.

Türkiye'de kafalar götürülmüştür; yabancı dille eğitim yaparak, misyoner okullarıyla ve yerli misyoner okullarıyla bu iş yapılmıştır; bunu da bilesiniz. Onun için 40 yıl işin o tarafıyla uğraştık.

Niye? Çünkü her şeyin temelinde kafaların köleleştirilmesinin yattığını biliyordum da ondan.

Yoksa iktisattan biraz bahsedebilirdim, teknolojiden, fenden bahsedebilirdim; ama ana konuya ağırlık verdim: ""Bağımsızlık yolu için Türkçe ile eğitim". (Bkz. O. Sinanoğlu, "ByeBye Türkçe, Bir NevYork Rüyası", 2. Baskı, Otopsi Yayınları, İstanbul 2001).

Bugün görüyoruz ki, işte bu şekilde yetişen sömürge kafalılar, bir de küresel kıraliyetçilerin kuyruğu beşinci kol gizli cemiyetlere alınanlar, Türkiye'de, "ülkeni teslim et, bağımsızlığından, ulusal egemenliğinden, Türkiye'nin bütünlüğünün teminatı olan Türkçe'nden vazgeç..." işleriyle iştigal ediyorlar.. Niyetleri Türk Milleti'nin adını tarihten silmek... Fakat ey vatanseverler!

Üzülmeyin, bakın bende ümitsizlik var mı? Kesinlikle "Hayır!". Ümitsizlik olsaydı, buralarda; yalnız burada değil, Türkiye'nin her tarafında, gece gündüz konuşup yazıp durur muydum?.

Gene de Başaracağız!

Arkadaşlar! Gözlerden okuyoruz çoğunu; gözden muayeneyle. Fahrî hekim olduk zaten, ciğer doktoru. Burada gönlü ve kafası sağlam kalmış insanlar var, epeyce var, belki hepiniz; yoksa burada işiniz neydi. Bizler, meselâ mühendisler, böyle zor işlere alışkmızdır; yani biz zor günlerin adamıyız. Öyle ot gibi yaşa, oradan çöplen, buradan çöplen, bilmem ne kulübüne seni üye yapsınlar da ondan sonra palavradan bilim adamı diye tanıtsınlar, şişirsinler, mevki versinler, ondan sonra resmi arabanla dolaşıp hava at, hemşehrilerine hademelik işi bul, vb.. Bunlar için dünyaya gelmedik biz; biz zor günlerin adamıyız, anamız bizi bu günler için doğurmuştur.

Arkadaşlar, bugün 1919'dan çok daha feci bir durumdayız ve ondan daha da şiddetli bir Kurtuluş

Savaşı yapmak zorundayız.

(Alkışlar)

Türkiye, topla tüfekle, Tomahavk füzeleri ile fethedilmedi. Türkiye, kültür mühendisliği, toplum mühendisliği ince oyunlarıyla beyinler götürülerek, ciğerler sökülüp alınarak fethedilmiştir, kafa oyunlarıyla fethedilmiştir. Onun için, bu silahın karşı silahı da kafa ve gönül silahlarıdır. Onun için, herkesin bu konularda ayrıntılı biçimlerde bilgilenmesi, bilinçlenmesi ve mümkün olduğunca etrafina bu konulan yayması, bir bilinç uyanması lâzımdır. Bu toplumun yeniden inşa edilmesi gerekiyor, çünkü bin parçaya böldüler.bizi. Gelin dostlar, şimdi bütün ayrımcılıkları bir kenara bırakıyoruz; yok sağmış, solmuş, lâikmiş, antilâikmiş, başörtüsüymüş vb , bunları bir kenara bırakın; bu milletin hepsi, her ferdi, Türkiye Cumhuriyetin içinde olan herkes bizim milletimizdir.

Benim zaten şimdiye kadar bir tek firkam (partim) oldu köylerde dedim de şaşırdılar köylerde nutuk atıyordum "biz iktidar olunca muzipliği seviyorum ya şöyle yapacağız, böyle yapacağız"

diye. Köylüler dediler ki "hangi parti, oy verelim". Ben de dedim ki "vallahi, o partilerden anlamam, benim bir tek partim vardır, o da Türk Milletidir ve Türkiye Cumhuriyeti'ndeki her fert benim milletimdir."

(Alkışlar)

Şimdi onun için bu ruhta birleşip, ayrıntılardan şeytanı koymalıyız. En zor şartlarda bile yapılacak mücadele vardır; hiç olmazsa, tarihçiler, arkeologlar ileride demesinler ki "bunlar topyekun 65 milyon, kelleyi mezbahaya böyle İngilizce şarkılar söyleyerek teslim ettiler"

demesinler, ayıp olur. Onun için sonuna kadar uğraşacağız, herkesin yapabileceği şeyler vardır ve büyük zaferler böyle meselelerde, mesela matematikte en derin teoremler, 300 senelik çözülememiş ufak ufak adımlarla çözülür, o ufak adımlarda herkesin yapacağı bir şey var; naçizane biz de böyle yapılabileceklerin bir dizisini kitaplarımıza koyduk. Ufak ufak yapacağımız işler vardır. Eğer 30 senedir öyle mücadele edenler daha fazla olsaydı, zaten bu vahim durumlara gelmezdik; birileri

Türkiye'yi satmaya, hattâ bedava vermeye kalktığı zaman, millet bilinçli olarak buna tepki gösterirdi.

Bizde olanlarla eşzamanda, Filipinlerde, tahkim yasası, toprakların yabancılara verilmesi kanunu çıkarılmaya kalkışıldı. Kim tarafından? Herkesin, "bu solcudur, emperyalizme karşıdır" diye güvenip seçtiği birileri tarafından. Ama Filipinler'de ne oldu? Yüzbinlerce ahali sokaklara dökülüp tepki gösterdi. Türk Milleti, derin tarihî tecrübesi olan temkinli, sağduyulu bir millettir.

Onun için, sokaklara dökülmenin iyi bir yol olmadığını bilir, ama kafa yoluyla hepimizin yapabileceği, her biri ufak ta görünse, uzun vâdede daha etkili şeyler var. Lütfen, herkes bunlardan bilgi sahibi olsun, ve herkes mücadeleye katılsın, etrafını da uyandırsın; yoksa tarihten adımız silinir. Bizler, sizler buna razı olamayız. Zaten önce razı olanları temizleyecekler, onları da uyarıyorum. Sonra Vietnam'dan Amerikan helikopterleri kaçarken, tekerlere tutunmaya çalışan yerli işbirlikçilerin akıbetine uğrarlar. Onların, bahtı yaver gidip de Amerika'ya gelebilenleri, 20

yıl sonra Amerikan televizyonu gösteriyordu: Karanlık bir köşede, NevYork'un pis ara sokaklarında yaşlı bir adam çöpçülük yapıyor, televizyoncu da "bak, bu zat Vietnam'da büyük adamdı" diyor. Amerika önce kendi uşaklarını harcar, bilesiniz. (Alkışlar).

Bu milletin bir tek efendisi vardır, o da Türk Milleti'dir.

Teşekkür ederim.

Başkan Efendim, Sayın Sinanoğlu'na bu enfes konuşması için teşekkür ederim.

Soru (Katılımcı Mustafa Balıkçıoğlu'ndan): Öncelikle Sayın Sinanoğlu'nun bize çizdiği bu İngiliz, fakir İngiliz, ağlayan İngiliz çiftçisiyle ilgili benim de bir öyküm var, bunun sonunda da sorusu ortaya çıkacak. BMW Şirketi, Land Rover'i satın aldı. Küresellleşmeden anladığım şu: uluslararası, uluslarüstü, ülkelerüstü şirketlerin artık kendi ülkesinden, başka ülkeden çıkıp, uluslararası şirketler kurarak sömürüyü küreselleştirdiklerini düşünüyorum. Bunun örneği de BMW: İngiltere'nin geleneksel Land Rover Şirketini satın aldı. Bu şirketin imal ettiği arabalar arasında "kişisel taşıt" dediğimiz özel bir tür de vardı. Biriki sene sonra; yalnız cipi devam ettirip, öbür arabanın üretimini durdurmak ve onun işçilerini çıkarmak istedi. Ana şirket olarak bunu da uygulamaya koydu BMW. Bunun neticesinde de Tony Blair'in bir lâfı var; "ben, bu BMW

şirketine kırgınım, hiç olmazsa haber veremezler miydi?" diye. "Bir İngiliz İmparatorluğu, üzerinde güneş batmayan bir imparatorluğun torunları olan bu İngilizlerin Başbakanının bile bu âciz konuşması acaba bize neyi çağrıştırıyor" .diye soracaktım kendisine. Aslında sorumun ana hattı şu yöndeydi: Morgan Bankasından bahsettiler, bunların parasal kaynaklan nereden geliyor?

Bu asırlardan beri devam eden tabii 17. Asırdan bahsediliyor; ama bunun kökünün Rönesans'tan sonra başladığını biliyoruz Morgan yahut da bankerler kısmının şu anda kaynaklarının nereden geldiği hususunda biriki ipucu var bende; ama tabii aslını öğrenmek isteriz hocamdan. Bunun en önemli kaynağı, bir defa bugün Müslüman diye kötümsedikleri ülkelerin güzel petrol paralandır.

Bütün bu petrol paralan, kendileri yönetemedikleri için kendilerinden akıllı bir kimseye plase edilmiştir; o plaseden, küçük paralara razı olarak bunun işletilmesini istemektedir, kıymetli petrol

paralan. Başka neler var burada; eroin ve kokain parası var, bunun silah sanayiiyle bir özdeşleştirmesi var. Bir de bizim gariban Türkiye'nin de 2,5 milyon işçisi var yurtdışında; hani diyorlar ya "Türkiye'de 150 milyar mark Almanya'da, 50 milyar mark da yastık altında var."

Acaba bu paraları da, Avrupa'daki Türkler, yine "akıllı adamlar"a mı yönettiriyorlar?

Başkan: Bu soruların cevabını sanırım ikramda hocamdan alabilirsiniz. Katıldığınız için sayın hocalarımıza ve sizlere çok çok teşekkür ediyoruz.

(Alkışlar)

'MÜSLÜMAN', 'TÜRK'E,

TÜRK', 'MÜSLÜMAN'ADÜŞMAN EDİLDİ1

"Türk Aynştaynı" Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu'nun

İki Derdi Var: BİLİM ve TÜRKİYE!

Anadolu insanına göre Türk demek Müslüman demek, Müslüman demek de Türk. Dünyada birçok yerde de böyle biliniyor. Kimliğimizdeki Türklük ile Müslümanlığı ayırmak bir Amerikan oyunudur. Türk'ü Müslüman lafına, Müslüman'ı Türk lafına düşman ettiler.

Aklı başında her ülkede eğitim dili kendi resmi dilidir. Çünkü, insanın biraz öğrenmekte olduğu bir dilde bir şey öğrenmesi de yarım buçuk bir yabancı dille mesela fiziğin temel kavramlarının öğretilmesi de mümkün değildir. Bunu kendi dilinde anlatsa zor anlarsın zaten.

Amerika'ya giderken Türk bayrağı önünde "Gideceğim. Allah kısmet ederse orada söz sahibi olacağım. Dönüp onlarla daha kuvvetli mücadele edeceğim " diye yemin ettim ve bu yeminimi hiç unutmadım.

Bir "dâhi"nin penceresinden Türkiye

Oktay Sinanoğlu, 26 yaşından beri profesör, doktor. Amerika Yale Üniversitesi "genç dahi"yi keşfedip profesör yapınca bütün dünya ve bu arada Türkiye de onu tanıdı. İki kez Nobel'e aday gösterilen Sinanoğlu 1935 yılında, konsolos olan babasının görev yeri İtalya'nın Bari şehrinde doğdu. Hoca, "Orası kanunlar gereği, Türkiye toprağıydı" diye mutlaka kaydediyor. Ünlü sanatçı Esin Afşar'ın da ağabeyi olan Sinanoğlu'nun hayatım anlatan kitap geçtiğimiz günlerde İş Bankası Kültür Yayınları'ndan "Türk Aynştaym" adıyla çıktı. Gazeteci Emine Çaykara'nın uzun bir röportajı ve zengin bir fotoğraf arşivi kullanılarak, ustalıkla hazırlanmış kitapta sadece Sinanoğlu'nun hayatı değil, Türkiye'nin yakın tarihinden ilginç kesitler de yer alıyor.

Kitapta, Erdal İnönü'den Kemal Güniz'e birçok önemli portreye; bir uçak kazasında ölen (ya da öldürülen) Prof. Remzi Oğuz Ank'ın Milliyetçi Köylü Partisi macerasından ODTÜ ve Boğaziçi'nin kuruluşlarının ilginç öyküsüne kadar birçok önemli olaya ışık tutuluyor. İrlandalılar, Abdülhamit'i neden seviyor? Oksford'un yerleşim planı Selçuklu medreselerinden mi alındı?

Dünyada ilk denizaltı ne zaman yapıldı? "Türk Aynştaynı" için kısaca, "Bir dâhinin penceresinden Türkiye" demek yeterli.

***

M. Karaalioğlu: Birçok insanın gıpta edeceği, başarılarla dolu bir hayat yaşıyorsunuz. Çok genç yaşta profesörlüğe ulaştınız. Bütün bunlar nasıl oldu?

O. Sinanoğlu Bizim bütün sülâlemiz millet için hiçbir menfaat düşünmeden çalışmıştır. Biz de yaratılış olarak böyleyiz. Onlar hep içtimai konularda yazdılar, çizdiler. Biz de çocukken edebiyata meraklıydık, hatta 15-16 yaşına kadar yazardım. Sonra baktım, babam dahil ailede bir sürü yazarçizer var. Rahmetli annem Rüveyde Sinanoğlu da kalemi çok kuvvetli bir gazeteciydi.

Ben onunla nasıl rekabet edebilirim diye düşünmeye başladım. 6 yaşından beri fen, fizik, kimya merakı vardı. İyisi mi bilimi seçeyim dedim. O zaman "bu işlerde aç kalırsın" dediler ama benim para kazanma merakım yoktu. Eğer sen hak için halk için çalışırsan Allah rızkını veriyor. Biz aç kalacağız diye bu işlere girdik bir kaç sene sonra bütün dünyadan birşeyler yağmaya başladı. Bir iş yapabilmek, bir iş yaratabilmek, insanlığa millete faydalı olabilmek için kendini unutacaksın.

Bir Türk 26 yaşında nasıl profesör oldu?

Biz nelerle uğraştık oralarda, adeta yedi düvelle. Ciddî üniversitelerde profesör olmak, dünya bilim çevrelerini etkileyecek araştırmalar, buluşlar yapmış olmaya bağlıdır. Merak ettiğimiz konularda yeni kuramlar (teoriler) çıkardık. Dünyanın bilim adamlarının "50 senede çözülemez"

dedikleri işlerin çözümünü Allah bize nasip etti, çözdük. Ondan sonra dünyada kıyamet koptu.

Dünyanın her tarafından bizi profesör yapmak istediler. Birçok üniversite beni çağırıp konuşmalar yaptırmaya başladı. Yaşım 24, 25. Yale'de de yardımcı profesör olarak başlamıştım.

"Yahu bu adam parladı, bizden kaparlar. Biz bunu profesör yapalım" demişler. Normal işleyişe göre 40 yaşından önce ulunamıyor. Her taraftan çullanılınca bizi kaçırmamak için bütün ara basamakları atlatarak profesör yaptılar.

O günler, hayatınızın en hareketli günleri...

Yalnız o günler değil, çok şükür bugüne dek hep öyle. Kendi kendime dedim ki, "bunlara ne oluyor. Ben bu kuramı 1 yıl önce buldum ve bularak manevî mükafatımı zaten aldım. Gecenin üçlerinde bir çözüm çıkıyor ben havalara uçuyorum. Tasavvuf gibi bir şey, âlemlere dalıyorsun neler görüyorsun, neler. Gece üçte çıkıyorum okuldan, kar yağıyor, hava buz gibi. Yarım saatlik yere koşarak gidiyorum, kafa ne biçim açılıyor. Her şeyi düşünüyorum. Şimşekler çakıyor kafamda. Çünkü, kafa matematiksel olarak çalışmaya başladı mı, her konuda çalışır. Koşarken bir yandan da marşlar söylüyorum.

Hangi marş?

Dumlupınar'ı söylüyorum.

Bu arayış nasıl başladı, ne kadar sürdü?

Ömür boyu. Zannedilir ki ben hep burnunu kitaplara gömmüş bir adam olarak bilinirim. Biz 17

yaşında nasıl oralara gittik! Şimdiki gençlik gibi kapağı oralara atalım düşüncesi yok. O sıralarda Ankara bir nevi işgal edilmiş durumda Amerikan askerleri falan var. Daha ilkokulda dedik ki,

"Yani Türkiye 2. Dünya Savaşı'na girmedi. Nasıl oluyor da işgal ediliyor. Bir Kurtuluş Savaşı'nı niye yaptık?" diyorum. Ankara'da İstanbul'da Amerikan askerlerinin yaptığı rezillikleri görüp, sinir oluyordum. Amerika'ya gönderme niyetlerinin bizi devşirme yapmak olduğunu bildiğim için karşı çıkıyordum. Bir yakınım, "Senin bir anan var. Ona bir şey olursa okuyamazsın" deyince gitmeye karar verdim. Giderken Türk bayrağı önünde "Gideceğim. Allah kısmet ederse orada söz sahibi olacağım. Ondan sonra gelip onlarla daha kuvvetli mücadele edeceğim" diye yemin ettim ve bu yeminimi hiç unutmadım.

Yemi Oktay Sinanoğlu hep, kendisini 26 yaşında profesör yapan sistemle hesaplaşma içindeydi...

Beni onlar profesör yapmasaydı, Avrupalılar da Ruslar da profesör yapardı. Niye kendimi borçlu hissedeyim. Zaten ben eğitimimin yansını tamamen Türkçe dille, Türkiye'de liseyi bitirinceye kadar aldım. Bu eğitimle Amerika'ya gidip üç sene birden atladım. Yani beni yetiştiren Türkiye'dir.

1962'den beri Türkiye'ye gelip gitmeye başladınız. Hep "harika Türk" diye iltifat gördünüz ama elinizi de hiçbir işe sürdürmediler...

Her gittiğimiz yerde medarı iftiharımız derler, ama bize hiçbir iş yaptırmazlar. Bu ülkede bilimsel araştırma yapmamıza dahi mâni olmuşlardır. Dünyanın her tarafına profesör yetiştirdik Türkiye'de bunu yapalım dedik, yaptırmadılar. Kazayla bir mevkide olan samimi biri çıkar "aman şöyle yapalım, böyle yapalım" der. İki üç hafta sonra bize merhaba bile demez. Çünkü, bir yerden telefon gelir. 40 senedir bunları yaşıyoruz. Bir keresinde bazı kodamanlara dedim ki: "Beni kapıdan atsanız bacadan girerim. Benim dedelerim Karacabeyler (2. Murat'ın damadı Karacabey en tanınmışı) Selçuk ahilerden beri var ve türbeleri Ankara kalesinin dibinde ve Hacetttepe'dedir.

Siz nereden geldiniz?" Neticede elimi hiçbir işe sürdürmediler.

Bir müspet bilimci olmanıza rağmen... Müspet bilimci... Evet, müspet bilimci olmanıza rağmen farklı bir formülünüz var. "Bilim + gönül" diyorsunuz. Ne demek bu?

Bizim eski alimlerimizde şöyle bir anlayış vardır. Bir alimin alim olabilmesi için hem maddi hem de manevi ilimlerde bilgi sahibi olması lazımdır. Biz bunu sonradan keşfettik ve akıl ve bilimle, gönülle maneviyatı birleştirmenin gereğini anlattık. Batı her şeyi ala dayamıştır halbuki bir akıl bir uzuvdur. Doğu'da aklın üstünde bir şey vardır o da gönüldür. Aklı, gönlün yönetmesi gerekir.

Bilgisayar yazılımı gibi. Toplumun da gönlü vardı ve bu da harstır, kültürdür, Bu "Türk Aynştaynı" benzetmesi nereden çıktı?

Şahsen kimseye benzemek istemem, ben benim. Kitabın adını öyle koymuşlar. Onun için yani, estağfurullah... Einstein'a yetişemedim ama onun gibi ünlü birçok bilim adamını tanıdım ve onlarla

arkadaş oldum. Özel hayatlarına girdim. Ben 26, 30 yaşındayken benim mesleki akranlarım 60 yaşlarındaydı ve hepsi de arkadaşlarımdı. Dolayısıyla bunların hakkındaki hikayeleri ben bilirim. Einstein'ı bilim olarak takdir ederim. Bu arada onun bilinmeyen bir yönünü söyleyeyim. Einstein'ın iki önemli kitabı vardır. Biri biliyorsunuz, İzafiyet teorisi üzerine, diğeri de Yahudi tasavvuru üzerine. Çünkü, Einstein son derece dindar bir Yahudi'ydi.

Siz Türk diline ve Türk kimliğine çok önem veriyorsunuz. "Bilim dili Türkçe olmalı" diye bir kampanya başlattınız. Bu neden gerekli?

Biz tabii her insanı seviyoruz ve her insanın haysiyetiyle şerefiyle yaşayabilme hakkına inanıyoruz. "Türk diyor başka bir dil bilmiyor" diye anlaşılmasın. Bakanların hayat hikayelerine bakıyorsunuz. Filanca bakan... "Evlidir, iki çocuk babası ve İngilizce bilir". Peki başka ne bilir?

Bu adam matematik bilir mi, devlet idaresi bilir mi, işiyle ilgili bir şey bilir mi? Bütün sömürgelerde sömürgeci, kendi dilini dünya dili oluyor diye yutturmuştur. Fransızlar da Cezayir'de bunu yapmıştır. Oyun budur Türkiye'de. Aklı başında her ülkede eğitim dili kendi resmi dilidir. O da çoğunluğun dilidir. Kendisini, Türkiye'nin bütünlüğünü korumakla görevli sayanlar bunun üzerinde dursunlar. Niye İngilizce yapılmaz? Çünkü, bir insan biraz öğrenmekte olduğu bir dilde bir şey öğrenmesi mümkün değildir. Size bilimi öğretecek de yarım buçuk bir yabancı dille fiziğin temel kavramlarını anlatıyor. Yahu, bunu kendi dilinde anlatsa zor anlarsın zaten. İngilizce eğitimde hiçbir şey öğretilemez. Dünyada İngilizce bitiyor, Amerika da bile İspanyolca almış yürümüş, Çince geliyor. Biz hala İngilizce derdindeyiz. Bizi boş kafalı yapmak için uydurulan bir iştir bu.

Sizin Türk ve Müslüman kimliği üzerine yaptığınız tespitler de ilginç...

Türk olmak, Alman olmak ya da Rus olmak, ırk meselesi değildir. Bir biyolojik gen, yani kalıtım var. Bir de kültür genleri var. Bir millete mensup olmak demek kafa ve gönül meselesidir. Soyunu sopunu tartışmak anlamsız. Orta Asya'da bakıyorsunuz biyolojik olarak tip tam Türk ama ağzını açıyor ama Rusça konuşuyor ve bundan da övünüyor, kendini Rus sanıyor dangalak. Bunlara mankurt derler. Bizimkiler ise gönüllü mankurtluk yapıyoruz.

Bu tarifte İslam'ı nereye oturtuyorsunuz?

Din, kültürün en önemli unsurudur. Biz lisedeyken üçüncü mevkide Anadolu seyahatleri yapardım, köylüler oturmuş. Gider sorardım: "Türk ne demek?" Adam da derdi ki "Türk demek, Müslüman demek." Peki, Müslüman ne demek? "Türk demek." Dünyada birçok yerde de böyle biliniyor. Türkler bin sene İslam'ı temsil etmiş, koruyucusu olmuştur. Bizim kimliğimizdeki Türklük ile Müslümanlığı ayırmak bir Amerikan oyunudur. Daha doğrusu, yeni dünya düzenci küresel kraliyetçi takımın ve oradaki buradaki gizli cemiyet uzantılarının marifetiyle yapılmıştır.

Türkü Müslüman lâfına, Müslümanı Türk lâfına düşman ettiler. Türkiye Cumhuriyeti içinde, kendisini nasıl tanımlıyorsa tanımlasın herkes Türk'tür.

Tarih bir tahteravalli gibidir. Bunun matematiksel denklemlerini yazabilirim. Beşyüz sene Batı tarafı yükselir öbür tarafı aşağı iner, beş yüz sene de tersi olur. Şimdi, sıra bize gelmiştir. Çünkü Batı, Amerika'sıyla Avrupa'sıyla içinden çürüyor.

Siz, ısrarla geri kalmışlığın bir kader olmadığı noktasından hareket ediyorsunuz...

Olur mu öyle şey. Batı bilimi bizden öğrendi.

Böyle, sürekli geçmişle övünmek ne kadar anlamlı?

Övünmüyoruz, layık olmaya çalışıyoruz. Hedef budur. Tarih bir tahteravalli gibidir. Bunun matematiksel denklemlerini yazabilirim. Beş yüz sene Batı tarafı yükselir öbür tarafı aşağı iner, beş yüz sene de tersi olur. Şimdi, sıra bize gelmiştir. Batı, Amerika'sıyla Avrupa'sıyla içinden çürüyor. Onun için sıra bize geliyor kimse merak etmesin.

Kitabın sonunda "Türkiye'yi Kuvayı Milliye ruhu kurtaracaktır" diyorsunuz. Bu devirde nasıl bir Kuvayı Milliye hareketi tasarlanabilir?

"Milli" deyince hamaset, ırkçılık falan yapmıyoruz. Herkese hitap ediyoruz ve şimdi birlik ve beraberlik zamanıdır. Yoksa gizli cemiyet üyeleri de dahil hepimiz hapı yutacağız.

Kim bu gizli cemiyetler?

Kim üstüne alıyorsa onları kastediyorum. Bütün devlet kademelerinde, çeşitli partilerin başlarında, üniversitelerde, özel kuruluşlarda, vakıflarda hatta bilmem ne derneğinin başında bu gizli cemiyet üyeleri vardır. Asıl patronları da dışarıdadır. Bunların niyeti dünya hâkimiyeti kurmaktır. Bunların arkasında gizli cemiyet önünde daha az gizli cemiyet, en önde de açık gibi görünen ama gayesi gizli cemiyetler vardır. İşleri böyle yürütürler. Oralara da vasıfsız ve şerefsiz oldukları için birtakım adamlan koyarlar. Onlar da Türkiye'yi teslim ederler. Bu ana yapıyla uğraşmadan Türkiye'de hiçbir şey hallolmaz. Ama, şunu da söylemek lâzım ki, yeni dünya düzencilerin işi Amerika'da da Avrupa'da da bitiyor. Müjde!

Sizin bir müjdeniz de "Türk dünyasının 100 senelik planı. "Bunu açar mısınız?

Açar mıyım yahu. Biz, kağıt falan oynamıyoruz ama elimizi de göstermeyiz yani.

ABD'de yılarca yaşadınız ve hâlâ gidip geliyorsunuz. Neden Amerikan vatandaşı olmadınız?

Niye olayım? Kimliğimden niye vazgeçeyim? Bir tarihte Türkiye Dışişleri Bakanı Nev York'a gelmişti. Bana "Oktaycığım çifte vatandaşlık çıkardık. Sen de ABD vatandaşı olsana" dedi, adamcağızı azarladım. Niye ABD vatandaşı olayım, biz Porto Riko muyuz?

Peki bu sözünü ettiğiniz gizli cemiyetlerden hiç teklif almadınız mı?

Bakın size söyleyeyim. Bu cemiyetlere vasıfsız adamları alırlar. Kendi fikri ve düşüncesi olan adamlara da teklif edemezler. Bana hiçbirinden hiçbir zaman teklif gelmedi çünkü 5 yaşından beri ne adam olduğumuzu biliyorlar.

From: <gwtscl@ms59.hinetnet>

To: mkaraalioglu@yenisafak.com

Subject: ELİNİZE AĞZINIZA SAĞLIK

Date: Mon, 29 Oct 2001 18:32:52 +0800

HOCAM VALLA DÜNYANIN TAA BÎR UCUNDA ŞU ÜMİDİMİN TÜKENDİĞİ

GÜNLERDE BÖYLE BÎR RÖPORTAJ VE YAZIYI OKUMAM BANA ÇOK ÜMİT VERDİ

YOKSA BU ARALAR TÜRKLÜĞÜMÜ BİLE SAKLAMAYA ÇALIŞIYORDUM AMA

BUNDAN SONRA AVAZIM ÇIKTIĞI KADAR TÜRK OLDUĞUMU BAĞIRACAM.BUNA

BENZER YAZI VE RÖPORTAJLARIN DEVAMINI DİLERİZ SAĞOLUN VAROLUN.

BİLAL DOĞAN TAIWAN TAIPEI

BİR ÜLKENİN İKTİSADI ÜÇ GÜNDE NASIL ÇÖKERTİLİR?..

Soru: Türkiye'nin içinde bulunduğu iktisadî bunalımın perde gerisinde neler var?

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu Bundan 2 sene önceydi. Türkiye'de iktisadî durum iyi gidiyordu.

Yalnız İstanbul'da değil, ülkenin birçok yerinde hatta doğusunda bile durum iyiydi. Birgün yabancıların gözüyle etrafa bakarak dedim ki: "Muhakkak bunlarda bir haset olmuştur.

Yabancılar bu iyi durumumuzdan rahatsız olmuşlardır, mutlaka bir Tedbir alırlar" diye düşündüm.

Kısa süre sonra iktisadî bunalımı çıkardılar. Böyle olaylar hep bir takım ajanlar tarafından yapılır, dış kaynaklıdır. Belki birine yaptırabilirsin ama kaynağı hep dışarıdadır. Mavi Çarşı'da bomba patlattılar ve hemen arkasından Amerika, İngiltere, Almanya kendi milletlerine birer beyanname yayınladı: "Orası tehlikelidir, gitmeyin!" diye. Ve bir günde gezim (turizm) bitti. Yani gelmedikleri gibi güneyde ayrılmış toplu gezişler iptal edildi. Herşey şak diye bir günde bitti.

Ertesi gün ne oldu? Biz neyle geçiniyoruz? Kumaş satıyoruz. Dokuma ürünlerini Avrupa almayacağız dedi, o da bitti.

Amerika ve Avrupa'ya, bilhassa Amerika'ya bol miktarda Çin'den, Güney Amerika ülkelerinden, bazı ufak tefek Afrika ülkelerinden giyim eşyaları gelir. Ya onlar yaparlar ya da Amerika şirketleri ucuza mal oluyor diye orada yaptırıp ithal ederler. Çok da ucuz ve vasıflı yani... Şimdi Türkiye'den kumaş almaya ihtiyaç yok Şak diye o da bitti mi?

Üçüncü birşey daha oldu. Borsaya sıcak para geliyor ya dışarıdan, borsa yükseliyor. Bu işler Türkiye'de yeni olduğu için millet ne olduğunu anlamıyor. Böyle ufak borsayı birkaç kişi

yönlendirebilir. Gayet kolayca. Şimdi o para gelince, bizim dışarıdan ayarlı basın, "Vay işte Borsa çıkıyor!" diye milleti heveslendirir. Garibanlar da gidip oraya paralarını koyuyorlar. Ama, borsa yükseldiği zaman bir miktar, veya batırmak istedikleri zaman hepsini birden, yabancılar çekip götürüyorlar. Milyarlarca dolar, zavallı milletin parası, şak diye gidiyor. Yani götürülen para kimden, çıkıyor? Vatandaşın oraya koyduğu ufak tefek paralardan çıkıyor. Hatta bu, her ülkede böyle olur. Birileri kazanıyorsa birileri kaybediyor demektir. Kazanan birkaç kişi, kaybeden de milyonlarca insan... Bunun kaidesi budur.

Aynı sıralarda bankaların hepsi birden soyuluyor. Soyulmasındaki paralar ne çapta, ona bakmak lâzım. 20 milyarla 80 milyar dolara kadar çıkan rakamlardan bahsediliyor. Bunun arkasında iki üç kişi var. Hep aynı adamlar... Kim bunlar? Basın yayını elinde tutan adamlar... Çünkü basın yayın pek kârlı bir iş değil. Televizyonlar, gazeteler, dergiler filân kârlı iş değil. Ama Türkiye'ye karşı büyük bir silah. Eeee, şimdi dışarıdan birileri enayi değil ki bunun parasını versin! Bunlara bankaları soydurup o paralarla yaptıracaklarını yaptırıyorlar.

Aynca, Türkiye'yi mahvetmek için hep bizim kendi kaynaklarımız kullanılıyor 50 senedir.

Eğitimde de öyle. Misyonerlere gerek kalmadı, yerli misyonerler canla başla çalışıyorlar. Yabancı dille eğitim okullarında kitaplar İngiltere'den geliyor, tanesi 50 dolara... Yani paralar hep bizden çıkıyor.

Hortum meselesi çok ilginç, çünkü 20 milyarla 80 milyar arası bir para. Değil birkaç milyar dolar, Amerika'da bir banka soyulsa Amerika'nın iktisadı çöker, bunlar çok büyük paralar... Değil öyle 50 milyar dolar, 12 milyar dolan bile dünyada bir yerde saklamak mümkün değildir. Meselâ Kayman adaları, Bahama adaları... Böyle bir takım yerler var. orada parayı koyarsan ifşa etmiyorlar kimin olduğunu...

Birisi birkaç dolar götürecek, "Bunu bir yerde saklayacağım!" diyecek... Nerede saklayacak?

Öyle bir miktardır ki bu, saklamak mümkün değildir dünyada. Böyle ufak tefek bir yerin bankalarına bu para gittiği zaman orada bir enflasyon alır, iktisâdı çöker. Meselâ İspanyollar Güney Amerika'yı oradaki yerlileri soykırıma uğratıp altınlarını soyarak İspanya'ya getirdikleri zaman bir sürü altın oldu ama karşılığında alınacak yeterli mal yoktu. Dolayısıyla korkunç enflasyon yaşandı. Yani bunlar zengin olduklarını zannettiler ama bu altının bolluğu yüzünden İspanya İmparatorluğu battı. Hâlâ toparlanamadı. Bu çok büyük birşeydir. Onun için böyle bir parayı bir yerde saklamak mümkün değildir. Bunu niçin söylüyorum? Aradan onca zaman geçiyor. Bilmem kim birkaç ay bir yerde yatıyor. 3 sene filân oluyor. Müruru zamana uğradı deyip salıyorlar. Kanunlar öyle hazırlanmış ki, hemen serbest bırakıyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde böyle kanunlar olmaz.

Meselâ banka hortumlanıyor, zarara uğruyor, yani batıyor, mevduat sahiplerinin bütün mevduatlarını devlet üstüne 'alıyor. Devlet ödüyor. Onun için bankaların battığını millet pek farketmedi. Yani Amerika'da bir banka battığı zaman, nitekim 1992'de Amerika'da bin tane banka battı. Bütün millet o bankaların önüne yığıldı, isyanlar çıktı, ortalık birbirine girdi. Bizde böyle birşey görmedik. Niye? Çünkü bütün mevduat sahiplerinin parasını devlet taahhüt ediyor. Hatta bankanın başka kuruluşlara olan borçlarını bile üstüne alıyor. Böyle kanun hiçbir yerde yoktur.

Meselâ Amerika'daki bankalarda şu vardır. Eskiden 50 bindi, sonra 100 bin dolar oldu. 100 bin dolara kadar mevduatın sigortası vardır. Devletin arkasında durduğu... Ona ayrı sigorta olarak fon ayrılmıştır. Yani her banka sigortaya prim öder, onlar durur, devlet onu tutar. Ve böyle battığı zaman senin 200 bin dolarlık mevduatın varsa, 100 bin dolar kadar bu sigorta sana öder. Hiçbir yerde bankanın zararlarını, batmasındaki durumu tamamıyla devletin, yani milletin cebinden, destekleyip yerine koyduğu bir ülke yoktur. Bu kanunlar daha önce çıkmış, ayarlanmış. Ne demektir bu? "Gel, bankayı soy, hortumla!" demektir. Teşviktir. Bunlar önceden ayarlanmış.

Bir de işin garip tarafı var. Hep aynı insanlar çıkıyor işin altından, aynı zamanda basın yayını yönetenler... Şimdi biz diyoruz ki, "Falancayı yakalamışlar, sorguya almışlar!" filân... Peki, kimse sormuyor, "Adamdan bana ne?" Tutuklandı, tutuklanmadı, cezasını verirsin. Millet için asıl önemlisi o değil ki! Para nerede? Bu parayı saklamak mümkün değil. Araştırsak başka bir ülkeye gitti. O ülkeye resmî bir müracaatta bulunursun. "Bizim şu kadar paramız senin şu bankanda duruyor" diye. Bunu bulmak kolaydır. Onun sana iade edilmesi gerekir. Hiç böyle bir lâf yok, paranın nerede olduğunu soran yok. İsteseler bulurlar. Çünkü öyle kaybolacak bir para değil ki, dağ gibi birşey. Dağ kaybolmuş. Aaaa, yok! Dağı saklayamazsm ki! Dolaba mı koyacaksın koskoca dağı? Dağı alacak dolap yapılmadı daha. Yurt dışında bir iki ülkenin bankalarında ama, soran yok!..

[2 Aralık 2001'de Ek: Geçen gün bir TV yayınında gördüm: Bir görevli, dış ülkelere götürülen hortum paralarının nerelerde olduğunu, tam bir yıl üç ay yoğun bir şekilde araştırmış. Hepsini bulmuş ve mercilere bildirmiş. Peki, işin üstüne gidilip paralar istenmiş mi? Bildiniz: Hayır!

Ancak, görevlinin işine son verilmiş!]

ASYALI OLMAKLA ÖVÜNÜYORUM..

"Türk Aynştaym" diye bilinen Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu, Ulusal Kanal'da "Büyüteç"

programında Adnan Akfirat'm konuğu oldu. 26 yaşında ABD'nin en ünlü Üniversitesi Yale'de profesör unvanını kazanan, kimya, fizik, biyoloji alanlarında çok önemli katkıları bulunan Oktay Sinanoğlu, son yıllarda bütün enerjisini halkı uyandırmaya, kendine güvenmeyi öğretmeye harcıyor. Prof. Dr. Sinanoğlu, "Büyüteç" programında Atlantik uygarlığının ekonomik, kültürel ve bilimsel planda çöküşünü anlattı ve Asyalılığının bilincine varan Türkiye'nin Asya'ya önderlik ederek, ABD ve Avrupa'daki köleleştirilmiş halkları da kurtarabileceğini belirtti. Prof. Oktay Sinanoğlu Amerikan işbirlikçilerine de kuvvetli uyarılarda bulundu: o "11 Eylülden kısa bir süre önce Avrupa'da bilim adamlarıyla yapılan toplantıda bir konuşma yaptım: "AB sizin olsun. Ben Asyalıyım ve Asyalı olmakla övünüyorum" dedim. Bizim sömürge aydınlarımıza duyururum ki beni ayakta alkışladılar. Çünkü insan tabiatında vardır. Kendine itibarı olana herkes itibar eder. Sen kimliksiz, yılışık olursan kimse seni ciddiye almaz. Kendi kafamızla, kendi gönlümüzle birkaç sene içinde Avrupa'nın bir numaralı devleti oluruz."

o "Ben yaptıklarımı önce bu halk için yapmışım, sonra insanlık için yapmışım. Hiçbir zaman ben profesör olayım, ünüm ortalıkta dolaşsın diye yapmadım. Hayatımla ilgili kitabı da halkımızın özgüveninin kazanılmasına katkım olsun diye yaptım. Benim kendime yakıştırdığım en güzel unvan garibandır. Bu samimi bir histir. Bu Asya'da vardır. Samimi olarak vardır. Aşık Veysel ne güzel söylemiş: 'Güzelliğin on para etmez şu bendeki aşk olmasa."

***

A. Akfırat: 8 Aralık J996 günlü Aydınlık dergisinde sizinle yapılan orta sayfa söyleşisinde Amerikan uygarlığının bilim, sanat ve kültür alanında büyük bir çöküşün içine girdiğini saptıyordunuz. 11 Eylül saldırısıyla birlikte bu saptama çok daha fazla kabul görmeye başladı.

Atlantik uygarlığı yıldızı hep parlayacak uygarlık olarak tanıtıldı. Nasıl oldu da bu uygarlık çöktü?

292

Prof. Dr. O. Sinanoğlu: 1996'da İşçi Partisi'nin düzenlediği Avrasya Seçeneği Kurultayı olmuştu.

Ben de orada konuşmuştum. O zaman Doğu ülkelerinden gelenler vardı. Orada şunu söylemiştim: Körfez Savaşı'ndan sonra baba Bush, "tek güç olarak biz kaldık" diyordu. O kadar büyük konuşuyorlardı ki, Osmanlı'nın çöküşünü hatırladım Sokullu Mehmet Paşa zamanında Osmanlı donanması ilk defa büyük bir yenilgiye uğradığında, devletin başındakiler "Bu millet isterse yeni donanmasının yelkenlerini atlastan, direklerini som altından yapar" demişlerdi. O laf çöküşün başlangıcıdır. Şimdi Amerika da böyle çok büyük laflar ediyor. Çöküşünü örtmeye çalışıyor.

Ama çöküşün başlangıcı daha eskilere gidiyor. 1963 yılında Yale Üniversitesi'ndeyim, atom fiziğiyle ilgili "nicem"le ("kuvantum"la) ilgili ilgili yeni kuramları geliştiriyoruz. Bir gün akşam üstü aşağıya ana büroya indim. Baktım sekreterler garip bir halde. Hayrola dedim. Kennedy'yi vurdular dediler. O akşam saat 8:30 sularında çıktım, sokakta dolaşıyorum. Baktım Amerika'hlar güle oynaya geziniyor, hiç umurlarında değil. Çok iyi hatırlıyorum. O gün, "Bugün Amerika'nın çöküşünün birinci günüdür" dedim. Çünkü o zamana kadar Amerikan halkı kendi devletine güvenirdi. O gün o güven yıkıldı. Devletin sürekli kendisine yalan söylediğini anladı. İkinci Dünya Harbi'nde Amerika halkı hiç savaşa girmek istemezken Pearl Harbour baskını tezgâhlandı.

Donanmayı oturan ördek gibi oraya koydular. Saldın olacağını kaç gün önceden biliyorlardı.

Körfez Savaşı'nın nasıl tezgâhlandığını herkes biliyor. Yine bir tertiple katıldığı Vietnam Harbi'nde de Amerika perişan oldu.

Kuklacılık Biliminin Kuralı

Büyük devletlerin asıl gücü gizlilikten gelir. Gizli olabilmesi için az sayıda insanın bunu bilmesi lâzım, fakat bir sürü iş yapman için de birçok insana ihtiyacın var. Kadroyu genişlettikçe gizlilik azalır. O zaman şöyle yaparsın: Önüne gizli bir cemiyet kurarsın, onun önüne biraz daha az gizlisini kurarsın, onun önüne açık görünen ama gayesi gizli bir cemiyet kurarsın. Üsttekiler altakileri bilir fakat alttakiler üstekileri bilmez. Alttakiler robottur. Bütün bu tedbirlere rağmen bu bilgiler yayılmaya başladı. Güç gizlilikten geldiğine göre gizliliğin bitmesi gücün bitmesi demektir. Dolayısıyla bu alçakların defterlerinin dürülme safhası başlamıştır. Türkiye burada Asya'ya önderlik edecek böylece Avrupalı, Amerikalı köle haline getirilmiş halkları da kurtaracaklardır.

Buradan Amerikan işbirlikçilerine geçiyorum. Amerika'nın Güney Vietnam'da birtakım yerli işbirlikçileri vardı. Hiç unutmuyorum: Amerika oradan kaçarken bu işbirlikçiler, helikopterlerin

tekerlerine asılıyorlardı. Aman bizi de götürün diye. Bu sahneyi kimse unutmasın! Amerika daima kendi kuklalarını harcar. Kuklacılık biliminin kuramını yapmıştım. Kukla bir müddet sonra

"vay ben neymişim" demeye başlar. Böyle deyince, Amerika 3 5 sene sonra kuklayı temizler, yerine başkasını koyar.

Kuklalara ilişkin bir Amerikan televizyonunda izlediğim başka bir olay daha var: Nev York'un ara sokakları çöplüktür, bir caddesi en zenginlerin oturduğu caddedir, bir arka sokağında en sefil insanlar oturur. Nev York'ta hangi caddede yürüyeceğini bilmelisin. Bilmezsen bıçaklanma ihtimalin çok büyüktür. Televizyonda böyle bir cadde gösteriyor. Orada yaşlı, Asyalı bir adam çöpçülük yapıyordu. Onu göstererek "İşte!" diyor "bu adam Vietnam'da çok büyük mevkide görev yapan bir adamdı." Bu sahneyi de kimse unutmasın. Bir ülkeyi mevki için satanlar bilsinler ki önce onlar harcanır.

Vietnam Savaşı Çöküşü Hızlandırdı

Vietnam Harbi'nden sonra özellikle Amerika'da büyük bir ahlaki çöküntü başladı. Aslında ondan önce Amerikan toplumu mazbut insanlardan oluşurdu. Televizyonlarda öyle açık saçık filmler göremezdiniz. Zaman geçtikçe Amerikan televizyonarında ahlak bozucu yayınlar arttı. Toplumun aile yapısı çöktü, iş ahlâkı çöktü. İş yapmadan para kazanma anlayışı yerleşti. Bu arada Avrupa ekonomisi toparlandı, Asya ekonomisi büyümeye başladı, Japonya bir atılım yaptı. Daha önce Dünyada bütün teknik mamuller ilk Amerika'da yapılırdı. Fakat son yıllarda ne alsak başka bir ülkenin malı çıkıyor. Amerikan ve İngiliz malına kimse itibar etmemeye başladı.

Bahsettiğiniz süreçte yönetici sınıfın da niteliğinin değiştiğini görüyoruz. Ticaret ve sanayi burjuvazisi kenara itildi, tekelci burjuvazinin rantçı, mafyalaşmış kesimi yönetimin merkezine geldi.

Bu olay Reagan döneminde başladı. Amerika'da da üretim bitti. Avrasya Seçeneği Konferansı'nda şöyle demiştim: "Amerika iki şey üretir, biri silah biri film. Ama asıl silah filmdir" dedim. Amerika'nın içinden çürüdüğünü 1963'den beri anlatıyoruz.

Artık Bilimsel Gelişmelerin Merkezi ABD Değil

Bilim ve teknolojideki üstünlüğü sürdükçe Amerika'nın yenilmesi mümkün değildir değerlendirmesi yapılıyor. Gerçekten böyle mi?

50 senedir büyük şeyler yaratmış bilim adamlarına bakarsanız çoğu Amerika'nın yerlisi değildir.

Ayrıca Avrupa'da, Japonya'da da önemli bilimsel çalışmalar var. Son yıllarda Çin'de muazzam bir bilim atılımı çıktı.

Amerika'daki takım da abartıldığı gibi değildir. Bunlar öyle akıllı adamlar da değildir. Kaç tanesine doktora yaptırdık. Hepsi şimdi ABD'de, Avrupa'da, Japonya'da profesör. Doktoralarını ağızlarına kaşıkla vere vere yaptırdık bu adamların.

Küresel Kraliyetçi Takım

Amerika yüz boyutlu, önemli çelişmelerin yaşandığı bir yer. Tepede birkaç milyon insan var.

Amerika'yı Amerika yapan bu ekiptir. Geri kalan 270 milyonun çoğu son derece cahil bırakılan insanlar. Amerikan halkı orada bir çeşit köledir. Üst tabaka ile halk arasındaki uçurum gittikçe büyüyor. Dünyadaki bir çok ülkenin parasını, kaynaklarını elinde tutarak, halkları insafsızca fakirleştiren insanlık düşmanı bir takım var. Ben bunlara "Yeni Dünya Düzenci" ve "Küresel Kraliyetçi" takım diyorum. Bunlar sadece birtakım çokuluslu şirketlerle, tröstlerle sınırlı değil.

Bunların gizli kuruluş ve cemiyetleri, ayrı uydurma garip dinleri, acayip inanışları var. "Tek dünya devleti, tek bayrak" derler ama burada kastedilen bütün ülkelerin insanlarının katılımıyla gerçekleşecek güzel bir dünya değil. Bu bir iki milyon insan, birkaç yüz sene önce gizli cemiyetler kurmuş, "dünyayı biz idare edeceğiz, dünyanın geri kalan insanları insandan bile sayılmaz, bunları istediğin kadar sömür, ne yaparsan yap" inanışında olan insanlık düşmanı bir alçak takımdır.

Küresel Kraliyetçilere İsyanlar Başladı

Bu takım, kapitalizmin emperyalist karakter kazandığında ortaya çıkıyor değil mi?

Kapitalizmi de ortaya çıkaran aynı zihniyettir. Bu "yeni dünya düzeni" yeni falan değildir. 11

Eylül'den 10 gün önce Avrupa'da bilim adamlarının katıldığı bir toplantıdaydım. Birçok ülkeden insanlar kendi ülkesinde yapılanları anlattı. Mesela Polonya'da (Lehistan'da) son 10 yıldır seçim kanunları, partiler kanunları falan konmuş. Diyorlar ki: "Bizim seçmiş gibi göründüğümüz ama aslında bizim seçmediğimiz birtakım adamlar bu kanunlarla bir yerlere konuyor ve bunlar da hep yeni dünya düzenci takimin kuyruğu oluyorlar. Bunlar hangi partiden olursa olsun hükümete gelir gelmez, anayasayı değiştirelim, toprakları yabancı devletlere satalım önerileri getiriyorlar.

Tahkimi getiriyorlar, ulusal hukuk yerine evrensel hukuku getirelim" diyorlar. Bizim meslektaşlar ülke elden gidiyor diye ağlaşıyorlar. Tarımı, hayvancılığı yok ettiler diyorlar. Biz bunları dinliyoruz ve "Allah Allah biz bunları bir yerden hatırlıyoruz" diyoruz. Bir İngiliz kadın çıktı, İngiliz çiftçisinin durumunu anlattı. İngiltere'de çiftçinin canına okumuşlar. Topraklarını birkaç banka gelmiş ellerinden almış. Kadına "200 yıldır Türkiye'de ne melanet olursa biz İngilizleri suçlardık; vay canına size de mi yapılıyor?" dedik. Meğerse onlara da yapılıyormuş. Şu ülke bu ülke, şu hükümet bu hükümet diye düşünmemek lâzım. Çünkü özellikle son yıllarda bütün ülkelerde Küresel Kraliyetçi, onların maşaları, gizli örgüt üyeleri biryerlere konuyor. Bütün olaylar buradan çıkıyor. Dünyanın parasının büyük çoğunluğu, gıdanın yüzde 80'i iki üç bankaya yakın birkaç şirkete ait. Küresel Kraliyetçilere ait. Bu Küresel Kraliyetçi alçaklara karş^ bütün dünyada isyanlar başlamıştır.

Güçleri Gizlilikten Geliyordu

Fakat Küresel Kraliyetçilerin hesaplarının artık tutmadığını, büyük amaçlarına ulaşmaktan giderek uzaklaştıklarını da görüyoruz.

Benim bir kuramım var. Büyük devletlerin asıl gücü gizlilikten gelir. Burada bir çelişki de ortaya çıkıyor. Gizli olabilmesi için az sayıda insanın bunu bilmesi lâzım, fakat bir sürü iş yapman için de birçok insana ihtiyacın var. Kadroyu genişlettikçe gizlilik azalır. O zaman şöyle yaparsın: Önüne gizli

bir cemiyet kurarsın, onun önüne biraz daha az gizlisini kurarsın, onun önüne açık görünen ama gayesi gizli bir cemiyet kurarsın. Üsttekiler alttakileri bilir, fakat alttakiler üstekileri bilmez. Alttakiler robottur. Bütün bu tedbirlere rağmen bu bilgiler yayılmaya başladı. Güç gizlilikten geldiğine göre gizliliğin bitmesi gücün bitmesi demektir. İstediği kadar parası olsun.

Çöküşü önleyemez. Dolayısıyla bu alçakların defterlerinin dürülme safhası başlamıştır. Türkiye burada Asya'ya önderlik edecek, böylece Avrupalı, Amerikalı da dâhil, köle haline getirilmiş

halkların da kurtuluşunda başı çekecektir.

Asyalı Olmakla Övünüyorum

Siz bundan birkaç yıl önce Avrupa'daki bir toplantıda "ben Asyalıyım " demiştiniz.

Ben önce Amerika ile Avrupa ile çok haşır neşir oldum. Fakat 1975 yılında Japonya üstün bilimci ödülünü vermişlerdi, Japonya'ya gittim. Kendimi çok rahat hissettim. Kendi kültürümüze çok benziyor. Asıl uygarlığın Asya'da olduğunu gördük. 11 Eylülden kısa bir süre önce Avrupa'da bilim adamlarıyla yapılan toplantıda bir konuşma yaptım: "Şimdi siz diyeceksiniz ki 'biz bunları AB'ye almıyoruz1, bana acıyorsunuzdur" dedim. "Ama ben AB falan istemiyorum. Halkımızın çoğu da istemiyor. Yine sizin dediğiniz gibi bizim de başımıza konulan birileri kaç senedir illa AB'ye gireceğiz diyor. AB sizin olsun. Ben Asyalıyım ve Asyalı olmakla övünüyorum" dedim.

Bizim sömürge aydınlarımıza duyururum ki beni ayakta alkışladılar. Çünkü insan tabiatında vardır. Kendine itibarı olana herkes itibar eder. Sen kimliksiz, yılışık, sırnaşık olursan kimse seni ciddiye almaz. Kendi kafamızla, kendi gönlümüzle birkaç sene içinde Avrupa'nın bir numaralı devleti oluruz.

Asya Kültüründe Bireycilik Yok

İş Bankası yayınlarından çıkan sizin hayatınızı konu alan "Türk Aynştaym" kitabınızı hazırlayan Emine Çaykara özel hayatınızla ilgili bilgi almanın çok zor olduğundan şikâyet ediyor. Bu da bir Asya kültürü. Siz 26 yaşında profesör olmuşsunuz, dünyanın çeşitli ülkelerinde bilim adamları yetiştirmişsiniz. Kamuoyu bunları bilmiyor.

Ben bunları önce bu halk için yapmışım, sonra insanlık için yapmışım. Halkımızın özgüveninin kazanılmasına katkım olsun diye yaptım. Hiçbir zaman ben profesör olayım, ünüm ortalıkta dolaşsın diye yapmadım. Bu kitabı da halka faydası olacağını umduğumuz meseleleri anlatmak için görev olarak hazırladık. Deneyimlerimizden çıkan sonuçları, onların yolunu açmaya faydası olabilir diye anlatıyoruz. Kendimizi övmek için değil. Benim kendime yakıştırdığım en güzel unvan garibandır. Bu samimi bir histir. Bu Asya'da vardır. Samimi olarak vardır. Aşık Veysel ne güzel söylemiş: "Güzelliğin on para etmez şu bendeki aşk olmasa"

Çok teşekkür ederiz.

AMERİKA'NIN İSTEDİĞİ TÜRDEN BİR AVRUPA BİRLİĞİ...

Garip değil mi? Amerika Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesini istedi. Gerçi A.B.D 'nin dediğine güvenilmez; resmî ağızdan dediğinin tam tersini, çoğu kez, CIA'sıyla el altından yapar, ama, diyelim

ki bu sefer gerçekten Türkiye'yi AB yolunda desteklemiş olsun. Bu kimsenin hayretini mucip olmadı mı? Öyle ya, 1948'den beri kendi nüfusunda olan, 1980'den beri de kendi çıkarlarının hızla yoğunlaştığı bir ülke olan Türkiye'yi, A.B.D, rakibi görünümündeki AB'ye durup dururken niye devretsin?

Bu soruyu cevaplayabilmek için AB'nin kuruluşuna yol açmış olan eğilimlere, sonra da AmerikaAvrupa Birliği ilişkisine bir göz atmalıyız.

Avrupa Birliği'nin kuruluşuna birbirinin tam zıddı iki düşünce tarzı gerekçe teşkil etmişe benzer: ü. Cihan Harbi sonunda Avrupa tarumar olmuş, milyonlarca insan yersiz yurtsuz kalmış, insanlar bir daha böyle savaşların görülemeyeceği bir dünyanın hayaline sarılmışlardi. Aslında Winston Churchill'in dediği gibi Avrupa'da harbi resmen kazanan da kaybeden de kaybetmişti. Asıl kazanan Amerika Birleşik Devletleri oldu. Avrupalılar sömürgelerini kaybettiler, iktisatları, sanayileri çöktü. Böyle bir ortamda "dünya devletçi"leri, "beynelmilelciler" seslerini duyurdular;

"Bak, AB.D.'de yetmiş iki millet nasıl tek devlet altında yaşayabiliyor, Avrupa'da niye olmasın?"

dediler. Halbuki ikisinin oluşum şartları arasında temel farklar vardı. Aslında bu evrenselciler yeni değildi; 1717'den beri gizli cemiyetleri ile su altından bir dünya hâkimiyeti kurmağa çalışıyorlardı; sadece faaliyetlerini arttırma imkânı buldular. Harpten bezmiş insanların kulaklarına 'dünya devleti', 'dünya barışı' söylemlerinin hoş gelmesi doğaldı Ancak bu dünya devletçilerinin niyeti tüm insanlığa demokrasi, eşit hak ve imkânlar sağlamak değildi; bir iki milyon insan insanların çoğunluğunu yeteneksiz, değersiz diye düşünüyor, onların gizli cemiyetçe güdülmesi gerektiğine, icabında kolaylıkla feda edilebileceklerine inanıyordu. Tabii insanların büyük çoğunluğu, bu birkaç yüzyıllık "eski" "yeni dünya düzeni"nin altında neler yattığının farkında değildi. Bazıları şimdi, yeni yeni, plânın ne korkunç âkibetlere yol açacağını, ve açmakta olduğunu görebiliyor. Ancak bu kişilerin sayısı hâlâ az; ayrıca, sayı artsa da gittikçe daha fazla sindiriliyorlar. A.B.D. dâhil birçok ülkede durum bu.

Avrupa Birliği'ne yol açan ikinci eğilim ise yukarıdakinin zıddı. Nasıl mı? Fransa'da DeGaul devrine, 1960'ların sonlarına hele bir bakalım:

Harp'ten sonra A.B.D., kâh askerî güç bulundurarak, kâh dolarlarla, Avrupa ülkeleri üzerinde egemenliğini kurmuştu. Avrupa ülkeleri tek tek buna karşı duramayacaklarını anlarken ilk baş

kaldıran DeGaul oldu. O zamana dek A.B.D. parasının arkasında altın vardı; doları bankaya götürüp karşılığındaki altını isteyebilirdin. Ama A.B.D.'nin altını azalmaya başlamıştı. İşte bu durumda DeGaul A.B.D.'den Fransa'da dolanan dolarların altın olarak karşılığını istedi; A.B.D.

veremezdi, vermeğe kalksa iktisadı çökerdi. Onun yerine Amerika'nın CIA'sı, Fransa'da öğrenci hareketleri çıkarttı ve DeGaul devirildi. Sonra A.B.D. doların altınla olan bağlantısını kesti; daha serbestçe kağıt dolar bastı; bu da 1970'lerde A.B.D. ölçüsünde büyük bir para şişimine ("enflâsyon") yol açtı. Almanya da kıpırdanıyor, askerî işgal altında bulunmakla beraber daha bağımsız olabilme özlemi çekiyordu.

Daha sonra Avrupa ülkeleri, A.B.D. gibi, hattâ daha büyük, bir iktisadî cüsse oluşturarak onunla

rekabet edebilmek istediler; onun için de örneğin, aralarındaki gümrükleri kaldırdılar, ama A.B.D.'ye sınırlamalar koydular. İşte bu yanlan ile Avrupa Birliği A.B.D.'ye karşı bir hareket olarak doğdu; daha doğrusu Avrupa'nın halkları öyle zanetttiyse de tepelerindeki

'evrenselcidünyacı'ların gayeleri başkaydı. Onların ki, gizli cemiyetlerin başını çeken İngilizAmerikan cemiyetçilerinkiyle örtüşüyordu: Cemiyetçilerin, dolayısıyla A.B.D. ve İngiltere üst tabakasının güdümünde bir Avrupa Birliği, sonra da tek bir Dünya ("Yeni" Dünya Düzeni). Bu

' dünya'mn halkları kendi millî değerlerini, kültürlerini, dillerini, basınyayın ve eğitim, daha doğrusu eğitimsizlik kullanılarak yitirecek, onlar 250 kelimelik bir Tarzan İngilizce'sini "dünya dili" olarak kullanacak, düşünemeyecek, cemiyetçi üst tabaka ve yöneten/güden sınıf ise çok sağlam ve geniş eğitim ve bilgilenme olanaklarına sahip olacaklardı. Avrupa Birliği'ni A.B.D.'ye karşı tedbir olarak kuran veya destekleyenler, Avrupa ortak dilinin Fransızca veya Almanca olmasını istiyor, ama aralarında anlaşamamaları AngloSakson'un işine yarıyordu.

Yandaki büyük, genç nüfuslu, ve iktisadî istikbal vâdeden Türkiye'de ise Amerikanİngiliz etkisi gelişmiş, "dünyacılar" görevlerini iyi yapar olmuşlardı. Türkiye AB'ye girerse, Türkiye pazarını ve iktisadını ele geçiren A.B.D., Avrupa Birliği'nin kendisine karşı koyduğu ticari engelleri Türkiye üzerinden delebilecekti. Ayrıca Avrupa dilinin İngilizce ("Tarzanca") olmasına en büyük hizmeti Türkiye yapabilirdi. Bunun yatınmı Türkiye'de A.B.D. ve İngiltere tarafından çoktan yapılmış, önce misyoner okulları, sonra İngilizce ile eğitim yapan yerli okullar, arkasından A.B.D. teşvikiyle İngilizce eğitim yapan evrenkentler ("üniversiteler") kurulmuş, son birkaç yılda da plânın son perdesi oynanır olmuştu. Son perdeyi izlediniz mi? Son perde: Tüm eğitim kurumlarının İngilizce ile eğitime geçirilmesi; Türkçe'ye şiddetle saldırılması ve örneğin Türkçe ile bilim ve evrenkent yayınlarının adetâ yasaklanması; devlet dairelerinde bile bazı toplantıların, bilgilendirmelerin İngilizce yapıldığının görülmesi; İngilizce ile hiç ilgisi olmayacak devlet memurlarının bile İngilizce sınavına tâbi tutulması, sonuç olarak resmi dilin hızla İngilizce'ye doğru götürülmesi.

İşte bu manzara ve mülâhazalar karşısında, A.B.D.nin Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne sokmak istemesine şaşmamak gerek.

İNSANLIK DÜŞMANI

KÜRESEL KRALİYETÇİLERİN HÂKİMİYETİ BİTİYOR...

A. Yavuz: Dünyanın her tarafinda profesörler yetiştiren bir Türk bilim adamının kendi ülkesinde, hiçbir işe karıştırılmamasım nasıl karşılıyorsunuz? Dargın mısınız? Ülkesi için çalışmak isteyenlerden kim rahatsız olabilir ki?

Prof. Dr. O. Sinanoğlu: Çok şükür, ben milletime, ülkeme küsecek bir insan değilim. Bu ülkenin gerçek sahipleri biziz. Şu anda bir takım önemli mevkilerde bulunan şahıslardan bahsetmiyorum.

Ancak 40 yıldır her devirde, kilit noktalardaki kişilerin çoğunu şahsen tanımışım. Gördüm ki, bu insanların çoğu aynıdır. O partiyle, bu partiyle veya kendi savunur gibi göründükleri fikirleri ile hiç alâkaları yoktur. 1947'en beri dışarıdan ne denirse, ne istenirse Türkiye'de imza atılıyor. Bu işler onun için böyle oluyor.

Batı Nedir?

Hocam bu Batı nedir? Sokakta yaşayan ve ne olup bittiğinden haberi olmayan halkları ile beraber Batılı ülkeler midir? Yoksa Batıyı kendisine kılıf yapan daha derinlerde bir irade mi var?

Batı deyince bunu açmak lâzım tabii. Amerika diyoruz, Avrupa diyoruz ama asıl olay başkadır.

Batının altında yatan gerçek başka bir şeydir. Onlar hiçbir zaman Türkiye'de kafası çalışan, işini bilen, kendi milleti için çalışabilecek, sorunlarının çözümü için kendisibir çözüm üretebileceğine inanan haysiyetli insanlar yetişmesini istemezler. Bunun için 1950'lerden beri Türkiye'de her seviyede eğitimi kasıtlı olarak sıfırlamışlardır. Durum böyle olursa tabii kuklalarla, maskelerle gütmek, yönetmek çok daha kolay olur. Hikâye bundan ibaret. Bunları biraz farkedip te milli hissiyâtiyle millet için çalışmak isteyenleri dışlarlar, hattâ ezerler. Bu, bütün sömürgelerde böyle olmuştur. Yeni birşey değil.

"Milleti ve ülkesine çalışanlar için gereği düşünülür? " mü demek istiyorsunuz?

Onların şahsî olarak hangi kesimde, nerede durdukları önemli değildir. Dışarıya çalışan, esas patronları dışarıda olanlar, ülkesi için çalışanı sevmezler. Biz gündelik siyasete de hiçbir zaman bulaşmadık. Bir dönem biz köylerde konuşma yapıyor, köylülerle sohbet ediyorduk, şöyle olsun veya biz böyle yapacağız diye. Seçimlerden önce köylüler bize: "Oo ne güzel! Çok iyi, söyleyin oy verelim; hangi parti?" diye soruyorlardı.. Ben de diyordum ki: "Ben öyle partilerden anlamam.

Benim bir tek partim vardır, o da bütün Türk milletidir. Türk milleti nedir? Türkiye Cumhuriyeti'ndeki herkes Türk milletidir. Hiçbir ayrımcılığı da kabul etmiyorum. Türkiye'deki 1950'lerden beri başlayan ve yoğunlaşan dış kaynaklı ayrımlar, sağcılık, solculuk, suculuk, buculuk gibi ayrımların hepsi dışarıdan özellikle çıkarıldı.. Vaktiyle Cemal Reşit Rey'deki bir toplantıda yaptığım konuşmada bu duruma bir isim takmıştım. Batının,Dünyanm, Amerika'nın

"kültür mühendisleri", ya da "toplum mühendisleri" bu işleri yapmıştır. Böyle bir takım bölünmeler, kesimler yaratıp hepsinin başına da kendi uzantılarını, sahtelerini koyarlar; samimi, gerçek kişileri de ezerler. Böyle anlatınca orada dinleyenlerden bazıları yanıma geldiler ve "Aa, iyi; bunun doktorası nerede veriliyor, biz de adamlarımızı gönderelim" dediler. Biz de: "Söylerler mi size? Adını biz böyle koyduk bu işin" dedik.

Gönülsüz,BiIim Ancak Sorunlarımızı Arttırır

Batinin salt aklı ve müspet bilimi, insanlığın temel sorunlarını çözmekte yeterli gelmiyor mu ki siz, "Bilim+Gönül" diyorsunuz?

Biz bu kavramı kendimiz icat etmedik. Bizim bin sene önceki büyük bilim adamlarımız, ki Batıya bilimi de tekniği de, medeniyeti de onlar öğrettiler, bu esas üzerine uygarlığı kurmuşlardı.

Batı, bizden öğrendiği neyi unuttu?

Selçuklu ve Osmanlı Medeniyeti 500 sene öncesine kadar Batıya öğretip durdu. Sonra bunlar bilim ve teknikte ilerleyip gittiler o arada biz durduk. Ama bunlar da öğrettiğimiz insanlığı unuttu. Ama

şimdi bizim kendimize gelip, toparlanıp insanlığı Batılılara yeniden öğretmemiz gerekecek. Bu bakımdan önümüzde büyük bir görev duruyor. Fakat bizim eski âlimlerimizde, yani 1000 sene önce, Osmanlı'dan da önce, Türkistan'da iken daha, bir insanın "âlim"

sayılabilmesi için, hem maddi, zahiri ilimlerde, hem de mânevi, iç alemin ilimlerinde âlim olması gerekirdi.

Kazakistan'ın bayrağında bir Bürgüt Kuşu

Biz bunu şuna benzetiyoruz. Kazakistan'nm bayrağında bir Bürgüt Kuşu var. Kartal gibi, mavi bayrağın üzerine kanatlarını açmış. Orada bir vesileyle Kazak gençliğine bir konuşma yapıyorduk. Onlara, "Sizin bayrakta iki kanadını açan, zümrütü anka kuşu gibi bu kuşun bir kanadı akıldır, ilimdir, diğeri de gönüldür, mânevi olandır. Bu kuşun iki kanadı da olmaz ise uçamaz" dedik onlara. Bunu tarihte bizim milletimiz çok iyi bildiği için bizim âlimlerimiz ikisinde de çok derin insanlardı. İşte Batı bizden bu ilmin bir tarafını, bilimi öğrendi.Fizik, kimya, cebir gibi birçok bilim, ve fen bilimlerinde ilk bakışta sayabileceğimiz en az 400 bilimsel terim Batıya bizden gitmiştir. sGönlün emrinde olmayan muzip akıl ne yapar? Neden gönül önemlidir?

Çünkü akıl bir bilgisayar gibidir, bir uzuvdur. Mesela şuraya gideceksin. Hangi yoldan giderim.

Arabayla hangi yoldan gitsem en az benzini harcarım, bunun hesabını yapar akıl, bir bilgisayar gibi. Ama akıl, nereye gideceğini söylemez. Ne yapacağını, nereye gideceğini, hedeflerini, hayattaki gayelerini tâyin edecek olan senin gönlündür. Akıl, gönlün enirinde olmayınca muzırlıkla uğraşır. Aynı şekilde bunu topluma da genişletebiliriz. Nasıl kişinin gönlü varsa, toplumun da gönlü vardır. Toplumun gönlünün adına da kültür diyorum. Ben kültürün tarifini böyle yapıyorum. Dolayısıyla bir toplumun, bir ülkenin, bir milletin ne yapacağına, toplum olarak nasıl bir insan modeli oluşturacağına, dünyada neler yapacağını tayin eden de o ülkenin kültürüdür.

Batı'da, bilimcisinde dahî gönül terbiyesi yok..

20. yy. Batının öncülüğünde bilim, teknik ve bilgi çağı olmasına~karşın, insanlık tarihinin yaşadığı en şiddetli savaşlar, zulümler, açlık, sefalet, adaletsizlik, sömürü ve ahlâksızlıkların da yine bu 20. yüzyılda olması, gönlü terbiye edilmemiş Batının elindeki bu teknik güçten mi kaynaklanıyor?

Şimdi dünyada batıdaki bilim adamlarına bakarsan, mesela bir ülke bilim ve teknikte ileri gitmiştir, atom enerjisini icat etmiştir, ama gönül terbiyesi olmadığı için o bilgisayar olan akılla ne yapar? İnsanlığın başına yağdırılacak bombalar yapar. Muzırlıklar yapar. Yine bir televizyon teknik olarak çok güzel bir icat. Ama televizyon eğer gönül terbiyesi de olan insanlar tarafından icat edilip kullanılmış olsaydı, bu, dünyada insanların, insanlığının çok gelişmesine neden olurdu.

Yani insanlara insanlığı öğretirdi, efendim terbiye öğretirdi, eğitim verirdi, güzellikler öğretirdi, sanat öğretirdi, nimetleri paylaşırdı.. Televizyonu biz icat etseydik... Halbuki bunların yerine ne oldu? Teknik gelişme çok kuvvetli bir gelişme. Ama bu teknik gelişme insanlığın yıkımı için kullanılıyor. Aile huzurunun, iş ahlâkının, toplum yapısının, inanışlarının, dillerinin yok edilmesi için, gençliğin perişan edilmesi, uyuşturucuya bağımlı, böyle popçu, topçu falan... aylak bir nesil yetişmesi için kullanılıyor. Neden? Çünkü televizyonu işleten insanların gönül terbiyesi yok.

Eskiden bizde bu gönül terbiyesi vardı. Ama şimdi çok eksik. İnşallah bu gönül terbiyesinin bir an önce yerine gelmesi lâzım. Yoksa insanlığın başı fena halde derde girer. 20. yüzyılda ve şimdi; bütün bu kaynakları, bu güçleri, teknik gelişmeleri elinde tutanların gönül terbiyesi olmadığı gibi, tamamıyla insanlık düşmanı bir kafada olan insanlar oldukları belli. Kimdir bunlar? Bunların sayısı dünyada 12 milyonu geçmez. Tabii koca dünyada bu 12 milyon insan tek başlarına birşey yapamazlar. Ama bu bir iki milyon insan dünyada bir takım gizlilikler arkasına sığınırlar. Ve bunların birçok ülkede birşey yapabilmesi için, kendilerinin robot kollarına, maşalarına ihtiyaç vardır; kendileri yapsa açığa çıkarlar. Ne yapacaklar o zaman? Bunun için birçok ülkede gizli cemiyetler kurmuşlardır. Ülkelerde gizli cemiyetler var. Bunların arkasında biraz daha gizli olanı, önünde daha az gizli olan, dışarıda ve merkezde de bir bakıyorsun en gizlisi var. Böyle zincirleme giden bir yapı. Tabii bu kurumların çok az bir kısmı görünüyor. Bir kısmı yasal, açıktan gibi ise de, asıl amaçları ve yaptıkları gizli. Tabii bunlar işin kuyruğunun kuyruğu... Bu gizli cemiyetlerin üyeleri kilit noktalara yerleştiriliyor.

Vasıfsız kişiler...

Sayın hocam, kitlelerin teşhis etmesi zor olan bahsettiğiniz bu gizli cemiyetlere kimler girebilir?

Şartları var mı?

Bu gizli cemiyetler, dünya küresel kıraliyetçilerin robot kolları, kimlere teslim edilebilir ben size bu insanların tarifini yapayım: Vasıfsız ve şerefsiz insanlar seçilir. Buralara hiç bir zaman kendi kimlik ve kişiliği olan, kendi kafasına göre düşünebilen, vicdanı, gönül terbiyesi olan insanlar alınmazlar. Kendi düşüncesi olup ona göre hareket etmeyecek; ne söylenirse yapacak. Onun için vasıfsız ve şerefsiz olmak; kişiliği zayıf olmalı. Tabii gönül terbiyesinin olmadığı veya zayıflatıldığı böylesi ortamlarda da bu tür insanların sayısı artıyor. Bunları böyle ayıklayıp seçerler, sonra da birbirlerini şişirirler; şöyle büyük bilim adamı, böyle muhteşem bilmem ne diye, topluma tanıtırlar. İşte böylece, dünyadaki "küresel kıraliyetçiler" dediğim bir iki milyon insan, kendi taşaron işlerini bu vasıfsız adamlar aracılığıyla birçok ülkede yaptırırlar.

Küresel kraliyetçiler

Bütün dünya ülkelerinden acemi oğlanlar ocağı gibi "vasıfsız adam" devşiren bu gizli adamların bir adı yok mu? Bunların adını söyleyeyim. "Yeni dünya düzenci küresel kraliyetçiler". Küresel kraliyetçiler, bahsettiğimiz uzantılarmın uzantıları ile, bizim gibi ülkeleri böyle perişan ediyorlar.

Bu uzantılar hep hâkim gibi görünüyorsa da, kendileri hâkim değildirler aslında. Kendilerinin içlerinde birşey yoktur; maskelerin arkasında sessiz sessiz dururlar, ortaya çıkamazlar. Çünkü ödlek, korkaktırlar. Ama bu maskeli robotlar, maşalar aracılığıyla işler dışarıdan yürütülür.

Bu insanlar en azından tam bir asırdır nerdeyse bir cihan yönetimi kurmuş? Yakın tarihte de bizim atalarımız cihana hâkimdi. Peki onlar nasıl yönetti?

Bunların yaptıkları bu işleri istesek biz de yapabilirdik. O kadar zor işler değil. Ama biz insanlığın perişanlığı için değil, barış, huzur, insanlık anlayışı getirmek için çalıştık.

Toparlandığımız zaman gene de çalışacağız. Onların yöntemlerinde gizlilik çok önemlidir.

Kendileri açısmdan akıllı davrandılar. Ancak şimdi artık bu gizlilik perdesi yırtılmıştır; bu bilgiler açığa çıkmaya başlamıştır.

Batıda bu yönde yayınlar yapılıyor mu? Batı toplumu da kendisini sarıp sarmalayan bu yapılanmayı tanıyabiliyor mu artık?

Tabii ben de bu durumdan bahsediyorum. Son 300-400 yıldır gizleniyordu bu adamlar, kimse tanıyamıyordu. Dışarıdan bakınca İngiltere, Amerika, Fransa şunu yaptı, bunu yaptı diyordu herkes. Ancak artık, hepsinde en tepedeki küresel kıraliyetçilerin rolü anlaşılmaya başlandı.. İşte şimdi bu bilgiler, önce bilgisayar ağları yoluyla yayılmaya başladı; sonra el altından, şimdi de açıktan birtakım kitaplar yayınlanmaya başladı. Ve bu küresel kraliyetçiler, belgeleriyle, isim isim, tarih tarih açıklanır oldu. Son çıkan bazı kitaplarda da örneğin, 2. Dünya Harbi, Kore Harbi, Vietnam Harbi, Körfez Harbi ve şimdiki harp ile alâkalı olarak, buralarda aslında neler döndüğünü, bu savaşları kimlerin çıkardıklarını ve sonucunun kimlere yaradığını, aynı anda iki tarafi da kimlerin desteklediklerini teker teker belgeleriyle görmek mümkün. Batı ülkelerinde bu bilgiler artık okunuyor, bilgisayar aracılığıyla da yayılıyor. Avrupa?da, Amerika'da hattâ Afrika ülkelerinde, yeni dünya düzenci bu insanlık düşmanı iki milyon şerefsize karşı isyan başlamıştır.

11 Eylül Kule olayı bu isyanın aşırı bir feveranı olabilir...

İnsanlık Ümitvar Olsun!...

20 yüzyıl boyunca işlenen bunca katliam, öldürülen 100 milyon insan, sömürü, adaletsizlik, fuhuşuyuşturucu ticareti ve sizin deyiminizle dünya hâkimiyeti kurmak isteyen bu küresel kraliyetçilerden sonra, insanlık yeni yüzyıldan ümitvar olabilir mi?

Elbette, elbette. Çok ümitvarız. çünkü bu dünya hâkimiyeti iddiasındaki küresel kraliyetçilerin gizlilikleri ortadan kalkıyor. Gayet ayrıntılı bir şekilde, dünyanın her tarafında tanınmaya başlıyorlar. Her tarafta isyanlar başladı. Seattle (A.B.D.), Cenova (İtalya), Prag (Çek Cumh.), Vaşington'daki IMF/Dünya Bankası toplantılarını engelleyen isyanlar doruğa çıktı. Kule'den 10

gün önce (11 Eylül Olayı'nı kastediyor) Amerika'daki gündem buydu. Yüzbinlerce ahali, Dünya Bankası toplantısını yaptırmamak için Vaşington'a akın etti. Arkasından da kule olayı oldu.

İnsanlığı perişan eden bu insanlık düşmanı alçakların içinde, bazı AngloSakson takımı da var.

Bush ailesi , dedesi, dedesinin dedesi, 120 senedir bunların içindedir. Morgan Bankası'nın sahibi de tam bir AngloSakson'dur. Böyle çeşitli bir takımdır bunlar. Ama bir kaç yüz sene evvel başladıkları zaman planlarını yapmışlar: " Ancak bir iki milyon insan, yâni bizler, dünyayı idare edeceğiz; insanların gerisi insandan sayılmaz, işe yaramaz, ancak sömürülmek için vardırlar.

Büyük harplerde de bunların 510 milyonu kırılırsa hiç bir şey farketmez, dünya biraz hafifler o kadar." kafasında insanlardır bunlar. Şimdi İslam'ın 1000 yıl bayraktarlığını yapmış olan Türk milletinin asırlar boyunca dünyadaki davranışına bakın, bir de bunlann davranışına. Öyle değil mi?

Bütün dünya milletlerini bu zihniyetin elinden kurtaracak olan millet gene de Türklerdir.

Tabii önce kendimizi toparlayacağız Bataktan kurtulacağız. Bu hem zor, hem de kolay. Atatürk'ün yaptığı gibi, yeni dünya düzencilerinin kendi içimizdeki kuyrukları olan maşaların kim olduklarının, ne yaptıklarının herkesçe iyi bilinmesi lâzım. Yoksa fazla birşey değişmez. Yani istediğin kadar seçim yap, istediğin kadar parti kur, bunların biri gider, öteki maşası gelir. Çünkü her kuruma ne edip edip mutlaka sızmışlardır.. Herkes kendi tarafındaki bu küresel kraliyetçi uzantılarını iyi tanımalı öncelikle. Artık bunların ifşa edilmesi gerek. Bunlar epeyce yaygınlar ama, önemlileri, elebaşıları o kadar kalabalık değildir. Bu elebaşıları teşhir edildi mi, işin dörtte üçü halledilmiş demektir.

"KÜRESEL KRALİYETÇİ" KÜLTÜR MÜHENDİSLERİNİN MARİFETLERİ1

"Mâneviyatsız akıl muzır olur" "Akıl gönlün emrinde olmalıdır"

Bir mülakatınızda, "bilimgönül birliği"nden bahsediyorsunuz. Bundan kastınız nedir? Bilimle maneviyat ilişkisi sizce ne olmalı?

Batı medeniyeti bilimi bizlerden öğrendi. 500 sene öncesine kadar bilimi, tekniği, matematiği, cebiri, kimyayı hep bizden öğrendi. Batı dillerinde bilim dilinde ilk balasta bizden gitme 400

kelime, tâbir, terim çıkıyor. Bunlar kendi kitaplarında da yazılı.

Osmanlı'da Bilim Üstün Olmuştur

Bizim âlimlerimiz, dünyanın en büyük âlimleri, kentlerimiz en büyük bilim merkezleri idi.

Batıdan da birşeyler öğrenmek isteyenlerin gelip öğrenim yaptıkları yerler Bağdat, Konya, Kastamonu, Kayseri, Amasya gibi yerlerdi.

Âlimlerimizde şu anlayış vardı: Bir âlimin âlim olabilmesi için hem maddî, hem manevî bilimlerle âlim olması gerekirdi. Bunu, Kazakistan'ın bayrağındaki bürgüt kuşuna benzetebiliriz.

Kuşun kanatlarından bir tanesi akıl ve bilimdir, öbür kanadı da gönüldür, gönül terbiyesidir.

Dolayısıyla bu iki kanadın ikisi de olmazsa o kuş uçamaz. Bu anlayış vardı.

Dolayısıyla, Batı, kanadın birini öğrenmiş. Bizden yarım öğrendiği bu şeyleri, diğerin üstünü atlayıp, "Bunların bilimi ve tekniği ile bunları yenerim" demiş, ilerletmiş. Yani, bir kanadı kapmış

ama diğer kanadı iyice anlayamamış.

Batı, bunun pratik yararlarını hemen görmüş, onun için işi daha kolay yapıyor Batı zannetmiş ki, her şeyin üstünde akıl vardır. Akılcılık akımı buradan geliyor. Bilhassa Tanzimat'tan sonra Batı'nın papağanı sahte aydınlar tarafından, (bizim edebiyatımızdaki tabiriyle;

"tûtî" ("Tûtînâme"de, Mesnevî'de vardır; papağan demektir.) Batı tûtîleri (papağanları), "tûtîi garbîler tarafından böyle sahte aydın sınıfı yetiştirildi. Bu durum, Tanzimat'tan sonra kısmen oldu.

Fakat Osmanlı'nın son zamanlarına kadar ancak ufak bir zümre ile sınırlı kaldı. Daha geniş

bir zümrede olmadı. Onun için sonuna kadar Osmanlı'da bilim üstün olmuştur. Bu bugün inkâr edilir, bilinmez. Bizim sahte aydın sınıfı, bilmedikleri için de yok zannederler. Halbuki Osmanlı'nın son gününe kadar büyük âlim adamlar yetişmiştir.

Maneviyatsız Akıl Eksiktir

Batı zannetmiştir ki, akıl her şeyden üstündür. Oysa, bu düşünce eksiktir. Neden? Çünkü akıl bir uzuvdur. Nasıl insanın bacağı yürümeye yararsa, akıl, beyin de biyolojik bilgisayar gibi bir şeyleri hesap etmeye yarar.

Meselâ, Kastamonu'ya gitmeye karar verseniz, oraya giderken en kestirme kaç kilometre, ne kadar engebelidir, haritalara bakarak öğrenebilir, bunu bilgisayarda yapar gibi saptayabilirsiniz.

Bu işin bilgisayarıdır. Ama bilgisayar Kastamonu'ya gitmek için bir karar verdirmez. Nereye gitmek istediğini sana söyleyen içindeki sestir. Yâni, gönüldür. İşin manevî tarafı bir takım önemli kararlan aldırır. Ondan sonra işin ayrıntısını, nasılını akıl bulur.

Meselâ, niye bu kâinat var? Niye bu yıldızlar var? Niye cins cins yaratıklar var? Bunlar gönlün meselesi. Bilim, temel "niye"lere cevap vermez. "Niye" diye sormaya kalkarsan işin içerisinden çıkamazsın ve bilim ilerlemez. Bilim bunlarla uğraşmaz. Bilim "bu var, tamam" der, ondan sonra olgunun "nasıP'ını inceler. Daha derin, maneviyatını da tatmin edecek soruları sormak isteyenler bilimde bu karşılığı bulamazlar. Dolayısıyla Batı dünyasında üst düzeydeki bilimciler de aynı zamanda çok dindar adamlardır. Meselâ, Aynştayn'ın iki tane çok meşhur kitabı vardır. Bir tanesi izafiyet teorisindeki fizik kitabıdır. Ama bir tane daha vardır. Onu burada bilmezler. O da Yahudi tasavvufu diyebileceğimiz bir kitaptır. Aynştayn koyu Yahudi dindarıydı.

Bizde "çağdaş" geçinen bazı kişiler, "Bilim adamı dindar olur mu?" falan derler. Sanki biri öbürüne tersmiş gibi. "Bu var, diğeri yok, diğeri var, bu yok" diye bir şey olmaz.

Modern bilimin temel taşlarından olan Nicem ("kuvantum") fiziği ve kimyasında, Amerika'nın Utah eyaletinde bu sahada çok meşhur bir adam vardı, ismi Henry Eyring'dir, şimdi hayatta değil.

Kendisini şahsen tanırdım.

Hıristiyanların Amerika'da 19. asırda türemiş bir takım garip mezhepleri vardır. Bu mezheplerden birisi de Mormon mezhebidir. Eyring, Mormon kilisesini yöneten 12 havari gibi adamdan biri, hattâ başı idi.

İngilterejde yine Hıristiyan, protestan mezheplerinden birisi Methodist kilisesidir. Bu İngiliz Metodist kilisesi Afrika'da çok misyoner faaliyetlerinde bulunurdu. İngiltere Metodist kilisesinin başı da yine fizikkimya dalında dünyanın en belli başlı adamlarından olan Charles Coulson'du; Oksford Evrenkenti'nde (üniversitesi) idi. 1970'lerde vefat etti. Bu muhterem zâtı da tanırdım.

Hattâ, vefatından sonra, onun anısına Kanada'da düzenlenen toplantıda bir de konuşma yapmıştım.Oksford Evrenkenti ("Oksford"un kelime mânâsı, "öküz kalesi" demektir) sistemini de

İngilizler 12. yüzyılda Selçuklulardan kopya çektiler. Çünkü, Batı dünyasındaki ilk evrenkentlerden biridir. Avrupa'da kurulan ilk evrenkentler Selçuklu medreselerinden mülhem, hattâ taklittir. Doktora sistemi de bizden gitmedir. Unutmayalım, Oksford'un hocaları bugün bile sınıfta cüppe giyer.

Bilim ve Din Birbirini Tamamlar

Bilim ile dinin birbirini nakşetmediğini, aksine tamamladığım belirtiyorsunuz...

Evet. Bilim adamı ile dindar arasında bir ikilik yoktur. Bilâkis birbirlerini tamamlayıcı bir nitelik var.

Akıl bilgisayar gibidir dedik. Senin ne yapmak istediğini, nereye gitmek istediğini karar veren akıl değildir. Bu şahıs için de, millet için de, ülke için de böyledir.

Aklın üstünde gönül vardır. Akıl, bilgisayar gibi, bir uzuvdur, iç âlemin, maneviyatın temeli olan gönlün emrinde olmalıdır. Eğer kişi, gönül terbiyesi görmemişse, gönül çok zayıf kalmışsa, o zaman akıl, başı boş kalınca, muzırlıklarla uğraşır. Aklı boş bırakmaya gelmez. Yâni, gönlün güdümünden çıkan akıl muzırlıkla, melanetle, fesatla uğraşır.

"Gönül" çok eski Türkçe bir kelimedir. 510 bin seneliktir. Vicdan, maneviyat, kalbin tamamını içerir. Çok köklü bir kelimedir ve Batı dillerinde karşılığı yoktur.

Çünkü Batı'da böyle derin kavramlar yoktur da onun için...

Ben değişik konuşmalarımda, tıbba ters bir olayı anlatırım: "Adama beyin ameliyatı yapılmış, beyini alınıp götürülmüş; ciğer ameliyatı yapılıp ciğerini alıp götürmüşler; ama ceset ortalıkta dolaşıyor. Tıp da böyle bir olay olabilir mi?" dediğimde doktorlar "olmaz" diyorlar. Nasıl olmaz Türkiye'de bir sürü var. Ne beyin var, ne ciğer. Ciğer burada amiyane tabiriyle "gönül" demektir.

Beyin de "akıl" demektir. Yâni, ne akıl kalmış, ne de gönül kalmıştır. Büyük adam diye dolaşanlar arasında bunlardan yoksun, tıbba aykırı bir sürü yaratık var.

Burada 1979 yılında yazdığım bir şiirciği nakledeyim:

Şiirin adı: "Ciğerciler":

Ne beyin kaldı satacak, ne ciğer. Sonunda ciğerciler de İngilizce öğrenip Amerika 'ya göçtüler.

Dolayısıyla bu ikisinin beraber olması lâzım. Aklın gönlün emrinde olması lâzım. Yoksa akıl muzırlıkla uğraşır. Nitekim her yerde bunu görüyoruz. Gönül terbiyesinden, hattâ gönül kavramından bile mahrum olan Batıdaki bilim adamlarından bazıları ne yapmışlardır? Bilimle atom bombası yapmışlardır, çeşitli bombalar yapmışlardır. Zehirli gazlar, biyolojik silâhlar yapmışlardır. Bunlarla milyonlarca insanın perişan edilmesine yol açmışlardır.

Gönül terbiyesi olan insanlar bunu yapmaz. Bilimi insanlığın hayrına kullanır. Onun için gönül olmadan, bilim ve akıldan zarar gelebilir.

Gönül terbiyesi görmemiş insanlar, evrenkentlerde (üniversitelerde), insanlığın hayrına bir takım araştırmalarla uğraşacaklarına hep milletlerin aleyhine, birbirlerinin kuyusunu kazma, fitne, fesat, dedikodu gibi işlerle uğraşırlar. Çünkü gönül yok ki, o akla faydalı bir şey yapmasını emretsin.

Medeniyet Maneviyatla Kurulmuş ve Zenginleşmiş

"Bir millete mensup olmak kafa ve gönül meselesidir" diyorsunuz. Bunu biraz açıklar mısınız?

Türkler, bin yıldır en az üç kıt'ada, Asya, Avrupa, Kuzey Afrika'da binlerce yıl cirit atmış bir millettir. Cirit atmış denilince, asmış, kesmiş, yağmalamış anlaşılmasın. Batıya defalarca uygarlığı, teknikleri, bilimi, ziraati götürmüşlerdir. Batıda bugün bilinen ne kadar meyve, sebze, çiçek çeşidi varsa bunların bir çoğu Osmanlı'dan geçmiştir.

Doğu Türkistan'ındaki Uygurlar birkaç binyıl önce çok büyük bir uygarlık kurmuşlardır. Tarımda yeni türler, inanılmaz sulama tesisleri geliştirmişler, felsefede, bilimde, gökbilimde,... çok ileri gitmişlerdir. İslâm'ı kabul ettikten sonra, edebiyat, felsefe, bilim ve diğer ilimlerde Türk ulus ve devletlerine yeni bir manevî güç gelmiştir.

Bilimi maneviyatla birleştirerek Batı'ya bir daha medeniyeti götürmüşlerdir.

Her bin senede bir Batıya medeniyet ve insanlık öğretiriz ama her defasında unuturlar. Onun için yine sıra gelmiştir. Demek, bir daha öğretmemiz gerekecek. Artık tamamıyla unuttukları belli...

Üç kıt'ada binlerce yıl, çeşit çeşit ırkların, dillerin, birçok dinlerin olduğu bir coğrafyada büyük devletler kurup, bu kadar medenî işler yapan, dünyada en uzun barış dönemini (Batılıların "Pax Ottomana" dediği barış dönemini yaşatan Osmanlılardır. (Batı tarihçilerinin yazdıkları iki tane barış dönemi var. Birisi Oktavyus Avgustus döneminde, Roma imparatorluğunun büyük barışı ki, ("Pox: Romana"), 100150 sene sürdü. Diğeri, Osmanlı'nmki 600 yıl sürmüştür. Bundan daha uzun bir barış dönemi yoktur. Osmanlı çekildi, her tarafta kan gövdeyi götürüyor. Osmanlı döneminde herkes birlikte, barış içinde yaşamıştı.)

Tabii bu barış ve medeniyet kendiliğinden olmadı. Bu, bir insanlık anlayışından doğuyor. Gönül zenginliğinden, gönül terbiyesinden oluyor. Batıda bu olmadığı için işte kan gövdeyi götürüyor.

Adaletsizlik, hunharlık, katliamcılık Batının malıdır. Ama onlar da insan. Onlara da gönül terbiyesi lâzım. Olursa onlar da düzelirler.

Millet Şuuru Gönül ve Kültürle Olur

Bu kadar kıt'ada bu kadar uzun yıllar faaliyette bulunmuş bir milletin başka ırklarla karışmaması mümkün değildir. Hattâ karışmazsa ayıptır. Türk olmak, soyu, sopu, ırkı, kam, biyolojik olarak Türk olmak demek değildir.

Dünyada saf ırk diye bir şey yoktur. Amerika'daki zencilerin genlerine bakarsan yarısı beyaz ırka ait çıkar.

Türk veya Alman dediğin zaman biyolojik genlerden bahsetmek çok büyük bir yanlıştır. Meselâ,

Almanya'nın Güneyinde, Alplere yakın yerlerde bir çok Alman tam Asya tipidir. Çünkü Almanların tarihini biraz araştırsan altından Hun çıkar. Hunlar da Türktür. Dolayısıyla "saf ırk"

dâvası bir hikâyedir. Aklı başında herkes bunu biliyor. Biyolojik genler o kadar önemli değildir.

"Kültür Genleri" ve "Mensubiyet Hissi" Önemli Ortaya şöyle bir kavram attık: Bakıyorsunuz Türk dediğimiz kültürel unsurlar binlerce yıl devam ediyor. Bunu dilinde, kilimlerinde, sanatında her şeyinde görüyorsun.

Demek ki, "kültür genleri" diye bir şey var. "Kültür genleri" biyolojik genlerden çok daha kalıcı ve önemlidir. Kültür geni, kafa ve gönül meselesidir. Türkçe'yi kullanıyorsan, her işinde kullanıyorsan, konuşurken kelimelerin yansını İngilizce yapmıyorsan o derece kafa olarak Türksün.

Türkçenin ana dili bile olması şart değil, benimsemişsen, seviyorsan, kullanıyorsan, gönlünde dil bağı varsa o zaman Türk'sün. Orta Asya'da Kazakistan'a gidince görüyoruz. Adam tam Asya tipi.

Bu "Türk" diyorsun. Ağzını açıyor bir kelime Kazak Türkçesi bilmiyor, Rusça konuşuyor.

"Türkçe konuş, biz anlarız" desen, övünerek, utanarak değil!, "Ben Rusça eğitim gördüm" diye de böbürleniyor. Kazakça bilmediğinden de utarımıyor. Böylesi de var. Şimdi bu "Türk" mü?

Bence değil.

Sülâlesini çokça kanştınrsan Arnavut, Boşnak, Kürt, Çerkez katkısı çıkabilir. Lâkin, kültür olarak Türklüğü o kadar benimsemiş ki, Türk kültürü ile bunun en üstün eserini veriyor. Bu adam bence Türk'tür. Burada kültür çok önemlidir. Mensubiyet hissi önemlidir.

Bir insan için akıl var, gönül var. Dolayısıyla akılla fen bilimleri müspet bilimler olur; gönülle manevî bilimler olur. Bizim eski âlimlerimiz hem zahirî hem batini bilimlerde âlimdiler. Akıl ve gönül, ikisi birden vardı.

Nasıl ki bir insanın şahıs olarak gönlü varsa, bir toplumun da bir gönlü vardır. Bu toplumun gönlünün adı da kültürdür. Dolayısıyla, şahıs için de, toplum için de Türk olmak, Almajı olmak kafa ve gönül meselesidir.

Din Değişince Kültür de Değişiyor

Toplumun gönlünün unsurları var. Şahısta olduğu gibi. "Gönül" dediğimiz maneviyatta, çok önemli olan bir de dindir. Türk 'milletlerinin (Türk Dünyası) büyük çoğunluğu Müslümandır.

Müslümanlığın vecîbelerini yerine getirmenin yamsıra, Müslümanlığın kültürel tarafları da vardır. Bir takım gelenekler görenekler Müslümanlıkla içiçedir.

Dolayısıyla dinini değiştirdiği zaman, insanlar tamamen değişiyor. Zira, din değişince kültür de değişiyor.

Onun için dini bozma faaliyetleri daima Batı emperyalizminin büyük bir silâhı ve aracı olmuştur.

Hulki Cevizoğlu'nun iki TV programında misyonerlik faaliyetleri deşildi. Orada birisi papaz kıyafetiyle, iki tane papaz vardı. Bunlar Türkmüş. Misyonerler bunları Hıristiyan yapmış, bir de eğitmişler. Bunlardan birisi de Protestanların en koyu mezheplerinden birisi olan Presbiteryen'e aitmiş. Bunların koyuluğu şuradan bellidir. Hâlâ İrlanda'da Katoliklerle savaşıyorlar.

Presbitenyen'e "Katolik"den bahsederseniz, hemen âdeta gözleri yuvalarından fırlar. İkisi de Hıristiyandır, ama bu derece birbirlerine düşmandırlar. Aralarında sadece mezhep farkı var.

"Türk" Demek "Müslüman" Demektir

"Türklük ile Müslümanlık" ayırımının bir Amerikan oyunu olduğunu belirtiyorsunuz. Bunu açıklar mısınız?

Afrika'ya, Balkanlar'a, Avrupa'ya, Asya'ya gidin "Türk" denildiği zaman yabancıların anladığı

"Müslüman" demektir. "Müslüman" dediğin zaman da önce akıllara "Türk" gelir. Çünkü bin sene Batı dünyasının karşısında Müslümanlık adına çarpışan, onu müdafaa eden hep Türkler olmuştur.

Bin senedir bu böyledir. Bunun böyle olmaması için çalışılıyor ama hâlâ da böyledir. Dolayısıyla, böyle bir kavram oluşmuştur.

Bir arkadaşım şöyle bir olay anlattı: Almanya'da Türklerin çok olduğu bir yerde arabayla giderken, yolu şaşırmışlar. Yolda sakallı bir dedeye rastlamışlar. Her halinden Türk olduğu belli.

Bir de, Müslüman gözünden belli olur. (Gerçek Müslüman'ın yüzünde bir nur, gözünde de yumuşaklık ve insanî bir pırıltı vardır. Batılıların gözünde bu pırıltıyı göremezsiniz. İnsanların içindekiler gözüne akseder.) Yaşlı dedeye, "Dede sen Türk müsün?" diye seslenmişler. Dede, kızgın bir şekilde, "Ben Türk değil, Müslümamm" demiş.

İş "aile"den başlar, sonra komşudan devam eder, hemşehrilik olur. Derken, "millet" olur, ondan sonra Müslüman milletlerden oluşan "ümmet" gelir. Ümmetler bir araya gelir "insanlık" olur. Bu zincirleme bir şeydir. Meselâ, ailesine düşman olan, ümmetçi olabilir mi? Ailesine, kendi milletine hayrı dokunmayan "insanlıkçı", "evrenselci" olabilir mi?

Eskiden bunları herkes bilirdi; ne var ki unutturmuşlar. Bu dışarıdan kasıtlı olarak yapılmıştır.

"Toplum mühendisliği", "kültür mühendisliği" ajanlarının marifetidir. Yani, Türk lâfına Müslümam düşman etmişler, Müslüman lâfına Türk'ü düşman etmişler.

Saptırmak İçin Her Kesimin Sahtesini Kullanırlar

Bazıları "Türkçü", "milliyetçi" falan geçinir Bunları söylerken herkesi kasdetmiyoruz. Her kesimde samimî insanlar var. Ama bilhassa yöneten takımda, bir takım sahteleri var. İşi saptırmak için kullanılırlar. Biz düzgünlerinden bahsetmiyoruz, tepelerdeki "ayarlılar"dan bahsediyoruz.

Bizde herşeyin sahtesi vardır. Sahte "Türkçü", sahte "solcu", sahte "milliyetçi", sahte "dinci", sahte "laik", sahte "Atatürkçü" vardır. Bunların hepsinin kuruluşları da vardır. Bunların sahtelerini teşhis

için tabana bakılmaz, üst tabakalarına bakılmalı...

Dolayısıyla böyle oyunlar çevrilmiş. Toplum mühendislerinin en derin oyunlarından, en zararlı oyunlarından biridir bu. Çünkü bu çok yaygınlaşmış, her kesimi kapsamış. Osmanlı'nın son dönemlerinde böyle oyunlar sahte aydın sınıfina münhasır kaldı, tabana doğru genişlemedi. Onun için İstiklal Savaşı yapılabildi. Ama şimdi böyle oyunlarla tâ dibe kadar inilmiştir. İşin köküne, köylere bile (çok şükür sâdece kısmen) inilmiştir.

Bunlar kasıtlı. Bir kere bu işler Müslümanlıkla bağdaşmaz. Kur'ânı Kerim'de "Sizi tâife tâife, çeşitli milletler, kabile kabile yarattık, ta ki birbirinizi tanıyasınız" denilmektedir. Bu insanlığın zenginliğidir. Dinimizin ne kadar büyük bir din olduğuna bu sözler yeter. Bu çeşitlilikten hayatın zenginliği doğar. Hâl böyleyken, dinimiz böyleyken, bunu bozmak için hem "milliyet" kavramını yıkıyorlar, hem de dini bozuyorlar.

Bunlarla bizim uğraşmamız, bu toplumu yeniden birleştirmemiz, eskiden olduğu gibi kafa ve gönül birliğimizi, millî birlik ve beraberliğimizi sağlamamız lâzım. Ve bu millî birlik ve beraberliğimizi sağlayan kültür ve din meselelerine yeniden eğilip çok sıkı uğraşmamız lâzım.

Çünkü bunlar üzerinde son derece büyük tecâvüz, alabildiğine, içten ve dıştan, yürütülüyor.